

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От автора на филмираните бестселъри "Истински престъпно"
и "Нито гума"

АНДРЮ КЛАВАН

ПЪТЯТ НА
ДИНАМИТА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

АНДРЮ КЛАВАН ПЪТЯТ НА ДИНАМИТА

Превод: Петко Петков

chitanka.info

Ако обичате брутално силни мъже, фатални жени и взривяващ екшън, значи сте на прав път — „Пътят на динамита“.

Запознайте се с частния детектив Джим Бишоп — суров човек, студен и твърд до бруталност и неговия шеф Скот Вайс — обръгнало бивше ченге. Един случай на корупция в Северна Калифорния ще насочи двамата мъже по следите на безмилостен наемен убиец с прозвището Сянката.

Двамата поемат по опръскан с кръв път, който води към престъпен ум, дърпащ конците на сложна конспирация.

„Клаван ни повежда по пътя към ада, където ще си имате работа с герои като от оживял кошмар — страшни, ексцентрични, безпощадни. «Пътят на динамита» те прерязва право в сърцето, като леден вятър.“

Алън Фолсъм, „Денят след утре“

„Взривоопасна книга. Носи се като състезателна кола и пали магистралата с гуми!“

Клайв Каслър

Тази книга е за Спенсър

АВТОРСКИ БЕЛЕЖКИ

Напоследък я наричам само *агенцията*. На вратата виси табелка с името „Вайс Инвестигейшънс“. Съпругата, децата, приятелите ми са слушали толкова много истории за нея, че само „агенцията“ е достатъчно. Знаят за какво става въпрос.

От доста време ме карат да напиша нещо за нея. „Кога ще напишеш нещо сериозно?“ — питат. Имат предвид нещо, основано на факти, а не просто трилърите, с които си изкарвам прехраната. Но колкото повече се опитвам да намеря подходящата форма, в която да разкажа за агенцията, Вайс, Бишоп и останалите, толкова повече се убеждавам колко блед заместител на истината са фактите. И сега, когато моментът най-сетне ми се струва подходящ и сядам да пиша за истинските събития, на които съм очевидец или за които съм чувал, а в някои дори съм участвал, откривам, че всъщност в голяма степен си ги измислям. Описвам ги сякаш създавам поредния роман с диалози, които не съм чул, и мисли, които няма откъде да знам, и дори една-две случки, които може да са станали, а може и да не са.

Рискът на това начинание е, че може да не ми повярвате, да решите, че цялата тази работа е измислица, поредният трилър, хорър или любовна история. Че не е истина. Жалко, защото в по-голямата си част събитията, описани тук, са действителни. И не само случките и местата. Мислите и чувствата също. Хората доста споделяха с мен. Имам усещането, че на времето съм бил подходящ слушател. В крайна сметка бях млад, току-що излязъл от колежа и имах желание да слушам. Бях чуждо тяло — човек от Източното крайбрежие, озовал се на запад, начинаещ писател, който е приел работата единствено от желание да натрупа опит и да изкара пари. Нямах постоянно място в ничий живот. Освен това не бързах да издавам присъди на хората и си мисля, че още пазя това качество. За разлика от мнозина, които хвърлят гръм и мълнии наоколо, никога не съм презирал мъже заради тесногръдието или грубостта им, нито пък съм изпитвал по-малко уважение към жени заради това, че са постъпили глупаво или са си

навлекли нещастие. Ако има хора, без значение мъже или жени, които никога не са падали в плен на подобни слабости, предлагам им да се вгледат добре в образите на Вайс, Бишоп и Катлин, както и на другите в този разказ. Надявам се останалите, колкото и малко да са те, да проявят съчувствие към недостатъците на героите ми и дори да ги харесат, както ги харесах аз в онези дни.

ПРОЛОГ

Убийството на момичето носеше четиридесет и девет точки. В много отношения бе най-лесната работа, която мъжът, наречен Бен Фрай, бе вършил.

Жертвата не бе проблем. Можеше да е всеки — мъж, дете. А и лесно я избра. Стигна до супермаркета „Пениуайз“ по магистралата. Помота се между стелажите няколко минути и я откри при зеленчуците. Млада, привлекателна, дребничка, добре оформена. Носеше костюм и пазаруваше само за себе си. Точно каквото му трябваше. Проследи я до дома ѝ.

През следващите три дни продължи да я следи, макар и не непрекъснато. Оказа се, че работи в галерия, южно от улица „Маркет“. Наблюдаваше я през голямата витрина. Изглежда, жената прекарваше по-голямата част от деня зад бюро в дъното на помещението, което се виждаше добре от улицата. Понякога в галерията идваше и друга, по-възрастна жена. Когато влизаха клиенти, изчезваше от поглед в задното помещение, за да ги развежда. Основното ѝ занимание обаче бе да си седи самичка зад бюрото.

Към шест затваряше галерията, пускаше алармената инсталация, металните щори и отиваше до пазара, за да си хване трамвай до вкъщи. Вечер гледаше телевизия и доста говореше по телефона, сгушена удобно до големия прозорец. Явно не излизаше много.

Един следобед, докато тя бе на работа, мъжът, наречен Бен Фрай, проникна в апартамента ѝ. Прерови дрехите, документите, компютъра и всичко останало. Разбра, че се казва Пени Морган. На двадесет и три. Сгодена за младеж на име Дейвид Ембри, който понастоящем прави магистратура в Калифорнийския университет. Родителите ѝ живееха в Сан Матео с по-малката ѝ сестра. Често им пишеше имейли, както и на Дейвид, ѝ на доста приятелки. Според мъжа, наречен Бен Фрай, имейлите бяха пропити с топлота и обич. Реши, че Пени е лъчезарен човек, пълен с ентузиазъм. На снимките, които откри в

апартамент, тя все се усмихваше, на някои дори се смееше. Очите ѝ бяха весели, блеснали от удоволствие.

Вероятно щяха да са му нужни още две-три седмици, преди да е готов да я убие.

И така, докато Пени Морган ходеше на работа в галерията, пишеше имейли на приятелите си, прекарваше цели часове унесена в романтични телефонни разговори с годеника си, мъжът, наречен Бен Фрай, се подготвяше да я убие. Правеше го изключително внимателно — както винаги. Летя до пет различни града, всеки път с нова самоличност. Част от информацията си събра от едно място, част — от друго. Обаждаше се единствено от улични телефони. Рядко прибягваше до компютри. Почти никога не се връщаше за информация при вече използван източник. Не оставяше следи.

Бе издигнал анонимността си в култ. Нямаше живи хора, които знаят истинското му име. Съвсем обикновен на вид, той до такава степен се сливаше с тълпата, че ставаше почти невидим. Около трийсет и петте, метър седемдесет и седем-осем, с тъмнокестенява коса и тъмнокафяви очи. Меки, скучни черти, закръглен, с леко приведена стойка. Не изглеждаше силен, но имаше здрав гръден кош и яки ръце. Бърз като змия, когато поиска. Нямаше интелигентен вид, но бе много, много интелигентен по онзи абстрактен, аналитичен начин. Разглеждаше всяка случка детайл по детайл, разнищваше я до най-малка подробност, изчисляваше вероятностите нещата да се развият по този или по онзи начин, преценяваше възможността да се случи това или онова. Смяташе, че единствено така ще запази разсъдъка си.

Когато събра всичко необходимо, се върна в града. Нямаше дом, обитаваше студио в квартал „Мишън“, наето специално за случая. Една събота вечер седна гол на ръба на металното легло. На масичката до него се мъдреха няколко кутии от неръждаема стомана с бърбековидна форма, пълни с дезинфекционна течност. В тях съхраняваше игли и скалпели. Подът и мебелите бяха застлани с пластмасово фолио, за да не остават петна от кръв.

Надяна чифт хирургически ръкавици. Извади спринцовка с лидокаин от една от кутиите. Насочи тънката като косъм игла към избръснат участък кожа от вътрешната страна на бедрото си, точно под

скротума, и я заби. Натисна буталото на спринцовката и бавно извади иглата, така че обезболяващата течност да се разпредели максимално добре. Повтори упражнението още три пъти. После, когато целият участък изтръпна, посегна към друга кутия. В нея имаше скалпел.

Мъжът, наречен Бен Фрай, застина със скалпел в ръка. Затвори очи. Представи си кула. Бе усвоил тази техника с годините. Случваше се в мигове на отдых мислите му да се зареят далеч от работата и аналитичните занимания и да го отведат към спомени, които го разстройваха емоционално. Тогава си представяше кулата и търсеше убежище в нея. Заставаше на върха и се навеждаше над парапета, а погледът му се стрелваше към разстлалите се долу равнини. Там клокочеше червеният житейски хаос. Виолетова голота, сребристи сълзи, мъчителни стонове, безмилостен кикот. Но в кулата бе приятно и прохладно, в кулата бе защитен. В кулата можеше да бъде отново себе си.

Хубава техника. Безотказна. С изключение на един-единствен път.

И сега се качи в кулата. Пое си дъх. Отвори очи. После притисна скалпела към безчувственото си бедро и острието потъна в плътта. От гърдите му се изтръгва приглушен стон. Разрезът бе едва два сантиметра, но въпреки лидокаина болката нажежи нервите му до бяло. Отдръпна ръка. Раната остана чиста за миг, но кръвта не закъсня да я обагри. Една струйка се стрелна по бедрото му. Мъжът, наречен Бен Фрай, я проследи. Дишаше тежко. Треперещите му пръсти изпуснаха скалпела и острието тупна глухо върху застлания с пластмасово фолио под.

От улицата изпищя клаксон. Нощният дъжд тропаше по прозорците. Мъжът, наречен Бен Фрай, все още дишаше тежко, но продължи. Бръкна в друга метална кутия и извади капсула колкото половината от палеца му. Беше изработена от мека пластмаса, подобна на желе, от тези, които използват за направата на контактни лещи. Но капсулата бе по-твърда, с остри ръбове, сякаш някой бе забравил да заглади краищата след изработката. Едната половина съдържаше синя субстанция, а другата — червена. Беше поръчал обвивката в един град, а съдържанието в два други.

Пъхането на капсулата в прореза му причини повече болка от рязането. В един момент, докато се опитваше да я намести добре в

плътта си, болката се стече по клепачите му, заслепи го и той едва не изгуби съзнание. От гърдите му се изтръгна нов сподавен стон. Представи си кулата и се взря в аленото си страдание отвисоко.

Най-сетне свърши. Извади пръста си от дупката в бедрото със звук, подобен на звука на коркова тапа, излязла от бутилка. Капсулата бе вътре.

Наложи се да изчака няколко минути, за да спре треперенето на ръката му, и едва тогава се заши. Когато приключи и с това, посегна бързо, почти трескаво към нова спринцовка, този път пълна с морфин.

След минути се унесе, легнал на една страна, свит като дете, с ръце под бузата. Спа дълго. Сънува само кошмари.

Извади шевове след седмица. Раната бе чиста, а космите над нея отново покараха. Но след още една седмица мястото продължаваше да е прекалено зачервено и меко, прекалено лесно забележимо. Затова изчака. Нова седмица, през която продължи с антибиотици срещу инфекцията. Март се изтърколи, започна април и едва тогава отново отиде в апартамента на Пени Морган.

Беше понеделник вечер, малко след шест. Знаеше, че момичето се прибира към шест и половина. Настани се до големия прозорец, за да я види как влиза и да се увери, че е сама. После щеше да се премести към кухнята, така че тя да не го усети, преди да затвори входната врата. Носеше удобен тъмносин анцуг. Пистолетът му бе затъкнат в долнището. Можеше да го извади с едно движение, а със следващото щеше да бъде достатъчно близо до Пени, за да я застреля в главата. Следващите два куршума щяха да са просто застраховка.

Не прояви обичайната си предпазливост по отношение на пистолета. Беше 38-ми калибър, купен от някакъв човек на улицата. Не взе заглушител. Изстрелите щяха да са оглушителни. Нямаше начин да не ги чуят. Кварталът бе почтен, така че все някой щеше да се обади в полицията. Точно това искаше мъжът, наречен Бен Фрай. Без преследване, без дълго полицейско разследване. Щяха да го хванат на две-три пресечки от местопрестъплението.

Докато чакаше Пени да се появи, той обърна апартамента нагоре с краката. Изпразни чекмеджетата на пода, махна завивката от леглото, събори книгите от лавиците. Откри няколко златни бижута, перлена

огърлица, пари — около четиридесет долара. Натъпка всичко в предварително приготвен пластмасов плик. Мушна ги в един от джобовете на анцуга си.

След това се върна до прозореца. Седна на мястото, на което понякога седеше Пени, унесена в телефонни разговори с годеника си. Завесите го скриваха от улицата, но той можеше да вижда през тях. Известно време се вглеждаше в минувачите три етажа под него. Пени я нямаше. Беше рано за нея.

Въздъхна и продължи да чака. Наблюдаваше улицата. По едно време плъзна поглед по снимките, наредени около лампата на нощното шкафче. Пени и Дейвид — той, с ръка около кръста ѝ, а тя — засмяна. Малката сестра на Пени със златния си лабрадор. Цялото семейство — мама, татко, Пени, сестрата, лабрадорът, усмихнати около блесналата коледна елха.

Мъжът, наречен Бен Фрай, отмести поглед и отново се съсредоточи върху улицата. По навик мислите му се насочиха към следващия етап от операцията, преповтори отново плановете си, провери ги за пореден път. Така се успокояваше.

Ето я. Шест и двадесет и седем. Пени Морган слезе на трамвайната спирка на хълма. През рамото ѝ висеше голямата чанта, която носеше на работа. През завесата силуетът ѝ изглеждаше малко неясен, но все пак успяваше да следи движенията ѝ. Остана на мястото си, докато момичето не влезе в сградата. После се изправи.

Застана до вратата на кухнята, както бе намислил.

Пени Морган се забави във вестибюла, за да си вземе пощата. Прегледа я, докато изкачваше стълбите. Направи го бавно. Чувстваше се изморена и леко потисната. Напоследък си мислеше, че работата в галерията далеч не е толкова страхотна, колкото очакваше в началото.

Въздъхна. В пощата отново имаше единствено сметки и рекламни брошури. Напъха ги във външния джоб на чантата. Извади ключовете от същото място тъкмо когато стигна третия етаж. Насочи се към вратата на апартамента. Отключи трите ключалки — гредата, горната и долната. Реши да се обади на Дейвид преди вечеря. Обеща си да не се оплаква и да не мрънка. Просто искаше да чуе гласа му и да се поразведри. Не обичаше самотните вечери у дома. Искаше ѝ се вече

да завършва, за да могат да се оженят и да започнат съвместния си живот.

Отвори вратата. Ето, Великден приближава, напомни си тя. След няколко месеца Дейвид щеше да си дойде за ваканцията. Щяха да прекарат почти цял месец заедно.

Влезе в апартамента и усмивката почти се върна на лицето ѝ.

ПЪРВА ЧАСТ
СЛУЧАЯТ С ИСПАНСКАТА ДЕВИЦА

1.

В деня, когато Джим Бишоп пристигна с гръм на север, термометърът показваше четиридесет градуса. Слънцето безмилостно жареше мъртвия пейзаж. Кафявите голи планински хребети обрамчваха магистралата. Жегата създаваше впечатление, че асфалтът е зелят с вода.

Бишоп даде газ на своя „Харли Роуд Кинг“. Стрелката на километража замря на сто и двадесет и моторът затрепери между бедрата му. Машината имаше широко удобно седло, но Бишоп вече се усещаше схванат. Сивата му тениска бе потъмняла от пот под коженото яке, а косата — залепнала за шлема и главата му. Безбройните мушици, размазани по очилата му и предното стъкло на мотора, образуваха онова, което мотористите наричат „протеинова пяна“.

Слезе от магистралата в края на дългата долина. Табелата на изхода гласеше: „Дрискол, Калифорния, население — шестдесет и седем хиляди“. Последната голяма спирка преди планината и горите.

Бишоп намали и харлитото отвърна с ръмжене. Подкара със седемдесет по четирилентовия път, пълен с коли. От двете страни се заредиха бензиностанции, магазини, боядисани в пясъчножълто, пак бензиностанции, а след тях мотели. Не закъсняха и веригите за бързо хранене — „Тако Бел“, „Бъргър Кинг“, „Макдоналдс“, още бензиностанции и още магазини, натъпкани в пясъчножълти метални кутии и декорирани с огромни крещящи фирмени надписи, за да се различават поне по нещо един от друг. Моторът сви в една пресечка, обърна в друга, пое по трета, но пейзажът си остана непроменен. Бензиностанции, хотели, ресторанти, магазини. Бледите очи на Бишоп шареха иззад големите авиаторски очила в търсене на центъра. Отне му известно време, за да разбере, че няма да намери нищо по-различно от видяното. Навсякъде едно и също. Дрискол се оказа просто дракулка от бетон и варосани стени в полите на планината. Туристическа спирка по пътя към пустинята.

Поспря на белосан мост, все още зелян от пороя коли край него. Долу река Сакраменто се нижеше болезнено бавно, окъпана в пот. Зад

един завой в далечината пороят от коли сякаш изтъняваше. Бишоп даде малко газ, пресече платното и се провря между няколко задрямали шофьори. Взе един завой и излезе на главната улица. Не разбра защо я наричат така. Главната улица почти не показваше признаци на живот. Големите магазини с търговските си вериги бяха успели да я омаломощят до изнемога. Между тях се гушеха изтърбушен киносалон, умърлушен бар, наречен „Детелината“, и хотел, от чийто вид не ставаше ясно дали работи или не. Еднорък мъж с войнишко кепе пристъпваше несигурно по тротоара под тежестта на алкохола. Дебелак с рошава брада се бе паркирал на ъгъла и крепеше в скута си парче картон с надпис: „Бездомен ветеран от войната. Помогнете с каквото можете.“ Бишоп го подмина, яхнал големия си мотор.

Насочи се към кварталите. Килнати къщи от дърво и алуминий бяха накацали по пресечките, сгущени върху мизерни морави. Закръглени лелки в опнати блузки без ръкави поливаха обречените от слънцето градини. Мърлявите им деца танцуваха под струите на маркуча и се заливаха от смях.

Смехът отшумя. Градът се отдалечи. Мярнаха се още няколко грохнали къщурки и напред се ширна изгорена от жегата равнина. Краят ѝ се губеше в маранята, обвила подножието на хълмовете пред Бишоп. Някъде далеч, като в приказка, белите стени на просторни вили се усмихваха снизходително към Дрискол от висотата на положението си по хълмовете. Бишоп стигна края на града, откъдето на север се простираха горите.

Той насочи мотора по тесен път и подкара последния километър към летището.

В хангара имаше двама мъже, облечени с гащеризони. По-възрастният бе плешив и обрулен от годините. Другият имаше младо лице с щастливото изражение на безмозъчен глупак. Стояха до крилото на един „Пайпър Томахоук“. Бъбреха, подсмиваха се. По-възрастният бършеше ръцете си с омазнен парцал. Той пръв вдигна поглед към вратата на хангара и забеляза приближаването на Бишоп.

Бишоп окачи каската си на ръкохватката на мотора. Съблече коженото яке и го провеси през рамо. Крачеше бавно през плаца пред хангара, а бледите му очи оглеждаха летището иззад големите

авиаторски очила. Мисля, че по онова време Бишоп бе към трийсетте. Не много едър, около метър седемдесет и три-четири, но с широки рамене и добре оформени бицепси, изпънали ръкавите на мократа от пот тениска. Походката му издаваше едновременно лекота и напрежение, така че човек да усети бързината и мощта на тялото. Имаше кръгло лице с добре оформени черти и пясъчноруса коса. И макар да създаваше впечатление, че постоянно е издул бузата си с език и се подхилква на шега, която си прекалено тъп, за да схванеш, възрастният не се подлъга. Беше виждал достатъчно подобни типове и видът на Бишоп накара стомаха му да се свие, а устата да пресъхне.

Бишоп се скри от слънцето в прохладната сянка на хангара. Спря се до задницата на самолета.

— Някой от вас да се казва Рей? — попита той.

— Аха — отвърна възрастният. — Аз съм Рей. Рей Грамблинг.

— Франк Кенеди — представи се Бишоп тихо. — Новият пилот.

2.

Рей Грамблинг проследи приближаването на Бишоп с тревога. Сега вече бе направо нервен. Хилеше се пресилено, с пълно гърло — „ха-ха-ха...“ — и говореше прекалено високо, като лош актьор, който тепърва заучава роля.

— Бизнесът не е кой знае какъв, ха-ха-ха. Не мога да ти предложа пълен работен ден. През лятото обаче има работа. Пролетта и лятото са най-натоварени. Ха-ха-ха.

Поведе го през странична врата на хангара към по-малка зала, в която работеше климатик. Бишоп го последва, а погледът му се опитваше да пробие дупка в тила на Рей. Не може ли да се стегне поне малко.

Рей продължи да бърбори през рамо:

— Най-честите клиенти са адвокатите, разбира се. Летят до Арката и обратно. Това е областният център. Ха-ха-ха. Когато настанат жегите, имаме доста работа с хората от горското. Обикалят околността за пожари или превозваме екипировка насам-натам. Случват се и товарни полети — стока от складовете долу край Уивървил и тем подобни. Носи си пейджъра и гледай да си навреме за полета, ха-ха-ха, а през септември, по всяка вероятност, всеки ден ще има по нещо. Ето я и Катлин.

Бяха влезли в административното помещение през задната врата. Стаята бе просторна, разделена на две от дълъг тезгях. През големия прозорец от далечната страна на офиса се виждаха самолетите, подредени в края на пистата. Близко до прозореца се мъдреха няколко стола и маса, отрупана със списания. Явно там клиентите изчакваха реда си. Само дето клиенти нямаше. Половината от помещението, в която се намираха, очевидно се ползваше за работа. Имаше бюра, компютри, шкафове и купчини хартия. Катлин стоеше до един от шкафовете и прибираше голям плик в чекмедже.

На влизане в офиса, Рей заговори още по-високо, а смехът му стана почти истеричен.

— Катлин Уонамейкър, това е Джи... Не, Франк беше, нали? Франк? Ха-ха-ха. Като остарее човек, вече нищо не помни. Ха-ха-ха. Франк Кенеди е новия пилот. Катлин е шеф на офиса, а понякога и диспечер, когато се наложи да замества. Ако искаш да имаш полети, трябва да си мил с нея. Нали, Катлин, ха-ха-ха?

Катлин се извърна към тях без усмивка. Жена без лустро, мъжко момиче, но все пак привлекателна. Около трийсетте, дребничка, с тънко кръстче, едри гърди и широк ханш. Носеше жълтеникава пола и ефирна бяла блуза. Дългата ѝ кестенява коса бе права и разделена на път. Когато съзря Бишоп, тя неволно вдигна ръка и приглади един кичур зад ухото си.

— Здравсти — каза Катлин и го измери с поглед.

Имаше правилни черти и гладка кожа — всички предпоставки, за да изглежда сладка, но някак си не се получаваше.

Бишоп свали очилата си и я погледна в очите.

Рей продължи да дърдори:

— Помниш ли, че ти споменах за Франк? Търси къде да отседне. Катлин дава къща под наем, така че всичко ще е наред, ха-ха-ха. Нали така, Катлин? Малко пари няма да са ти излишни. Каза, че къщата е готова за живеене, така че... Кенеди ще остане тук цяло лято, ако не и повече. Всичко се нарежда, ха-ха-ха.

Катлин не отговори веднага. Все още гледаше Кенеди. Наблюдаваше как отвърща на погледа ѝ. Няма какво да се лъжем, то се вижда и с просто око, че жените си падат по Бишоп. Въздействаше им безотказно. Влюбваха се, губеха си ума, падаха в обятията му като зрели круши, сякаш Бишоп бе могъщ като земното притегляне и нищо не бе в състояние да опровергае законите на физиката. Част от привличането, разбира се, се дължеше на външния му вид — мускулите, нахаканото поведение, моторите, самолетите, всичко. Но имаше и друго. Може би фактът, че Бишоп бе абсолютно неподправено студенокръвно копеле. Копеле, на което просто не му пука за нищо. Мъжете нямаха нищо против. На тях просто им се искаше копелето да ги подмине, без да изпотроши всичко наоколо си. Но жените? Те искаха да му пука. Всяка се стремеше да е първата, която ще го накара да му пука заради нея.

Катлин, изглежда, не бе по-различна от другите жени. Поколеба се, преди да отговори на въпроса на Рей, и продължи да гледа Бишоп.

Той от своя страна не свали очи от нея. Наблюдаваше я с безразличие, държеше се естествено, подсмиваше се под мустак и я оглеждаше безцеремонно.

Най-сетне Катлин пое дълбоко дъх и примигна, сякаш се събуждаше от сън.

— Четиристотин и петдесет — каза тя. — Наемът е четиристотин и петдесет месечно. Ако решиш, можеш да се нанесеш веднага.

— Добре звучи — отвърна Бишоп.

— Ето, че те уредихме — почти изкрещя Рей. — Проста работа, ха-ха-ха. Значи готово. Е, въвъвъ...

— Кенеди — помогна му Бишоп.

— Кенеди! Франк, да бе. Божичко, няма да се науча да помня имена... Франк. Е, започваш с обучението, ще те проверим на всички самолети и си готов за работа.

Бишоп не отговори. Гледаше Катлин. Тя задържа погледа му, а гърдите ѝ се издигаха и спускаха.

— О, Катлин — извика Рей. — Ето го и мъжа ти.

Бишоп отмести очи и погледна през големия прозорец.

Една двумоторна „Чесна 340“ бавно се спускаше към пистата през маранята. Поривът на двигателите разклати големия самолет.

Катлин не се обърна веднага. Погледът ѝ се задържа върху Бишоп още няколко секунди. Чак тогава, не без известно усилие, надзърна през рамо.

Самолетът се приземи. Двигателите замряха, перките спряха да се въртят. Тримата в офиса гледаха как пилотът се измъква от кабината, а после обикаля около самолета, за да го застопори.

— Това е Крис, мъжът на Катлин — обърна се Рей към Бишоп. — Най-добрият ми пилот. Освен всичко друго го ползваме да проверява новите, така че ще се повозиш с него на всички машини.

Крис Уонамейкър се приближи с поклащаща се походка. В едната му ръка висеше сак. „Едро копеле — каза си спокойно Бишоп. — Не изглежда да е от най-сговорчивите.“ „Даааа — продължи наум той. — Бас лоя, че няма да се зарадва особено, когато почна да чукам жена му.“

3.

Къщата на Катлин, тази, която даваше под наем, бе близо до летището. Паянтова двуетажна кутийка, килната върху парче изгоряла от слънцето морава. На първия етаж се помещаваха дневна и кухня, а горе бе спалнята, свряна под гредите на покрива. Оскъдната мебелировка бе зацапана и избеляла от времето.

Пристигнаха привечер. От близките къщи се носеше детски смях, тракане на градински пръскачки, кучешки лай и женски викове: „Хайде на вечеряяя!“, които проникваха през мрежестите врати. Слънцето все още отказваше да се прибере — все пак бе едва юни, — но прохладният бриз вече разклащаше тънките пердета в дневната.

На горния етаж обаче задухът отказваше да си иде. Когато застанаха в схлупената спалня, свряна под покривните греди, Бишоп долови миризмата от тялото на Катлин, примесена с парфюма ѝ. Хареса му. Усещането бе приятно.

— Тук сигурно често ще ти се налага да пускаш климатика — каза Катлин. — Малко трака, но иначе е в ред.

Бишоп погледна през прозореца и кимна сякаш на себе си. Оттук, както и от южния прозорец на долния етаж, можеше да наднича в съседната къща. Там живееха Катлин и съпругът ѝ. Нещата се подреждаха.

Обърна се и се приближи към нея.

— Ако имаш някакви мебели и искаш да ги пренесеш тук, няма проблем — продължи Катлин и вдигна лице към неговото. — Тези винаги мога да ги закарам при чичо ми. Държа ги тук единствено заради наемателите. Можеш да ги разместиш както...

Гласът ѝ секна, може би се притесни от Бишоп, който я изучаваше — очертанятията на плътните ѝ устни, начина, по който косата ѝ пада по бузата.

— Както искаш — завърши Катлин.

Бишоп плъзна поглед от устните нагоре към очите, после по очертанятията на косата и отново го върна на очите ѝ.

— Така е идеално — осведоми я той.

4.

Същата тази първа вечер дойде мъжът със сивите мустаци. Бишоп седеше на дървения стол в дневната, без да светва лампите. Пушеше цигара, но криеше огънчето в шепите си, за да не го забележат от съседната къща. Наблюдаваше хола на Катлин през ефирните завеси.

Мъжът със сивите мустаци бе дошъл да види съпруга на Катлин — Крис. Крис седеше на кушетката с отпуснати рамене, а лицето му се бе изкривило в кисела, но почтителна усмивка. Пиеше бира. Една след друга. Бишоп чуваше как подвиква на Катлин да му донесе нова бутилка.

Мъжът със сивите мустаци бе настанен на креслото. На ниската масичка отпреде му се мъдреше чаша уиски, но през цялото време, докато Бишоп ги гледаше, отпи само веднъж от нея.

Измина около час и половина. Мъжът със сивите мустаци стана и си тръгна. Бишоп го видя да излиза от предната врата и да се насочва към сребристия мерцедес, паркиран зад пикапа на Крис. Крис остана на кушетката и пресуши поредната бутилка бира. Когато приключи с това, се изправи несигурно и излезе от хола с пиянска стъпка. Сега вече Бишоп не можеше да го види.

Въпреки това продължи да наблюдава. След известно време долови гласа му от задната стая на къщата. В началото вик, а после гневен крясък. Катлин също повиши тон. Сигурно стоеше близо до вратата на кухнята, защото Бишоп ясно различи думите:

— Къщата си е моя. Не ми трябва шибаното ти разрешете!

Крис изпсува, Катлин изпищя и Бишоп разбра, че я е ударил. Чу я да стене на пресекулки, докато се боричкаха. После Крис пак я удари и Катлин се разплака. Нова псувня и тропот от отдалечаващи се мъжки стъпки. Катлин продължи да хълца нещастно още няколко минути до вратата на кухнята.

— Копеле гадно! — чу Бишоп.

После къщата утихна. Бишоп вдигна цигарата към устните си, скрил огънчето в шепи. Дръпна силно. Струйка пот се стече по

слепоочието му. Тишина. Бишоп загаси цигарата си в пепелника. Изправи се и тръгна нагоре по стълбите към спалнята.

Хладината на климатика му подейства добре. Коленичи до черния сак, който бе оставил край леглото, и заровичка из дрехите. Намери портативния компютър, отнесе го на масата до стената и включи клавиатурата.

Портативният компютър бе от онези, с които можеш да пращаш имейли. Бишоп предпочиташе този начин на комуникация. По-дискретно. Никой не можеше да чуе разговора ти или да се включи към твоята линия. Сгъваемата клавиатура бе малка, но Бишоп я ползваше отдавна. Пишеше само с показалци.

„Вайс — започна той, — пристигнах...“

5.

— Някой се опитва да ме убие — каза Белезникавия.

Заплашителната фигура на Скот Вайс се поклащаше напред-назад като вълните на бурно море.

— Вижте господин Спендър — каза той. — Аз съм частен детектив. Ако някой се опитва да ви убие, идете в полицията.

— Не мога да ида в полицията. Не мога.

— И защо така?

Белезникавия се приведе към него.

— Защото този, който се опитва да ме убие... Мъжът... Изнасих сестра му. Затова иска да ме убие.

Мълчанието на Вайс бе по-красноречиво от смях. Дори и за миг не повярва на тези глупости.

Седяха в офиса му на улица „Маркет“, на осмия етаж на бетонна кула с червен покрив. Една банка наемаше партерния етаж за банков салон и шестте етажа над него за офиси. После идвахме ние, агенцията, на осмия, а на последните два етажа, под мансардния покрив, се помещаваше адвокатска кантора. Адвокатите „Джаф и Джаф“ ни осигуряваха доста работа и ни преотдаваха целия етаж по-скоро за тяхно удобство, отколкото за наше.

Но ние нямахме нищо против. Сградата се намираше в центъра, а и осмият етаж бе най-хубавият. Всъщност цялата ѝ красота бе в сводестите прозорци. В ясни дни като днешния сутрешното слънце щедро ни даряваше светлината си. Виждахме доста солидно парче от небето, на преден план се издигаха пищните каменни фасади на офис сгради, а зад тях се извисяваха кулите на модерните небостъргачи. Сутрин се радвахме на окъпаните в слънчеви лъчи червени и жълти постройки, а привечер се наслаждавахме на отблясъците от лампите и рекламите по тях.

Офисът на Вайс бе просторен, със солидно бюро, масивни кресла за клиентите и не по-малко масивен люлеещ се стол за шефа. Светлината, нахлуваща през сводестия прозорец, подчертаваше още повече стабилността на бизнеса.

На този фон сутрешният ни клиент изглеждаше съвсем невзрачен. Името му бе Уоли Спендър. Дребничко човече с щръкнали уши, уплашен поглед и дълъг, тънък нос — мишка в човешки образ.

— Случи се в Испания — продължи клиентът с писклив глас. — Тъъъ... имам предвид инцидента със сестрата. Аз... просто не знам какво ме прихвана. Предполагам, неконтролируема страст.

Той закърши малките си ръце и се заклати на ръба на стола като ученик, хванат в прегрешение.

Вайс запази достолепно мълчание.

— Видях я близо до морето. Беше в Малага. Някъде преди година. Седях си в едно кафене, пийвах си кафе и тя просто мина край мен. Местно момиче, бедно, но... много красиво. Много... не знам как да се изразя... красиво. Веднага щом я зърнах, господин Вайс, скочих на крака. Бях като навита пружина. Последвах я. Дори не се замислих. Тръгнах по петите ѝ по крайбрежната улица. Помня, че се спря на едно-две места, за да пазарува. Купи някакви плодове или... Да, точно така, плодове. А аз просто стоях, господин Вайс. Просто стоях и я гледах. В нея имаше нещо. Не знам какво. Продължих да я следя. Стигнахме чак до скромния ѝ дом в покрайнините на града.

— До скромния ѝ дом, казвате — прекъсна го Вайс с равен тон.

Но Белезникавия въобще не долови иронията и продължи с разказа:

— Да, да. Тръгнахме по малките улички. Проследих я по малките улички на стария град. Пустни, самотни, калдъръмени улички, криволичещи между порутени испански къщи. Беше като... Помислих си, че на такова място може да се случи абсолютно всичко. Искам да кажа, че бяхме сам-самички по пустите улички. А там има голяма престъпност. Никой няма да си отвори устата пред полицията. Нали разбирате, вървах след нея по безлюдните улички и мислите просто ме нападнаха изневиделица. Какво можех да направя?

Той облиза тънките си устни и погледът му се зарея в нищото. Изглеждаше възбуден. Възбуждаше се от собствената си история.

— И така, след малко стигнахме до къщата ѝ. Наоколо нямаше жива душа, беше като в пустиня. Тя отвори вратата и аз... просто влязох, просто влязох след нея. Точно така. Направо в къщата. И... сграбчих я. Да ви кажа ли, тя започна да ме моли да не го правя. Умоляваше ме. Плачеше. Тогава ми каза... — Той отново облиза устни.

Преглътна на сухо. Изплашените му очи заблестяха. — Каза ми, че никога не е била с мъж. Нали разбирате, никога... за пръв път й беше. Но аз не исках и да чуя. Нищо не можеше да ме спре. Бях... бях като диво животно. Тя се съпротивляваше. И още как. В началото се бореше като лъвица, но после... После отвърна на ласките ми. След известно време просто не устоя и започна да отвърща на ласките ми. Нали знаете как става. И тогава го направихме...

Вайс прочисти гърлото си. Нищо човешко не му бе чуждо, но от току-що чутите глупости му се догади.

— Беше прекрасно, просто божествено... — промърмори Белезникавия.

— Разкажете ми за мъжа — каза Вайс. — За този, който се опитва да ви убие.

— А, да. — Спендър премигна няколко пъти и сякаш дойде на себе си. Погледът му отново възвърна фокуса си и се спря на детектива. — Чак после... като го направихме, ми каза, че има брат. Каза, че има по-голям брат, с когото живее.

— В скромния си дом.

— Да. Затова трябваше бързо да се изнасям.

Вайс кимна сериозно.

— Иии... това е — продължи Спендър. — Искам да кажа, че повече не съм я виждал. Тръгнах си от Малага още на другия ден. Трябва да ви кажа, че доста се срамувах от стореното. Да се поддам на страстта си по такъв начин... Просто се опитах да избия цялата случка от главата си. И в началото успях. Мина цяла година, преди да се случи каквото и да е. И после... После, преди няколко седмици, започнаха телефонните обаждания. Звънеше през нощта, на домашния ми телефон. Първо насреща само мълчание. Вдигам телефона и никой не се обажда. Но онзи ден, или по-скоро онази нощ, звъни телефонът и ми се обажда някакъв мъж. „Ще ви убия, сеньор.“ Ей така, направо, без заобикалки. Говори с акцент. С испански акцент. „Ще ви убия, сеньор — вика, — защото поругахте честта на сестра ми и на цялото семейство.“ Нали ги знаете испанците, само това им е в главата. Щом стане дума за семейна чест, просто обезумяват.

Вайс подпря брадичката си с длан.

— Това е заради горещата им южна кръв — каза той.

— Точно така! Точно така. А да знаете какво стана снощи! Снощи се събудих към два. Ей така, без нищо. Просто се събудих. Станах от леглото и отидох до прозореца. И що да видя — той е там. Испанецът. Приличаше на испанец. Стоеше си на тротоара под прозореца. Гледаше към моя прозорец, точно към мен. И знаете ли какво направи, като ме видя? Извади нож. Огромен нож, като сабя. Прокара го по гърлото си, ето така. Все едно, че се коли. И през цялото време не свали очи от мен, господин Вайс. Гледаше право в мен. Сигурен съм.

Вайс имаше лице, създадено за бизнес. С каменно изражение, съчетано със състрадание към целия свят и съчувствие към всичко живо. Беше около петдесетте, с плътни, солидни, леко отпуснати черти. Тъмнокафяви очи, оброчени от дебели черни вежди горе и посивели увиснали торбички под тях. Рошава, прошарена коса, която някак си също успяваше да вдъхне респект. Едър мъж, наистина едър — почти метър и деветдесет, широк в раменете и със солидно шкембе. Въпреки полицейското си минало или може би точно заради него често създаваше впечатление, че е надвесен над теб като грижовна майка орлица. Според мен понякога наистина правеше точно това.

След продължително обмисляне Вайс най-сетне попита:

— И какво точно мога да направя за вас, господин Спендър?

— Намерете го! — избълва тутакси Белезникавия. — Трябва да го намерите. Спрете го. Моля ви, господин Вайс. Той няма да ме остави на мира, знам го. Трябва да направите нещо, и то бързо. В противен случай ще бъда мъртъв до средата на другата седмица. Сигурен съм.

— И според теб това са бабини деветини, така ли? — попитах аз. Вайс изпръхтя като кон.

— И една думичка няма вярна. Гарантирам ти го. Трябваше да те викна да дрънкаш нещо испанско на китарата, докато говори. — Той направи отегчена физиономия. — „Скромният й дом!“ Трябвало „да се изнася бързо“ от „скромния й дом“! Проклет да съм!

Заемах малка стаичка по коридора, водещ до офиса на Вайс. Поскоро приличаше на килер. Агенцията я използваше, за да сортира

пощата си в нея. Обитавах я заедно с копирна машина, факс, машина за подвързване и бюрото, на което седях.

Вайс редовно нахълтваше така. Често му се случваше да влезе, да пъхне ръце в джобовете и просто да постои при мен, унесен в мислите си. Обичаше да си говорим. Разказваше ми за работата, за личния си живот. И аз не знам защо. Знаеше, че имам амбиции да стана писател, и може би се надяваше да запомня думите му и някой ден вероятно да ги запиша на хартия, да ги запазя, да им придам смисъл. Или пък вярваше, че ще стане така, и искаше да чуя и неговата версия за събитията, неговата интерпретация. От друга страна, може би му се струвах толкова безобиден и отнесен в облаците, толкова далеч от неговия свят, че просто не ме вземаше на сериозно. Възможно е разговорите с мен да са му се стрували също толкова безполезни, колкото и общуването със стена.

— Все пак не допускаш ли, че може да го е направил? — попитах аз. Стоях до копирната машина и я гледах как обръща страниците на един доклад. — Съществува и такава вероятност, нали?

— Този ли? Ако този изнасили някого, мен ще ме провъзгласят за крал на Румъния. Сигурно и кракът му не е стъпвал в Испания. „Ще ви убия, сеньор.“ Айде, няма нужда.

— Защо тогава се зае със случая?

— Защото искам да се уверя — повдигна рамене Вайс. — Момчето живее на „Сънсет“ с майка си. Какво ще ми коства да ида да си поговоря с нея? Просто да съм сигурен, че няма да направи лошо никому или сам да пострада. Кой знае? Може пък и да бъркам. Може всяка негова дума да е божие откровение. Може някой ден да напишеш книга за приключенията му. „Случаят с испанската девица“.

Копирната машина спря. Заех се да подреждам копията от доклада. През отворената врата на офиса на Вайс долетя познатата компютърна мелодийка, която го уведомяваше, че е получил имейл.

— Сигурно е докладът на Бишоп — предположих.

Той кимна и се запъти натам. Докато се отдалечаваше, го чух да си мърмори:

— „После отвърна на ласките ми.“ Проклет да съм. Ако този е изнасили момиче, аз съм кралят на Румъния.

6.

„Вайс. Тук всичко е наред, но нещата се движат бавно. Крис Уонамейкър ме проверява по всички самолети, така че прекарваме доста време заедно във въздуха. Дръпнат е и мълчи като риба. Нищо не мога да изкопча. Освен това следи жена си Катлин изкъсо. Подозрителен е и не иска да я доближавам. Засега не успявам да я хвана сама въщи. Бъбрим си, докато съм на летището. Костелив орех, но е самотна и нещастна. Трябва ми само една възможност да остана насаме с нея и да я изстискам.“

— Уффф — въздъхна тихо Вайс. „Да я изстискам.“ Имейлите на Бишоп бяха пълни с подобни изрази. Вайс вероятно бе единственият човек на света, когото Бишоп харесваше и чието мнение ценеше. Но знаеше, че шефът не одобрява някои от методите му на работа, и от време на време обичаше да го будалка по този повод. Играеше си на палав син, който дразни строгия си баща. „Да я изстискам...“

Вайс притисна корема си с длан и пак изпъшка. С другата ръка придвижи курсора надолу по страницата и продължи да чете.

„Пак зърнах Сивия мустак, този път на летището. Мога да потвърдя — Сивия мустак е Върни Хиршорн. МГК. Шеф е на фондация «Дрискол», която общо взето върти целия град, а може би и нещо повече. Много пари, наркотици. Доста мъртъвци по пътя към върха. Местните му плащат рекет или губят бизнеса си, а дори и главата си. После просто им взема фирмите. Притежава голяма част от летището, всъщност половината от предприятието на Рей.

Между другото, Рей е прав, нещо става. Някои от фирмите на Хиршорн наемат Крис за чартърни полети. Понякога вози пътници, друг път Хиршорн или пък само

товар. Според документите летят главно до Арката, главния град на областта. Но самолетът на Крис се връща от север, а Арката е на запад. Освен това полетите траят прекалено дълго — времето на Хобс се превишава значително.“

Вайс се залюля напред-назад на стола си и потъна в размисли. Нямаше идея какво означава „времето на Хобс“, но цялата работа му намирисваше. Мисълта на Бишоп бе ясна. Хиршорн праща Крис Уонамейкър да прави курсове до някакво неизвестно място и го кара да пише, че уж лети до Арката. Но защо? На север от Дрискол няма нищо друго, освен гори, които се простират с километри. Дали пък не става въпрос за някаква контрабанда? Наркотици, цигари, компактдискове за Канада, нещо друго?

Каквато и да бе причината, Вайс се разтревожи. Хиршорн наистина изглеждаше като МГК — много гадно копеле. На съвестта му тежаха доста трупове. Освен всичко друго Вайс знаеше колко е трудно да контролира Бишоп, щом му влезе някоя муха в главата. Трябваше да го държи под око, иначе човекът му може да се забърка в нещо наистина неприятно.

Последният параграф от имейла въобще не го успокои.

„Хрумна ми нещо. Крис Уонамейкър е пияница. Дрънка много, лесно се пали и си изпуска нервите. На Хиршорн може би му се иска да има друг пилот, понадежден. Ще видя дали няма начин да вляза в схемата.

Между другото, клиентът ни Рей Грамблинг е пълен идиот. Умира от страх и не спира да плямпа. Едва не прецака прикритието ми — нарече ме с истинското ми име, и то на три пъти. От такива неща се умира. Хайде чао, Дж. Б.“

7.

Крис Уонамейкър чакаше до двигателя на двумоторния самолет. Бе подпрял гръб на фюзелажа, затъкнал палци в джобовете на дънките си. Бишоп приближаваше по нагорещената писта с праметнат през рамо сак. Крис го наблюдаваше иззад тъмните стъкла на очилата.

Уонамейкър бе поне петнадесет сантиметра по-висок от Бишоп. Носеше тениска с надпис „Норт кънтри авиейшън“. Изрязаните ръкави подчертаваха мускулестите му ръце. На десния му бицепс се виждаше татуировка — две змии, увити около череп, на който пишеше: „Роден за битки“. Лявата му ръка бе белязана от отдавна зараснала рана. Имаше хубави кестеняви къдрици, правилни черти и жестока усмивка.

— Самолетът е готов — съобщи Крис, щом Бишоп стигна до него. — Да тръгваме.

Бишоп кимна. Качиха се в кабината.

Крис седна безмълвно на мястото на втория пилот. Заяпа се през прозореца от неговата страна, докато Бишоп запали двигателите и зарулира по пистата. И двамата сложиха слушалки, макар че нямаше с кого да разговарят. Диспечерска кула липсваше, връзка с останалите самолети също, а в спокойната сутрин небето бе пусто. Раменете им почти се допираха, но и двамата не предприеха нищо, за да нарушат мълчанието. Чуваше се само приглушеното ръмжене на двигателите.

Караха я така вече цяла седмица. Бяха врагове и го разбраха от секундата, в която се срещнаха. Крис имаше задача да се увери в пилотските качества на Бишоп — рутинна проверка, на която подлагаха всеки новопостъпил. Но и двамата знаеха, че със същия успех Бишоп може да проверява Крис. И така, цяла седмица изпълняваха задължителните процедури и си говореха само по принуда.

В началото на пистата Бишоп натисна спирачките. Чесната застина. Бишоп включи микрофона и каза:

— Дрискол, тук пет-нула-четири, подготвяме се за излитане.

Подаде газ с плавно движение. Самолетът се втурна и набра скорост. Почти на самата червена линия Бишоп вдигна машината.

Колесникът се отлепи от пистата и излетяха.

— Курс нула-три-нула — промърмори Крис, без да извърща глава от страничния прозорец.

На сто и петдесет метра височина Бишоп насочи самолета на север. „Какво повече му трябва на човек“, каза си той. Земята под тях приличаше на изпусната дамска кърпичка, а усещането да се рееш над нея бе просто неопишуемо. Също както и гледката на ливадите, ширнали се около металния хангар — с височината те придобиваха все по-правилна форма и приличаха на нарисувани. Или пък чезнещите очертания на градче вдясно. Бишоп се наслаждаваше на небето, на неравните контури на хълмовете пред тях, на зеленината на горите, сляла се със синевата на хоризонта. Малко по малко самолетът набираще височина.

— Изправи го — обади се Крис.

Бишоп го стрелна с поглед. Намираха се само на хиляда и петстотин метра над морското равнище. Планинските върхове под краката им се издигаха на хиляда. На места все още се различаваха очертанията на дърветата по тях. Забелязваха се и пъплещите по планинската магистрала коли и отблясъците на слънчевите лъчи по стъклата им. Маневрите на височина, по-малка от хиляда метра над земята, бяха забранени.

— Направи остър десен завой — нареди Крис и отново се зазяпа през прозореца, подпрял брадичка с длан.

Бишоп хвърли бърз поглед към жироскопа. Посоката им бе точно нула-три-нула. Наклони самолета за четиридесет и пет градусов завой надясно. Носът на чесната кацна на линията на хоризонта и машината бързо се извърна. Планинските възвишения затанцуваха пред очите му. Градът проблесна весело на слънцето и изчезна. Самолетът продължи да завива. Слънцето не преставаше да пече в прозорците. Ето ги отново планините. Бишоп наклони лоста на управлението и отпусна педала на руля. Хвърли нов поглед към жироскопа — точно нула-три-нула. Крилата застанаха успоредно на земята. Провери височината — не бе загубил дори и метър. „Добра маневра“, похвали се мислено.

И докато още се наслаждаваше на преживяването, ръката на Крис се стрелна към командното табло и изключи десния двигател.

Това влизаше в играта — симулация на аварийна обстановка в реални условия. Когато изгубиш тягата от едната страна, губиш

баланса на машината, тъй като само един двигател я тегли напред. Силата на двигателя тегли самолета към крилото, на което се намира той, и не след дълго се понасяш със спираловидно движение към земята. Разбира се, можеш да балансираш, като настъпиш здраво съответния педал на руля.

Така направи и Бишоп. Педалът обаче не реагира.

— Мамка му — изруга той.

Кракът му отново се стовари на педала. Нищо. Носът на чесната се наклони надясно. Бишоп натисна педала с всичка сила. Той поддаде съвсем малко, но бързо се върна в изходно положение. Не можеше да разбере какво, по дяволите, става. След секунда прозрението го осени, но в първия миг Бишоп отказа да повярва. Крис бе подпрял педала от мястото си на втори пилот и не му позволяваше да помръдне.

— Какво на майната си мислиш, че...

Крис се изхили.

— Карай, малкият!

Самолетът се извъртя тежко надясно и носът му се насочи надолу. Зелените хълмове се втурнаха насреща им. Бишоп се пресегна да включи десния двигател, но Крис не му позволи. Чесната започна да описва плавни спирали, но скоростта ѝ застрашително нарасна. Въздухът наоколо засвистя и те поеа към земята. Центробежната сила опъна кожата по бузите на Бишоп.

— Хи-хоууууу! — изкреця оглушително Крис в слушалките, сякаш бе каубой, яхнал бик на родео.

Бишоп изруга отново и заби юмрук в дясното му бедро.

— Оуууу! — извика от болка Крис.

Кракът му инстинктивно отскочи назад и педалът поддаде под стъпалото на Бишоп. Натисна го с всичка сила. Пресегна се бързо и изключи левия двигател. Сега самолетът се понесе по инерция, без тягата на моторите. Бишоп изправи елероните. Ужасяващата спирала спря, но машината продължи да се носи към планинските върхове. Морето от дървета ги приближаваше от всички страни. Скоростта им нарастваше. Един кафеникав скален хребет сякаш се втурна насреща им.

Бишоп стисна зъби, дръпна рязко лоста за управление към себе си и успя да изправи носа. Включи двата двигателя едновременно и

даде пълна газ. От вида на постоянно нарастващата кафява скала отпреди му го изби студена пот.

Най-сетне чесната започна да набира височина. Издигна се с гръмовен шум над хребета и се насочи към небето. Бишоп хвърли светкавичен поглед към уреда за измерване на височината и се обърна наляво. Стори му се, че крилото докосва върховете на дърветата. Можеше да се закълне, че ясно различава всяко листенце по тях. След секунда бяха въвн от опасност. Земята отново се отдалечаваше.

— Какво ти става, копеле ненормално? — излая той към Крис.

Крис разтърка бедрото си там, където бе попаднал юмрукът на Бишоп. Изгледа го мрачно, но сянката по лицето му бързо се разсея. Ухили се. Бишоп чу тежкото му дишане в слушалките си.

— Качи го на хиляда и петстотин — каза Крис. — Да опитаме още нещо.

После се обърна надясно и се зазяпа мрачно през прозореца.

8.

„Дж. Б. Не забравяй правилата. Дръж ме в течение за естеството на престъпната дейност, ако има такава. Ясно ми е, че клиентът ни може да е в опасност, но повече държа на сигурността на хората си. Що се отнася до г-жа Уонамейкър, тя може би наистина е добър източник на информация, но очаквам да събираш сведенията си разумно и професионално. В.“

* * *

Бишоп съзря възможност за професионално събиране на сведения още същата вечер.

Седеше на масата в спалнята на горния етаж. Привърши с имейла на Вайс и погледна през прозореца. Катлин тъкмо излизаше на предната веранда. Светлината на полумесеца, както и лампата на верандата му позволиха да забележи, че пикапа на Крис го няма.

Бишоп поседя неподвижно няколко секунди, загледан в нея. Катлин носеше синя тениска и шорти в маскировъчен цвят. Харесваха му големите ѝ гърди и закръгленият ханш. Освен това още бе бесен на Крис заради хлапашкия номер от сутринта. Прииска му се да я изчука два пъти — веднъж, „за да я изстиска за информация“, и втори път, за да си върне на онова копеле мъжа ѝ. Като я гледаше, си помисли, че и двата пъти ще му доставят удоволствие.

Катлин приседна на парапета на верандата. Запали цигара и дръпна дълбоко.

Бишоп изтри имейла на Вайс. Стана от масата.

След минута-две излезе на улицата. Съвсем се беше смрачило. Жегата, която цял ден удряше по главите на жителите на Дрискол като парен чуку, вече се стелеше над нощта като тънка завивка. Цикадите цвърчаха из листата на секвоите. Стотици мушици обикаляха лампата

на верандата като електрони. Бишоп съзря бледите им сенки по лицето и голите ръце на Катлин в момента, в който тя се обърна с усмивка към него. С няколко крачки прекоси тясната морава между къщите.

— Как е? — започна той.

Катлин направи неопределен жест с цигара в ръка.

— Излязох да глътна малко въздух. Мразя да пуша на климатик.

— И аз съм така. Крис няма ли го?

— Отиде към „Детелината“. Една кръчма.

— Знам я.

— Голяма дупка, а?

— И на мен така ми се стори. Може ли да поседна при теб? — кимна той към стъпалата на верандата.

Жената повдигна равнодушно рамене, но в очите ѝ проблеснаха любопитни пламъчета. Бишоп изкачи бавно стъпалата и се настани на парапета срещу нея. Сега вече я огледа хубаво. Задържа погледа си достатъчно дълго, за да няма грешка. Катлин присви устни, сякаш казваше: „Голяма работа!“ Дишането ѝ обаче леко се учести и тя като че ли застана нащрек.

Известно време пушиха мълчаливо. От нечий отворен прозорец се разнесе телефонен звън.

— Крис разправя, че вече те е проверил — наруши мълчанието Катлин. — Готов си за работа.

— Ама и той прави едни проверки — отвърна Бишоп.

— Да бе, каза ми. Не му се връзвай. Станал е голям глупак.

Бишоп повдигна изненадано вежди.

— Нали ти е мъж?

— Любов, какво да ти кажа. — Тя изтръска цигарата си с досада. — Мисли си, че като кара новобранците да се подмокрят, и вече е голяма работа. Измъква ги в последния момент. Колко му повтарям — един ден ще си счупиш главата.

— Честно да ти кажа, пет пари не давам за него — подхвърли Бишоп. — Стига този ден да не съм в самолета му.

— Така е — засмя се кисело Катлин. — Виж — кимна тя към тъмната улица, — не ме разбирай погрешно. Крис си го бива. Страшен пилот е. От дете се занимава със самолети. Като войник е карал хеликоптери, въобще пълна програма. Може да вдигне чесната и от пет

метра над земята. Днес през цялото време е държал положението под контрол. Просто обича да плаши хората, това е.

— Да, да.

Катлин се изправи. Хвърли фасата си на верандата и го смачка с върха на обувката. Погледна Бишоп.

— Ще ми направиш ли услуга? Не казвай на Рей за днес. Това е третата работа на Крис за две години. Ако и тук не стане... Божичко, направо не знам.

— Така ли? — учуди се Бишоп. — Аз пък чух, че Крис е златен. Мислех си, че Рей никога няма да го уволни.

— Гледай ти! И къде го чу това?

— Така разправят хората. Говори се, че работи с партньора на Рей. Как му беше името? Хиршорн.

Катлин хвърли уморен поглед към улицата. Явно можеше да говори дълго по въпроса. Но не каза нищо.

— Крис винаги се е мислил за голяма работа. И както се надува, на следващия ден е безработен. — Тя изпуфтя уморено. — Виж, имам предвид, че е млад, тъп и ужасно самоуверен. Иначе не е лошо момче. Пред последните години доста му се насъбра. Откакто го изритаха от армията, просто... това направо го съсипа. После се хвана да пилотира товарни самолети, но и там не се получи. В крайна сметка не сме в Ел Ей или Фриско, където има хиляди възможности за работа. Страхувам се, че ако и тук се издъни...

— Ясно. — Бишоп хвърли цигарата си, стъпка я и също се изправи. — Не се тревожи, гроб съм.

Престори се, че гледа луната, и се примъкна към Катлин. В следващия миг бе лице в лице с нея. Тя го погледна и осъзна колко близко е всъщност. Стоеше небрежно, пъхнал ръка в джоба на дънките си.

Катлин го погледна в очите и той задържа погледа.

— Но ще ти кажа нещо — не се сдържа Бишоп. — Ако жена като теб ме чакаше у дома, щях да внимавам доста повече, докато летя.

Още докато изричаше думите, Бишоп вдигна пръст и го прокара по бузата ѝ. Катлин стоеше като омагьосана и не откъсваше поглед от очите му.

— Не прави така — помоли го тихо.

Той продължи да гали бузата ѝ с пръст от скулата до брадичката. Най-сетне тя събра сили да каже отново:

— Недей, Франк. Сериозно говоря.

Бишоп свали ръка. Катлин успя да откъсне очи от него и се зае да изучава дъските по верандата.

— Само това ми трябва — промърмори с въздишка.

Бишоп се канеше да ѝ отговори. Да ѝ каже, че наистина ѝ трябва, че така, както я гледа, в него не остава и капчица съмнение, че ѝ трябва точно това, и то спешно. Във всеки случай нещо със сигурност ѝ трябва. Но преди да отвори уста, забеляза, че погледът на Катлин се втренчва в нещо зад гърба му. Тогава чу и ръмженето на двигателя. Обърна се и видя, че пикапът на Крис се приближава. Начинът, по който се движеше колата, му даде да разбере, че Крис е пиан.

Въпреки това Бишоп не побърза да си тръгне. Дръпна се от Катлин, но го направи по възможно най-ленивия начин. Двамата изчакаха колата да се приближи и да паркира пред къщата.

— Какво става тука, бе? Какво е това? Какво виждат очите ми? — извика Крис още преди да е излязъл от колата. Изхлузи се от седалката и се заклатушка към тях. Нямаше съмнение, че е пиан, при това порядъчно. — Излизам за час-два и к'во да видя?... — Той заблъска бързо юмрук в дланта на другата си ръка, за да имитира чукане. — А? Вас питам? Това ли трябва да намирам в къщата си?

— По дяволите, Крис — ядоса се Катлин и се извърна отвратена, засрамена от мъжа си.

Крис изкачи несигурно няколкото стъпала на верандата и застана помежду им. Надвеси си над Бишоп.

— Не си губиш времето, приятелче.

Бишоп му отговори с нагло хлапашко изражение и с весел поглед — не даваше пет пари за нищо.

— Просто се опитвам да се държа приятелски. По съседски.

— По съседски значи! — изграчи Крис и се обърна бавно към жена си. — Виж с какъв свестен съсед се обзаведохме. Мамка му, та то се вижда от километри. А ти, Катлин? И ти ли си добра съседка?

— Майната ти, Крис! Що не вземеш да си затвориш устата.

Все още стоеше с гръб към него. Той посегна грубо, хвана брадичката ѝ и я стисна силно с мускулестата си ръка. Задържа я и

извърна към себе си. Пръстите му насиниха бузата, която допреди малко Бишоп бе галил.

— Попитах те нещо — не мирясваше Крис. — Добра съседка ли си или не?

— Разкарай се от мен! — извика Катлин и се опита да се освободи от хватката. Той обаче бе по-силен. — По дяволите — изруга отново жената и заби нокти в ръката на Крис.

— Ооох... — изстена той и я пусна.

Това обаче не го задоволи и я перна зад ухото. Главата на Катлин се извърна от удара и тя остана така, за да скрие сълзите си.

— По дяволите, Крис — бе всичко, което успя да каже.

Крис се ухили. Сълзите ѝ му донесоха удовлетворение.

Той изсумтя и насочи вниманието си към Бишоп.

Бишоп не бе помръднал. Стоеше малко встрани на верандата, мушна палци зад катарамата на колана си.

— Ти имаш ли да кажеш още нещо? — озъби му се Крис с крива усмивка.

Последва продължително мълчание. Бишоп го наблюдаваше с безцветните си очи и наглата си физиономия. Не отговори. Крис направи крачка към него. Все още вонеше на бира.

— Зададох ти въпрос, глухар. Имаш ли да кажеш още нещо?

Бишоп поклати неохотно глава. Не.

— А случайно в главата ти да се въртят някакви мисли? — попита Крис и направи нова крачка напред.

Нощната жега надвисна тежко над главите им. Някъде от съседните къщи се разнесе звук на затръшнат пластмасов капак на кофа за смет. Затвори се врата.

— Ами мисля си — каза приятелски Бишоп, — че засега по-добре да продължиш да биеш жени.

Катлин се озова помежду им почти мигновено. Сълзите ѝ проблясваха на лампата на верандата.

— Крис, недей, моля те. Става ли? Не го прави, по дяволите. Нищо не се е случило. Просто си бърбяхме. Заклевам се. — Тя опря двете си ръце на гърдите му. — Моля те! Хайде, недей. Кълна се в Бог. Моля те!

Крис и Бишоп се гледаха над главата ѝ. Алкохолът вземаше своето от по-едрия мъж и очите му почти се затваряха. Премигваше

мъчително, клатушката се заплашително и една успяваше да запази равновесие. Устните му се разтеглиха в тъпа усмивка.

— Имаш късмет, че... извади късмет... ако Катлин не беше... — изломоти той.

Олюля се към жена си, а тя побърза да го прегърне през рамото.

— Хайде — подкани го Катлин. — Хайде да се прибираме.

Подкара го към вратата на къщата, но след крачка извърна глава и кимна красноречиво към Бишоп — „какво чакаш, тръгвай си“. Той си тръгна с безгрижна стъпка и с още по-безгрижна усмивка.

— По съседски... те чука, а? — настигна го гласът на Крис.

Не се обърна. След секунда вратата се затръшна зад тях.

Някъде излая куче. Цикадите все така жужаха в дърветата.

9.

Вайс стоеше пред прага на малката бяла къща, пъхнал ръце в джобовете на измачкания си панталон, разкопчал измачканото си сако. Денят бе мрачен, а вятърът откъм Тихия океан развяваше тънката вратовръзка, украсила бялата му риза. Погледна отражението си в остъклената врата и със задоволство установи, че все още прилича на ченге до мозъка на костите си.

В интерес на истината обаче, когато майката на Белезникавия отвори вратата и огледа едрият, грозноват мъжки екземпляр на прага си, възкликна:

— О, господи! Нека позная: вие сте поредният частен детектив.

— Госпожа Спендър? — попита Вайс.

— Влезте, влезте. Да свършваме по-бързо.

Бе кисела, изморена от живота възрастна дама. Мъничка, крехка, с изострени черти, като белезникавия си син. Сива коса обрамчваше набръчканото ѝ посивяло лице. Воднистите ѝ очи проследиха нещастно влизането на Вайс в къщата.

Вайс долови специфичната миризма още щом пристъпи прага. Непроветрено, старо и потискащо почтено жилище. По стените щеше да има щампи на цветя, по пода — износени килими, а по прозорците — задушаваци завеси. Сигурно бяха окачили и някоя лигава цветна репродукция на Исус. Мебелите навярно са пренесени от по-голямата къща, в която са живели със съпруга си, докато е бил на този свят. Установи всичко това още във фойето, без дори да е надникнал в хола.

— Да разбирам ли, че синът ви и преди е наемал частни детективи? — попита Вайс.

— Шегувате ли се? То вече стана ежегодна традиция. Защо пък не. Като че ли имаме купища пари за харчене. Насам, господин...

— Вайс.

— Елате горе, господин Вайс. Така и двамата ще си спестим времето и парите.

Стълбището бе тясно и тъмно, също както и площадката на втория етаж. Вайс последва дребничката женица до затворена врата в

дъното на коридорчето. Госпожа Спендър я разтвори широко с театрален жест.

— Това е стаята на сина ми — обяви тя. — Тук се отдава на глупостта си.

Не си направи труда да запали лампата. През прозореца нахлуваше сивкава светлина. Вайс пристъпи и огледа помещението.

Стаята на Белезникавия приличаше на детска. Все едно, че я обитава дванадесетгодишно момче. Имаше дори пластмасов макет на космически кораб върху дрешника и кръстосани триъгълни флагове на „Джайънтс“, окачени на стената. Единственото легло бе покрито с одеяло, старателно подпъхнато под дюшека и изпънато по войнишки маниер. Вайс огледа библиотеката — книги за нумизматика, пътеводители на Испания и дълга редица научнофантастични романи с опърпани корици.

Внезапно се чу едно звучно пляс. Госпожа Спендър бе хвърлила върху бюрото куп тетрадки, извадени от гардероба на сина ѝ.

— Предполага се, че не знам къде ги крие — обясни сухо тя.

Вайс пристъпи към бюрото. Побутна с пръст купа тетрадки и ги разпръсна. Бяха най-обикновени тетрадки на спирала, четири-пет на брой. В купчината имаше и списания. С голи жени, разбира се. Вайс попрелисти едно от тях бегло и си навлече презрителното изсумтяване от страна на госпожа Спендър. Жените в списанията до една бяха латиноамериканки.

Най-отдолу имаше и няколко пластмасови плика за колекциониране на монети. Вайс прегледа и тях. Усмихна се снизходително на сините бележки в джобчетата за монетите. Дори и в колекционерството Белезникавия приличаше на дванадесетгодишен хлапак. Вайс забеляза, че всички по-ценни екземпляри липсват. В крайна сметка, кое дете може да си позволи скъпи монети?

Той остави всичко друго настрана и се зае с тетрадките. Страниците бяха плътно изписани със ситния почерк на Спендър. Вайс прочете няколко изречения и разбра за какво става въпрос. Бълнуванията на Белезникавия за испанската девица бяха развити в пълни подробности. Как я забелязал от кафенето, колко красива била, всичко. Вайс запрелиства бавно. Забеляза, че сцената с изнасилването е предадена особено грижливо. Най-вече моментът, в който момичето

престава да се съпротивлява и с блажени стонове се отдава на завладяващата мъжественост на Белезникавия.

„Тя трепери в прегръдките ми. «Вие сте прекалено голям мъж за мен, сеньор», прошепва в ухото ми със силен акцент. Прегръща ме безпомощно, а аз я отнасям на леглото.“

Вайс си представи как Белезникавия носи на ръце жена, където и да е и не успя да сдържи усмивката си.

„Май имам херния — прошепвам в ухото ѝ със силен акцент. — Ти си прекалено голяма жена за мен, поне с петнадесет килограма си по-тежка.“

Той продължи да прелиства тетрадките. Имаше и други измишльотини. Повечето от жените в историите бяха латиноамериканки. Белезникавия разказваше как ги е принуждавал да изпълняват една или друга от сексуалните му фантазии. В началото всички се съпротивляваха, но после изпадаха в серийни оргазми. Имаше също и непохватни скици с молив на голи латиноамериканки, проснати на пода с разтворени крака.

— Отвратително — промърмори кисело госпожа Спендър.

Вайс повдигна рамене. Затвори тетрадката.

— Хората си фантазират най-различни неща, госпожо Спендър — каза той. — Просто искам да съм сигурен, че синът ви не е причинил зло на никого. Имам предвид на истински хора.

Майката на Белезникавия се изсмя.

— Уоли ли? Що за нелепо хрумване. Той е счетоводител.

— Е... това невинаги е гаранция.

— Знам, разбира се, но... Така де, искам да кажа, че всяка сутрин излиза за работа в осем и в шест без четвърт си е у дома. Понякога работи в аптеката, друг път в магазина за електроматериали, ходи и в онова, как му беше името... художественото ателие. Винаги знам къде е, винаги се обажда. Говорим си поне по три-четири пъти дневно.

— От мобилния ли звъни?

— Да, но се случва и аз да се обаждам там, където работи. Не че го проверявам, все пак той е голям човек, но... Винаги го намирам там, където ми е казал.

— А през почивните дни?

— Ходим да пазаруваме, води ме на кино. Живеем тихо и кротко.

— Ами Испания? Ходил ли е на почивка там?

— С неговите доходи? Добре, че мъжът ми остави нещичко, иначе и тази къща нямаше да можем да си позволим. През зимата ходим за една седмица на море и това е. Уоли няма даже международен паспорт.

Изопнатите черти на госпожа Спендър се посмекчиха. Очите ѝ потърсиха разбиране от Вайс. Не търсиха дълго. Вайс разбираше всичко.

— Не е кой знае какъв живот за един зрял мъж, господин Вайс — продължи по-меко тя. — Знам, че е така. Уоли винаги е искал да иде в Испания. Още като дете... Но постоянно излизаше нещо... Това, онова... Не че някой е виновен. Уоли си е просто Уоли. — Тя кимна към разпилените по бюрото тетрадки. — Господ ми е свидетел, че не е в състояние да изнасили никого. Фантазира си. Сам казахте, че повечето хора го правят. Не е престъпление.

— Разбира се, госпожо. Иначе всички щяхме да сме в затвора.

— Точно така.

— А какво ще кажете за мъжа? Онзи, който уж заплашва сина ви с убийство? Възможно ли е да има нещо вярно?

Госпожа Спендър завъртя очи.

— Прословутият мъж. С големия нож. Онзи под прозореца?

— Същият.

— Ще ви кажа и за него. Преди три години синът ми навърши четиридесет. Оттогава всяка година се повтаря едно и също. Веднъж е братът на момичето, друг път баща ѝ, трети път — съпругът. Както и да е. Винаги е с нож и чака под прозореца.

— За да си отмъсти?

— Такъв си е моят Уоли! Най-търсеният мъж на света.

— Значи сте сигурна, че мъжът е измислица.

— Мъжът, жената, цялата история. Вие сте четвъртият детектив, когото наема. Ако искате, ще ви дам визитките на останалите трима. Можете да им се обадите. Отсега ви казвам, че вземат осемдесет и пет долара на час. Осемдесет и пет долара за работата, разноските отделно! Единият дори звънна на шефа на Уоли да го пита дали не отсъства често от работа, за да изнасилва испанки. Едва не го уволниха. И в крайна сметка какво? Какво откриха? Че то всичко било в главата на сина ми. Само драсканици. Нищо обезпокоително. Благодаря много, ще ви пратя сметката по пощата.

Вайс кимна разсеяно. Прокара пръсти по една от тетрадките. Не каза на госпожа Спендър, че има познат, който може да му даде разпечатки на телефонните разговори на сина ѝ. Знаеше, че в тях няма да открие среднощни позвънявания. Сигурно почти няма позвънявания. Във всеки случай нищо нередно или пък заплашително.

„Каква смахната история — помисли си Вайс. — Боже, какви откачалки има.“

Той се изправи. Извърна се, така че огромното му тяло, отпуснатото му лице да надвиснат успокоително над посивялата възрастна женица, както умееше да го прави.

— Ще приспадна разноските си от сумата, която синът ви ми остави — каза той, — и ще се постарая да получите остатъка обратно.

Това я трогна. Всъщност, предполагам, че я трогнаха парите. Тънките ѝ устни се отпуснаха, а воднистите ѝ очи се навлажниха още повече.

— Благодаря ви, господин Вайс — каза тя. — Ужасно мило от ваша страна. Вие сте мил човек.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си, госпожо. Няма нужда да ме изпращате.

Вайс изнесе мечешкото си тяло от стаята и я остави сама с триъгълните флагове на стената, макета на космически кораб върху дрешника и разпилените по бюрото тетрадки и списания.

— Е — попитах го по-късно аз, — съобщи ли на Спендър, че всъщност не е изнасилвач?

Вайс стоеше пред бюрото ми, пъхнал ръце в джобовете си и отпуснал брадичка на гърдите си. Гледаше разсеяно как слагам входящи и изходящи номера върху писмата и факсовете на агенцията. Печатът щракаше монотонно и равномерно — клик-клак. Кимна замислено.

— Ходих да го видя в аптеката. Инсталирали са му една клетка отзад, в която работи. Поговорихме си откровено.

— И как го прие?

— Разплака се.

— Стига бе!

— Наистина. Ужасно се засрами.

— Защо? Че не е изнасилвач?

Вайс вдигна рамене.

— Разказа, че веднъж, преди няколко години, наел проститутка, за да изживее фантазиите си. Нали се сещаш — тя ще е испанската девица, той ще я принуди да легне с него и...

Тракането на печата го прекъсна.

— И какво станало? Не е било същото ли?

— Не. Когато дошъл моментът, малкият го изоставил.

— Какво?...

— Размекнал се.

— Аха — кимнах. — И сега всяка година повтаря сценката, така ли? Наема частен детектив и разиграва комедията с изнасилването и с отмъстителния брат.

— Всяка година, откакто станал на четиридесет.

Поклатих глава и метнах поредното писмо в преградата с изходяща поща.

— Сигурно не е лесно да се откажеш от мечтите си — отбелязах.

— Четиридесет не е преклонна възраст — отвърна Вайс. — Все още може да стане изнасилвач, стига да реши.

— Мислиш ли? Не знам. В крайна сметка хората трудно се променят.

— Така е. Така е. Предполагам, че това е поуката от цялата история — въздъхна тежко Вайс.

Повъртях един молив в ръцете си, докато го гледах как се отдалечава.

Точно преди да отвори вратата на кабинета си, Вайс се изхили сухо и викна през рамо:

— Така завършва случаят с испанската девица.

После влезе и затръшна вратата зад гърба си.

10.

Вайс имаше два порока. Уиски — хубаво, единично дестилирано малцово уиски. Вечер, след смрачаване, си наливаше дванадесетгодишен „Макалънс“. По-старите реколти му се струваха прекалено опушени. Пийваше си и пълнеше пак чашата, докато стане време за лягане. Случваше се да изпие половин бутилка, понякога и доста повече. Беше голям, здрав мъж и носеше на пиене. Не си спомням да съм го виждал пиян. От друга страна, не знам дали някога ще откаже пиенето или по-скоро дали иска да го откаже. Веднъж ми каза, че това е едно от нещата, които осмислят живота му.

Другият му порок бяха проститутките. Не мога да кажа откъде го знам, но го знам. Сексуалният му живот се състоеше от полови контакти с жени, пращани от агенция за компаньонки, собственост на дама на име Кейси. Наричам навика му „порок“ единствено от уважение към деликатността на читателите. (Вие сте с деликатна природа, нали?) Защото моите позакърнели морални схващания не намират нищо осъдително в поведението му. Вайс бе грозен. Липсваше му чар. У него нямаше и капка романтика. Чувал съм, че някога бил женен, но очевидно нещата хич не са потръгнали. И оттогава — нищо. Имам предвид нищо, което да крие дори и малка възможност да се превърне в истинско.

Проблемът му е, че прекалено боготвори жените. Странно е, като се замислиш. Имам предвид, че Вайс е човек, видял доста гадости у представителите и на двата пола, но въпреки това е успял да запази идеализирания образ на дамите в сърцето си. Представителките на женския пол му се струваха нежни, грижовни създания с чувствителни души — все черти, към които той сам се стремеше. В резултат на това се отнасяше към жените с прекалено внимание и уважение — перфектният кавалер от старата школа. Покровителстваше ги. Влюбваше се в тях само от разстояние — когато са безнадеждно обвързани с друг и няма никакъв шанс да му обърнат внимание. Жените от своя страна безпогрешно надушваха отчаяния му романтизъм, разбираха, че ги идеализира, че ги желае и безутешно се

стреми към тях, че копнее да ги вземе в прегръдките си и да ги пази от всичко лошо на този свят, и така нататък, и така нататък. Това ги караше да виждат в него безполова бащинска фигура или по-скоро мил, но безнадеждно оглупял кретен, с когото не искат да имат нищо общо.

И така Вайс, който вероятно щеше да бъде безумно щастлив от факта да се ожени за най-обикновена домакиня, която върти къщата и гледа децата, остана самотен пленник на обърканите си представи. В същото време си беше здрав и прав мъж. Имаше нужда от жени. Не само за секс, но и за да чува звука на гласовете им, да гледа как слънчевите лъчи си играят с косите им, въобще за всичко, за което са ни необходими и на всички нас. В такива часове се обаждаше на момичетата на Кейси.

Чух, че им бил любимец. И защо не? Плаща, без да мърмори, дава добър бакшиш, не се скъпи с алкохола, поръчва дори храна. Изслушва внимателно всяка, която иска да сподели проблемите си с него, държи се нежно, внимателно. Освен това желанията му са прости и лесно изпълними. Не иска нищо повече от това да си поговорят, да чуе смеха им, да ги погледа как се движат, да ги помирише, да усети удоволствието от прегръдките им, от проникването в тях. Нормални неща.

Както и да е. Същата вечер, след посещението в дома на Белезникавия, Вайс се прибра, наля си уиски и звънна на Кейси.

— Ей, къде се изгуби? — зарадва му се Кейси. — Вече бях решила, че си открил истинската любов или нещо такова.

— Явно във вашия бизнес това е сериозен проблем.

— Не бе, просто се радвам да те чуя.

Кейси го харесваше или поне се преструваше, че е така. Във всеки случай ценеше добрите клиенти. Дотолкова, че сравнително редовно идваше лично и предоставяше на Вайс услугите си безплатно. Той обаче така и не разбра дали това е израз на обич или пък просто поредната промоция — „плати девет и десетата е безплатна!“

— Какво можем да направим за теб тази вечер, миличък? — попита тя.

— Онази Инес, мексиканката, още ли е при вас?

— Не, съжалявам. Отдавна я няма. В интерес на истината, омъжи се. Отиде в Далас със съпруга си.

— Е... браво на нея. Радвам се.

— Аха. Ако имаш път натам, ще ти дам номера ѝ. Междувременно мога да ти предложа Кармела. Виждам, че днес си на мексиканска вълна.

— Звучи добре.

— Малко по-мургава е от Инес и с по-голям бюст.

— Страхотно.

— Да прибавим ли и аншоа?

Вайс изсумтя презрително и затвори.

Кейси винаги си правеше труда внимателно да инструктира момичетата за предпочитанията на Вайс. Без превземки, без лиготи, без порнографски изпълнения. Всичко трябва да е приятелско, естествено. На някои им се струваше трудно да се справят със задачата, но Кармела се оказа сякаш родена за нея. Настани се на диванчето и го засипа със забавни истории за хлапетата на сестра си. Отпусна се. Смееше се толкова силно, че по едно време я заболя коремът и дори разсипа малко вино от чашата си. Очите на Вайс блеснаха от удоволствие. Харесваше му да гледа момичето така развеселено.

Когато Кармела си тръгна обаче, го налегна депресията. Отново посегна към уискито. Навлече халата, седна до големия прозорец с чаша в ръка и погледът му заблужда. Мъглата от океана бе плъзнала в северната част на града. Вайс се загледа в нея, как поглъща една по една уличните лампи, как първо краде светлината им, а после я скрива от света. Болката от меланхолията не бе съвсем горчива. Усещаше тъгата, която носи със себе си желанието — както неговото, така и на другите. Замисли се за Белезникавия. Мисълта, че с него все пак си приличат по нещо, не го развесели. Спендър с тетрадките си на спирала, Вайс — с проститутките. Но може би, в крайна сметка, това бе целта на упражнението тази вечер — да избере Инес и Кармела. Може би се опитваше да се самонакаже с повторение.

Позанимава се с Белезникавия още известно време и после мислите го отнесоха при Джим Бишоп. Това само влоши положението. В този момент споменът за Бишоп предизвика единствено завист и тъпа болка. Джим не искаше нищо от жените. Или по-скоро, само едно нещо. Въпреки това го получаваше само с щракване на пръсти. На Вайс му се прищя и той да не иска нищо от тях и да умее да получава

благоразположението им само с щракване на пръсти. Размечта се и си позволи да пофантазира по темата.

Остави чашата си на ръба на масата и се отблъсна от стола. Отиде до бюрото и пусна компютъра. В това също имаше нещо перверзно. Още самонаказание. Знаеше, че може да има имейл от Бишоп. Знаеше, че съобщението само ще втрие сол в раната. Но не можа да се спре. Влезе в пощенската си кутия.

„Вайс. Нещата тук се движат. Крис лети всекидневно, кара товари и пътници — все непознати физиономии. Не мога да кажа със сигурност колко от курсовете са на Сивия мустак, Хиршорн, но има и такива. Когато и да проверя, все има разминавания с времето на Хобс^[1]. Клиентът ни, Рей, е нервен и напласен. Може и да се издъни, така че имаме нужда от пробив. Предлагам две неща. Първо — Крис пие здравата в един местен бар, «Детелината». Чувам, че дрънка за «големи планове и яки печалби». Ако Хиршорн разбере, може да го изрита и аз да заема мястото му.

Второ — все повече се сближавам с жената. Тя знае разни неща и според мен, немалко. Самотна е и иска да се разтовари. На крачка съм от целта. Разбира се, всичко ще е професионално. Ти си добре, надявам се. Дж. Б.“

Вайс изключи компютъра. Посърналото му лице сякаш бе попарено от слана. Дотътри се до стола си край прозореца леко прегърбен и се отпусна в прегръдката му. Надигна чашата с уиски.

„Разбира се, всичко ще е професионално.“

Загледа се в приближаващата мъгла.

[1] Времето на Хобс е времето, през което двигателите на самолета работят. — Б.пр. ↑

11.

Слънцето потъваше на хоризонта. Въздухът не потрепваше. Бишоп пилотираше едномоторен „Скайхоук“ с един двигател. Връщаше се в базата и направляваше машината под четиридесет и пет градусов ъгъл спрямо върховете на дърветата. Облаците над западните възвишения бяха яркооранжеви на фона на наситеносиния цвят на небето. Отвисоко голите поляни около пистата изглеждаха спокойни и прохладни. Бишоп се чувстваше прекрасно — в мир със себе си и света.

Насочи самолета към пистата. Ръцете му едва докосваха лоста. Машината сякаш се движеше без негова помощ. Леко подръпване и скайхоукът извърши последната маневра и изравни нос с центъра на пистата. Главата на Бишоп бе изпразнена от всякакви други мисли. Хвърли последен поглед на залеза, възвишенията и върховете на дърветата, които вече се извисяваха над него. Пистата се приближи. Колесникът докосна бетонната настилка без шум, а корпусът дори не потрепна. Самолетът намали скорост, а Бишоп пое дълбоко дъх през носа, сякаш се събуждаше.

В този момент зърна Крис и Хиршорн, мъжа със сивите мустаци.

Стояха на паркинга, близо до единия ъгъл на хангара. Спокойствието на Бишоп се изпари и той се вторачи в двамата, докато направляваше самолета по пистата. Хиршорн бе мускулист, елегантен мъж, в края на петдесетте. Имаше лице на застарял чаровник — четвъртито, загоряло от слънцето, със силно изразена челюст. Косата му бе почти побеляла, а мустаците — с по-тъмен цвят, сивкави като стомана. Носеше бяло спортно сако, разкопчана блуза е яка и сиви мокасини. Изтупан и свеж, дори в жегата. Крис се извисяваше над него, а мускулите напиреха да разпорят потната тениска. Но начинът, по който бе пъхнал ръце под колана си, попрегърбената му стойка и въобще цялата му фигура издаваха, че се чувства като хлапе, на което четат конско.

Възрастният мъж размаха пръст под носа му. Не го изпускаше от поглед. Личеше, че говори тихо, но устата му не спират. А и Крис не

правеше опити да го прекъсне. Скайхоукът се приближи и Бишоп забеляза, че Уонамейкър неловко мести тежестта на тялото си от крак на крак и се опитва да запази достойнство пред пороя от думи насреща му.

Бишоп спря самолета зад хангара, така че двамата да не го виждат. Опита се да чуе поне част от думите на Хиршорн, докато подсигуряваше машината. Нищо не излезе. Бишоп приключи набързо, нарами сака си и се запъти към хангара.

Беше късно. Голяма част от персонала вече го нямаше. Клиентът им Рей, който притежаваше половината от бизнеса и го движеше изцяло, си седеше вътре сам-самичък. Спотайваше се в сянката на един „Бонанца“ с V-образна опашка. Правеше се, че човърка нещо по него, но всъщност само седеше. Погледът му бе вперен през прозореца на хангара в Хиршорн, който все още размахваше пръст на Крис. Гледаше с разширени очи, а веждите му бяха отскочили високо към плешивото теме. По набръчканото чело лъщяха ситни капчици пот.

Бишоп мина безмълвно край него. Появата му стресна Рей и той буквално подскочи.

— Бишоп — изсъска.

Споменаването на истинското му име накара Бишоп да настръхне.

— Затваряй си човката — процеди през зъби.

— Исках да кажа Кенеди... Кенеди — запелтечи Рей.

— А аз исках да кажа да си затваряш устата. И стига си зяпал — сгълча го Бишоп, без дори да забави крачка.

— Стоят вънка вече десет минути — догони го напрегнатият шепот на Рей. — Нищичко не чувам, ама ми се струва, че Хиршорн кастри Крис.

Бишоп изгаряше от желание сам да скастри клиента си. Или още по-добре, да светне стария глупак по муцуната и да го просне на пода. Но все пак ставаше въпрос за клиент, така че си продължи по пътя. Прекоси целия хангар и излезе на паркинга от другата страна.

Паркингът всъщност бе тесничко местенце от трамбована и спечена от слънцето пръст. Тук-там се виждаха и парчета чакъл, избил на повърхността с времето. Мерцедесът на Хиршорн стоеше на най-хубавото и най-равното място, току до пътя, близо до мотора на Бишоп. Един мъж се бе облегал на вратата на колата. „Трябва да е

бодигард“, рече си Бишоп. Горила, пременена в костюм. Здрав, ръбест, с издължени ръце — същинска маймуна. Лицето му бе като издялано с брадва, а косата — зализана с гел назад. Носеше същите дрехи като Хиршорн, но с няколко номера по-големи. Пушеше цигара и се усмихваше на обувките си.

Бишоп се насочи спокойно към мотора си. Отвори страничната чанта и натъпка сака в нея. Горилата го проследи с поглед единствено защото нямаше друго занимание. Бишоп се помота около харлито. Вдигна очи нагоре и примижа срещу залязващото слънце. Понамръщи се, сякаш преценяваше жегата, която все още затискаше земята като камък. Извади цигара. Заровичка из джобовете си в търсене на кибрит.

Така се заговори с горилата:

— Имаш ли огънче?

Бодигардът измъкна скъпа запалка и я щракна небрежно. Бишоп се наклони и запали.

— Хубава моторетка — отбеляза горилата.

— Малко е грозничка отзад, но върви здраво — обясни Бишоп, отстъпи назад и издиша дима.

Извърна глава към Хиршорн. Той тъкмо бе заврял пръст в гърдите на Крис.

— Май имаме недоволен клиент — подхвърли Бишоп.

Горилата повдигна рамене, усмихна се.

— Шефът ти ли е? — попита Бишоп.

— Аха. Шофьор съм му.

Бишоп присви очи, загледан в Хиршорн.

— Ей, та това е онзи тип, как му беше името? Хиршорн, нали? Той държи половината от летището заедно с Рей.

Горилата продължи да се усмихва.

— По дяволите — не преставаше Бишоп, — Крис яко го е загазил. Какво е сгафил?

— Аз просто карам колата — отвърна горилата.

— Да бе, да — съгласи се Бишоп. — Горкичкият Крис. Сега, като казваш, и аз съм чувал, че върши някаква работа за Хиршорн...

— Нищо не съм казал.

— Така ли? Сигурно съм го чул от другаде.

— Сигурно.

Бишоп дръпна от цигарата. Изчака.

— И къде това? — обади се горилата.

— Какво къде?

— Къде мислиш си го чул?

— Ооо — направи гримаса Бишоп. — Да пукна, ако знам. Вероятно някой от пилотите в „Детелината“ го е изтърсил. Такъв си е Крис. Пийне малко и започва да плямпа. Така тръгват слуховете.

— Дааа — провлачи горилата. — Такъв си е Крис. И какво друго разправя?

— А, нищо особено. Не че съм го чувал. Дрънка си разни работи. Нали знаеш. Печели се някакви сделки с Хиршорн, скоро щели да падат кинти. От тоя сорт.

— Да, да — отвърна горилата.

— Да не би да мислиш, че затова му се кара? Заради плямпането?

Горилата не отговори. Бишоп реши да не прекалява.

— Е... благодаря за огънчето — завърши той.

Горилата кимна. Бишоп се насочи обратно към мотора си.

Преди да го възседне, хвърли поглед през рамо и забеляза, че Хиршорн най-сетне е приключил с конското. Дребното, елегантно човече крачеше обратно през паркинга към колата си. Крис се мотаеше около хангара с провиснали рамене, досущ като пребито псе.

Бишоп стисна ръкохватките на мотора и праметна крак през седлото. Изглежда как горилата отваря задната врата на мерцедеса в очакване на шефа.

Когато Хиршорн наближи колата, Бишоп извика:

— Ей, господин Хиршорн.

Мъжът спря и го погледна. Единият му крак вече бе в колата.

— Ако ви трябва пилот, който не хаби алкохола и умее да си държи устата затворена, името ми е Франк Кенеди — препоръча се Бишоп.

Хиршорн показа бляскавата си усмивка, която изпъкваше още по-ярко на фона на загорялото му лице. Присвитите му очи пронизваха хората като рентгенов апарат.

— Благодаря — отвърна той. — С Крис се знаем отдавна.

Бишоп кимна. Хиршорн се прибра в колата. Горилата затвори вратата след него и се настани зад волана.

Бишоп насочи вниманието си към мотора. Пъхна ключа и тъкмо се канеше да го завърти и да ритне стартера, когато чу бръмченето от отварянето на прозореца на мерцедеса зад гърба си.

— Ей, Кенеди.

Обърна се. Мъжът със сивите мустаци го гледаше през полуотворения прозорец на колата.

— На какво си летял? — попита той.

— На всичко, което лети — отвърна Бишоп. — Реактивни, витлови. В казармата съм карал и хеликоптери.

Хиршорн отново го озари с усмивка.

— Приятен ден тогава — пожела му той.

Бишоп се извърна върху седлото на мотора и изгледа отдалечаващия се сребрист мерцедес.

12.

Стигна у дома в късна доба. На тротоара три хлапета се караха за някакъв скейтборд.

Появяването му ги прекъсна и те се зазяпаха как големият мотоциклет паркира в алеята до къщата. Докато заключи мотора, хлапетата вече ги нямаше — едното вдигаше прахоляк със скейтборда по улицата, а другите две го гонеха.

Бишоп ги изгледа разсеяно и тръгна към входната врата. Умът му още се занимаваше с Хиршорн.

Отключи и влезе. Дневната тънеше в мрак. Беше задушно, горещо. Ръката му посегна към ключа на лампата, но застина. Дори и в мрака можеше да усети цигарения дим.

Бишоп огледа внимателно сенките и я забеляза. Беше се облегнала на перваза. Светлината отвън му позволи да различи очертанията ѝ.

— Недей да светваш — каза тя.

Той отпусна ръка.

— Добре.

— Кажй сега — продължи Катлин — кой си ти, по дяволите?

Сърцето му заби ускорено. Добре, че не светна лампата.

— Какво искаш да кажеш?

Пламъчето на цигарата ѝ освети пътя от бедрото до устата на Катлин.

— Искам да кажа, че идваш тук и направо... ми налиташ. Ей така, изневиделица. Кога дойде? Има ли седмица? Това имам предвид, по дяволите. Кой си ти? Какво си мислиш, че вършиш?

Мислите на Бишоп препускаха. Опита се да подбере думите си. Дали му се слага? Или пък просто си говори. Не можа да прецени.

— Усетих, че имаме нещо общо — каза Бишоп. — Това е. Реших, че и ти си го усетила. Ако съм направил нещо...

— Разбира се, че си направил нещо, мамка му! — изруга Катлин. — Не разбра ли, че съм омъжена?

Бишоп се успокои. Подсмихна се, макар усмивката му да остана скрита в мрака. Значи просто си говори. Както винаги. Искаше да говори. Всички жени имат нужда да говорят, преди да ти се хвърлят на врата. И тази щеше да го направи. Със сигурност. После пак щяха да си поговорят.

— Разбрах. Разбрах, че си омъжена. — Той прекоси стаята и се приближи към нея. — Но него го няма тази вечер, нали? Има полет.

Катлин се изсмия сподавено и издиша облак дим в лицето му.

— Ооо, значи на всичко отгоре си и лошо момче! По дяволите.

Бишоп приглади кичур от косата ѝ. Тя не го спря. Ще я има. Можеше дори да различи полуразтворените ѝ в очакване устни на бледата светлина. Виждаше, че очите ѝ блестят.

— Не трябваше да те удря — каза Бишоп и продължи да гали косата ѝ, да си играе с нея.

— Ти какво, да не си рицар на бял кон, дошъл да ме спаси? — намръщи се Катлин и въздъхна.

Стоеше с една ръка на кръста си, а другата висеше отпусната встрани. Държеше цигарата далеч от тялото си, за да не му пречи. Остави го да милва косата ѝ, да плъзга пръсти по бузата ѝ.

— Не си никакъв рицар. Това поне го знам. Не съм чак толкова заспала.

Бишоп се наведе да я целуне. Тя извърна глава, така че устните му една успяха да закачат нейните.

— Не — каза Катлин и се загледа над рамото му в сенките на стаята. — Сериозно говоря — добави тя. — Кой, по дяволите, си ти? Дори не знам кой, за бога, си.

— Знаеш достатъчно — прошепна Бишоп и я целуна по врата.

— Стига. Престани — сопна се Катлин, но дишането ѝ се ускори.

— Каж ми само, че не искаш, и спирам.

Минаха няколко секунди. Той се отдръпна. Очите ѝ потърсиха неговите. Бишоп отново се приближи и този път получи истинска целувка. Първо устните му докоснаха нейните и усети как потъва в тях. После провря език дълбоко в устата ѝ и опита вкуса на цигарения дим.

Когато се отдръпна, Катлин притисна глава към гърдите му. Усети я как трепери в прегръдките му.

— Какво, по дяволите, правя? — въздъхна тя.

— Нищо — успокой я Бишоп. — Нищо грешно.

— Ако Крис разбере, ще ни убие. — Май не й пукаше особено. Беше останала без дъх. — Не се шегувам, Франк. Ще убие и двама ни.

Той внимателно я дръпна от перваза. Катлин не се противопостави. Целуна я отново и този път жената в прегръдките му се разтопи. Притисна тяло в неговото, прегърна го силно. Цигарата ѝ изпрати спираловидна струйка дим към тавана.

По-късно, вече в спалнята, когато Бишоп проникна в нея, Катлин се разплака.

13.

„Вайс. Жената се предаде. Добра е. Седмици наред подслушвала Крис и Хиршорн, разтревожена дали мъжът ѝ не се е набутал в някаква каша и т.н. Ето какво е чула: Операцията стартира скоро. Изглежда е нещо голямо, всичко е много потайно. Чула Хиршорн да казва: «Секретността е от изключително значение.» И още: «Времето е много важно, тъй като от мястото на операцията не можем да поддържаме връзка — няма телефони, няма нищо.» Не е ясно каква е ролята на Крис. Вероятно просто превозва провизии и хора към мястото на операцията, което е някъде в гората. Може да прави и друго.

Не мога да разбера какво е естеството на операцията. Според Катлин е контрабанда или трафик на наркотици, но на мен ми прилича на еднократна поръчка, може би въоръжен грабеж или нещо подобно. Не съм сигурен. Катлин чула също да се споменават имена: Уип — мисли, че е име на човек. Освен това — Хари! Ридър, някъде около Сонома. Хиршорн се изхилил при споменаването на Ридър. Нищо повече не знам за тях. Ако можеш, проучи ги, ще съм благодарен.

Катлин потвърди, че Хиршорн е бесен заради пиянските бръщолевения на Крис. Засега обаче го държи — познавал баща му. Може да не му се иска да го сменя точно преди операцията. Все пак ще се опитам да направя нещо. Все още работя в тази посока.

Междувременно заръчах на Катлин да продължи да подслушва, за да предпази себе си и Крис и тем подобни дивотии. Върза се и каза, че ще продължи, но не е особено надеждна заради угризения на съвестта, чувства към мъжа си и т.н.

Пиши веднага щом разбереш нещо за Уип и Ридър.
Мерси, Дж.Б.“

Имейлът приседна на Вайс като сух хляб. „Жената се предаде. Добра е.“ Караше надеждния си сив форд таурус по моста „Голдън гейт“. Гледаше вторачено асфалта пред себе си. Небето отново бе синьо. Дъждът бе изчистил въздуха, а водата под моста контрастиреше с оранжевочервените му стоманени въжета. На хоризонта градчетата около източния залив приличаха на приказна страна. Вайс обаче не откъсваше очи от паважа, а мислите му кръжаха около несмилаемия имейл. „Жената се предаде. Добра е.“

Работата бе там, че Бишоп имаше право. Жената явно наистина си я бива. При тях става нещо, може би нещо сериозно. Каквато и операция да планира Хиршорн, разбиването ѝ ще спаси живота на клиента им. Да не говорим как ще вдигне авторитета на агенцията, колко нови клиенти от целия щат ще им докара и тъй нататък, и тъй нататък. И ако се канят да я проведат скоро, значи Вайс и Бишоп имат нужда от колкото се може повече информация, при това веднага. Засега всичко се движи добре — жената ще продължи да подслушва, макар и да „не е особено надеждна заради угризения на съвестта, чувства към мъжа си и т.н.“

— Мамка му, Бишоп — изруга на глас Вайс.

Колкото и да му се искаше да предпази клиента си, да разшири дейността на агенцията и да я направи по-печеливша, Вайс не можеше да не погледне на нещата и от страната на Катлин. Такъв си беше. Винаги постъпваше по един и същ начин. Ясно си представяше как жената ще успокои „угризенията на съвестта си и т.н.“, като си представи, че приключението ѝ с Бишоп не е просто двуседмична свалка, а страстна връзка, дори възвишена любов. И после ще нарисова Бишоп в съзнанието си като точно копие на идеалния мъж, за да поддържа заблудата. Ще знае, че е лъжа, но ще продължи да го прави, за да се примири с начина, по който я използва. Ще си казва: „О, той наистина ме обича.“ Ще гледа безразличието в студените му змийски очи, което той дори не се опитва да прикрие, и ще си мисли: „Не, той наистина ме обича, знам го. Просто си е такъв.“ И вместо да се изправи очи в очи с това, в което се е превърнала — лъжкия, пионка,

предателка, — ще се убеждава, че прави всичко възможно, за да победи обстоятелствата, да избяга с Бишоп, да бъде с него занапред, там някъде в бъдещето, където няма да има самота и уничително домашно насилие.

Поне така си я представяше Вайс. И преди бе виждал жени, които се държат с Бишоп по същия начин, и знаеше какво става, когато пердето на заблудата падне от очите им. Бишоп не даваше и пет пари какво ще се случи с нея или с която и да е жена, но Вайс... Вайс щеше да се нагърби с вината за „угризенията на съвестта, чувствата към мъжа ѝ и т.н.“, защото отчасти носеше отговорност за това. Той бе шефът, той изпрати Бишоп там.

Със сигурност обаче нямаше да го изтегли. Можеше да го направи. Вероятно дори трябваше, заради доброто на Катлин. Но Катлин не му беше клиент. Негов клиент е Рей Грамблинг. Именно Рей, притежателят на половината от „Норт кънтри авиейшън“, нае агенция „Вайс“, за да разбере какво точно върши съсобственикът му Хиршорн с пилотите и самолетите им. Рей ще се изправи пред инспекторите от Федералната авиационна администрация. Той ще отговаря за подправените летателни документи и измислените времена на полетите. Той може да остане без работа. Или да гние в затвора. А може би дори в гроба, в случай че Хиршорн цени мълчанието му. Погледнато още по-егоистично, Рей ще разправя колко добре работи агенция „Вайс“, ако успеят да го измъкнат от кашата.

— Уфффф — изпухтя Вайс и разтри корема си с ръка.

Фордът слезе от моста и се насочи на север към сенките на възвишенията.

14.

— Господин Уилям Ридър?

— Да?

— Имали сте син — каза Вайс. — Хари Ридър.

— Е?... — отвърна възрастният мъж. — Какво за него?

Стояха край порутена плевня, издигната до занемарена къща близо до магистралата. Зад плевнята се ширеше поле в незавидно състояние. Вайс нямаше идея от коя страна се държи мотиката, но според него тази земя раждаше главно прах и пепел. Трудно можеше да се види връзката между запуснатата ферма и разследването на Бишоп. Служителят на Вайс обаче искаше възможно най-пълна информация за имената, дочути от Катлин — Хари Ридър и Уип, а това определено бе фермата на семейство Ридър.

Старецът, Уилям Ридър, се подпираше на мотичка и разглеждаше изпитателно Вайс. Шумът откъм магистралата бе доста силен — фучаха коли, ръмжаха камиони.

— Частен детектив съм — обясни Вайс. — Името на сина ви изскочи във връзка с един случай, по който работим. Опитах се да издиря кой е и попаднах на некролога. Във вестника пише, че се е самоубил преди пет месеца.

— Самоубил! — излая старецът. — Накараха го да дръпне спусъка вместо тях, това е.

— Как така? Да не би да казвате, че са го убили.

— Почти. Та по какъв случай работите?

Старецът бе сбръчкан, с груба кафеникава кожа като черупка на орех. Ризата и панталоните му се ветрееха около клечавото тяло. Лицето му стана подозрително, но имаше очи на жертва, застинала в очакване на най-лошото. Вайс реши, че е човек, свикнал да го мачкат. Смачка го и той.

— Клиентът ни иска да проверим една фирма за озеленяване, която възнамерява да наеме — отвърна Вайс. — Синът ви явно е работил за тях и те ни го дадоха като човек, който може да ги

препоръча. Съжалявам, че бъркам с пръст в раната ви, но ако смъртта му е подозрителна, това може да се окаже важно за случая.

Звучеше малко скалъпено, но старецът надали получаваше особено смислени обяснения за това, което му се случва. Оказа се достатъчно.

— Казвах му аз — въздъхна Ридър. — Казвах му, че наоколо има предостатъчно работа — махна той към мъртвите, прашни ниви наоколо. — Но не! Трябваше да замине. Да отиде в града. — Старецът направи кисела гримаса. Шумът откъм магистралата продължи да ги залива, обгръщаше ги отвсякъде, стържеше в ушите им. — Със сигурност се е забъркал в нещо там.

— В какво се е забъркал?

— Ами... — Старецът затъпка пръстта до крака си с опакото на мотиката. — Моят Хари имаше златни ръце за градинарска работа. Сега май му викат „озеленяване“. Пълно е с богаташи, които са готови да плащат за озеленяване около къщите си. Хари се хвана на работа при един такъв богаташ. Монкриф. Камерън Монкриф — запомнете това име: Камерън Монкриф.

— Камерън Монкриф — повтори бавно Вайс и нещо в тона му накара Ридър да попита:

— Познавате ли го?

Познаваше го.

— Чувал съм името. Той май почина преди известно време, нали?

— В това е цялата работа — отвърна Ридър. — Вижте... Хари замина за града. Не се обаждаше много. Е, от време на време ще звънне, ама... Каза ни, че работел за няколко души. Занимавал се с озеленяване. Но най-много за този Монкриф. И един ден Хари позвъни и каза, че Монкриф умрял. Не знам от какво, ама си отишъл човекът. Разболял се и хайде. Ама го спомена между другото, сякаш не се е случило нищо особено. Трябвало да си търси нова работа. И после изневиделица, какво да видим — Хари се прибира. Дойде си една нощ, по никое време. Стои на прага, хилав като вейка и трепери като лист.

— Искате да кажете, че е бил уплашен ли?

— Точно така. Нещо го беше уплашило. По-точно някой. Чуйте ми думата. Сетне почти не излизаше от стаята си. Когато замина за града, беше здраво и право момче, а се прибра един мършав,

разтреперан като болнаво пиле. Истина ви казвам. Пари да му даваш, не излиза от стаята си. Замъкна там старата ми пушка и все гледаше през прозореца. Вдигнеш ли очи нагоре, той е там. Няма ден, няма нощ. Стои, гледа и нищо друго не прави.

— Сякаш е чакал някой да дойде — подсказа Вайс. — Страх го е било, че някой ще го открие?

Старецът продължи да трамбова пепелта с мотичката. Поогледа стореното, позяпа мотиката. После вдигна очи и насочи вниманието си към Вайс. Детективът отвърна със солидното си, сериозно изражение и съчувствения поглед на подпухналите очи.

— Елате насам — реши се Ридър. — Ще ви покажа нещо.

Вайс го последва по пътеката край полето. Пръстга под краката му бе твърда, спечена. Старецът пристъпваше бавно, приведен, забил поглед в земята. Подпираше се уморено на мотичката. На детектива му се наложи да забави крачка.

Спряха се пред паянтова барака. Набързо скована от стари дъски — метър и петдесет на метър и петдесет, покрита с изкорубена ламарина, проядена от ръжда. Старецът отвори вратата и пантите изпищяха жаловито. Помещението се използваше за склад.

— След известно време дойде тук — каза Ридър.

— Синът ви?

Старецът кимна.

— И пушката домъкна. Седеше с часове. Пък и по цели дни. Даже спеше тук.

Изражението на Вайс не се промени. Можеше да си представи младия Ридър — сврян в мизерната барака, разтреперан, стиснал пушката в скута си.

— Жената вика да я съборя. Знам ли, може би трябва да я махна. Ама нещо сърце не ми дава.

Старецът не пускаше вратата и на Вайс му се наложи да наведе глава, за да влезе. Вътре застана приведен и въпреки това усещаше допира на ръждясалия ламаринен покрив с косата си. Шумът от магистралата стана по-приглушен. Помещението тънеше в сумрак и на Вайс му отне известно време, за да се нагоди към мъждивата светлина. Огледа се бавно. Видя какво има по стените.

— Всичкото го е направил с гвоздеи — осведоми го Ридър. Все още стоеше вън, стиснал вратата. Подпрян на мотиката, извърнал глава

към кафеникавите хълмове в далечината. — Някакви ръждясали пирони, които сигурно е намерил по земята. После ще трябва да ги е оцветил с тебешир и тухла, няма с какво друго.

Вайс можеше да се закълне, че долавя бащинска гордост в гласа на стария Ридър. Погледът му отново се върна на стената.

Хари Ридър доста си бе поиграл с дъските — драскулки, рисунки, думи. Дълбани с труд в прогнилото дърво. Спираловидни линии, разположени до човешки фигури, фигури, изрисувани върху имена. Всяко изображение или надпис бе грижливо сместено до съседното, така че да се използва всеки сантиметър; всяко празно пространство — между градинските ножици, косата, греблото, увиснали от ръждиви пирони, бе запълнено. Вайс бавно се извърна като внимаваше да не удари глава в ниския таван. Присви очи и се взря в сенките. От сумрака изникнаха нови и нови драскулки. Бяха навсякъде.

— Има нещо художествено в цялата работа, нали? — долетя гласът на стареца откъм вратата с нотки на гордост.

Вайс не отговори. Стомахът му се сви и като че ли му се повдигна. Какво ли му е било на хлапето в тази дупка, час след час? Да драска по прогнилите дъски, да търси празни местенца, да се опитва отчаяно да опише живота си, сякаш това е последният му лист хартия. Тръпки да те побият. Беше доста налудничаво.

Вайс долови шума от автомобилите по магистралата някъде в далечината. Сврян в лепкавия сумрак, той тутакси си даде сметка колко му липсва слънцето от другата страна на стената — хубавата слънчева светлина. Наведе се още повече и се взря по-внимателно. Опита се да раздели изображенията едно от друго, да види само образи или букви, или драскулки.

Откри женско лице с дълга коса. Косата постепенно се превръщаше във вълни. Вълните от своя страна завършваха с някакво име — Джули Ангела. Името пък се превръщаше в гора, къща, вълк, виещ срещу луната. Очите на Вайс пробягаха по образите. По слепоочията му избиха капчици пот. Чуваше собственото си дишане. Погледът му отново откри името — Джули. После и другата дума — Ангела, изписана така, че да наподобява ангел. Крилата му пък представляваха лабиринт от драскулки, някои от които образуваха

думи. Живот. Надежда. Смърт. Вайс не успя да открие никаква смислена връзка.

Очите му продължиха да шарят. Забеляза, че на едно място в ъгъла слънцето прониква свободно през дупка в бараката. Ръбовете ѝ бяха назъбени. Дървото наоколо бе потъмняло, а рисунките — оплескани в мръснокафяво.

„Оттук е излязъл куршумът“, реши Вайс.

Хари Ридър бе пръснал черепа си в тази барака. Куршумът бе излязъл от другата страна на главата му, за да пробие дупката в дъските. Що се отнася до кафеникавия цвят — това бяха последните останки от Хари.

Имаше и още нещо странно — докато оглеждаше бараката, му се стори, че зацапаните краища на дупката като че ли са център на всички драсканици по стените. Сякаш всичко бе направено с мисълта точно дупката да фокусира вниманието на наблюдателя. Вайс се приближи и се наведе да я огледа подробно. Прокара пръсти по назъбените краища. Забеляза, че е изписана някаква дума. Почувства я с върха на пръстите си — една-единствена дума. Написана около дупката, почти по краищата. Сякаш младият Хари е знаел точно откъде ще мине куршумът, когато е налапал дулото на пушката и е натиснал спусъка. „Странно“, помисли си Вайс. Присви очи и погледна към светлината през дупката.

Смисълът на написаното го блъсна внезапно, като парен чук. Едва не потръпна от силата на удара. Гърлото му пресъхна, а кръвта се оттегли от бузите му. Впи поглед в думата и дълго не успя да откъсне очи от нея. Прочете я няколко пъти — отново и отново:

СЯНКАТА.

15.

Сиси Труит работеше в агенцията на Вайс.

Златокоса блондинка с нежно лице, мил глас и дълбоки сини очи. Един от най-добрите детективи на агенцията, особено когато става въпрос за разпити. Отнасяше се така топло и майчински с хората, че нямаше как да не ѝ кажеш всичко. Вайс, разбира се, бе луд по нея. Щеше му се да я обвие с огромното си тяло и да я защитава от всеки порив на вятъра, от всеки каприз на времето. Рицарското му отношение към Сиси нагледно илюстрираше отношението му към жените въобще. Тя възприемаше нещата откъм веселата им страна. Даряваше го със звънливия си смях, с упоителната си усмивка, с палавия наклон на главичката си — сякаш шефът ѝ е предан санбернар, който ходи постоянно по петите ѝ в желанието си да я предпази. Такава си беше — добра към всички.

Просторният кабинет на Вайс, с прозорци, надвиснали над града, с масивно бюро и с не по-малко внушителен обитател, винаги я респектиреше, още от първия ден, когато Сиси — с любезното си държание, с ученическите си дрехи, с плисираната пола, жилетката и всичко останало — влезе там. Притискаше папката към гърдите си сякаш е в осми клас и крачи към училище, прегърнала учебника по алгебра.

— Оооо — възкликна тя разтревожено при вида му и побърза да приседне на облегалката на един от столовете за клиенти. — Какво, за бога, се е случило, Вайс?

Детективът изглеждаше бледен и посърнал. Безсънна нощ. Сянката. Името не спираше да го преследва. При това от доста време. Колкото и да обичаше Сиси да се суети около него, той отпъди въпроса с ръка. Заклати се в големия си люлеещ стол.

— С какво разполагаме? — поде Вайс. — Засега единственото, което знам, е, че Хари Ридър е бил градинар на Камерън Монкриф.

— Е, знаеш и кой е Камерън Монкриф, нали? — обади се Сиси и отпусна папката в скута си.

— Знам, да. Дребен контрабандист, сводник, такива неща. Обичаше да носи поло и да говори за изкуство, сякаш разбира нещо от него.

— Е, разбираше. Направи доста пари на черния пазар от произведения на изкуството, а направи и добра колекция. Занимаваше се и с трафик на жени, оръжие, кокаин. Посредничеше във всичко, до което успееше да се докопа. Пък и сигурно е имал завиден нюх, защото живееше в имение над Пресидио Теръс.

— Ха, добро кварталче. Май сме си сбъркали професията.

— Без майтап — разсмя се звънливо Сиси.

— Помня, че веднъж федералните го закопчаха. За подправяне, нали?

— Да, спипаха го с фалшиви банкноти. Затвориха го за година.

— Добре — каза Вайс. — Та значи, нашият млад приятел Хари Ридър е градинар на Монкриф. Е, и?...

Тесните раменца на Сиси се надигнаха и спуснаха под жилетката.

— И нищо. Нищо не успях да открия за Ридър. Явно никой не го е забелязвал, а тези, които имат спомен за него, казват само, че винаги е изглеждал спретнат. Единственото място, където се среща името му, е в смъртния акт, а там пише, че е бил в къщата при смъртта на Монкриф.

— Монкриф е умрял у дома си?

— Да, от заболяване на черния дроб.

— СПИН?

— Не мисля. Дори и да е било СПИН, не са го отразили в смъртния акт.

Вайс се залюля на стола и известно време предъвква информацията.

— Кой друг е бил в къщата по време на смъртта?

— Адвокатът му, Питър Крауч.

— Ами аз го знам Крауч. Старомоден слагач на всякакви отрепки. Чух, че преди известно време пуснал кепенците и отишъл да си гледа пенсионерския живот в някаква вила.

— Да, опитах се да го издирия. Никой не го е чувал от месеци. Пък и май на никого не му пука за него.

— Такъв си е Крауч — съгласи се Вайс. — Няма си никого. Добре. Значи Монкриф е умрял в леглото си в компанията на адвокат и градинар. Имало ли е други? Случайно някой на име Уип?

— Не, никакъв Уип. Само още една жена, която лекарят е описал в смъртния акт като „гледачка, живееща в къщата“.

— Нещо като медицинска сестра ли?

— Не, не е била професионална болногледачка. Поне никой не знае за подобно нещо.

— А има ли си име?

— Джули Уайънт. Кое то на практика е всичко, известно за нея.

Вайс си спомни един от надписите в бараката за инструменти, където Хари Ридър бе срещнал смъртта си: „Джули Ангела“.

— Джули Уайънт — повтори гласно той. — И къде е сега тази Джули?

— Ами там е работата — отвърна Сиси Труит. — И нея я няма.

Вайс повдигна голямата си длан.

— Няма ли я? Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, че я няма. Мъртва е — додаде меко Сиси. — Изглежда се е самоубила. Преди около три месеца открили колата ѝ изоставена на паркинга „Виста пойнт“. Ченгетата сметнали, че е оставила колата и се е хвърлила от моста. Никой не я е виждал оттогава.

16.

Вайс седеше самичък и се люлееше в стола си. Зяпаше отнесено небето през големите сводести прозорци на кабинета си. Сянката.

Премисли отново всичко. Опита да подреди фактите в главата си. Засега положението бе следното:

Бърни Хиршорн, кръвожаден престъпен бос, завладял почти изцяло градчето Дрискол, плаща на един от пилотите си — Крис Уонамейкър — да прави тайнствени полети в пустошта и обратно. Жена му, Катлин, разтревожена, че мъжът ѝ се е замесил в нещо, подслушва разговорите му с Хиршорн. Казва на Бишоп, че двамата планират някаква голяма операция, която трябва да се проведе скоро. Чула ги да споменават имената на Хари Ридър и Уип.

Добре. Хари Ридър работил като градинар за престъпник на име Монкриф. Присъствал на смъртта му. Сега и Хари е мъртъв. Пръснал мозъка си в барака за инструменти, попикан от страх. Друг свидетел на смъртта на Монкриф — дама на име Джули Уайънт — също се самоубива. Още един човек — адвокатът на Монкриф, Питър Крауч — липсва от лицето на земята, или най-малкото, се крие доста добре.

Въпросът, който се набиваше в очи — има ли някаква връзка между изчезването на всички тези хора и смъртта на Монкриф, или е просто съвпадение? Освен това — има ли връзка между Монкриф, Хиршорн, Уонамейкър и тайнствените полети в пустошта?

Вайс въздъхна тежко, озърна се с празен поглед и леко се заклати на стола. Сянката. Инстинктите му, по-точно инстинктът на ченге му подсказваше, че всичко се свързва в една и съща картина. Просто още не можеше да я види цялата. Нямаше ги всичките парченца от мозайката.

Кое то пък насочи мислите му към другото име — Уип. Това се казваше следа. Но какво по-точно се предполагаше да направи с нея?

Принципно, Вайс бе известен като един от най-добрите следотърсачи в града. Разправяха, че е един от най-добрите даже в областта. Притежаваше дарбата по някакъв начин да влиза в умовете на изчезналите хора, да напипва следите им единствено благодарение

на инстинкта си. За около час Вайс успяваше да свърши работа, която отнема месец телефонни разговори на обикновените ченгета. Виждаше го с очите си. Но дори и той, експертът в откриване на изчезнали хора, щеше доста да се поизпоти, докато издири човек, за когото знае само, че му викат Уип. От друга страна, ако връзка с Монкриф все пак има, то ченгетата все ще знаят нещо...

Той се извърна от прозореца и се насочи към бюрото. Метна тъжен поглед към телефона. Поколеба се. Продължи да се поклаща, да гледа отнесено, да размишлява.

Тревожеше се за Рей — клиента им, Рей Грамблинг. Рей примираше от мисълта, че Хиршорн ще узнае за разследването, което е поръчал. Твърдеше, че Хиршорн ще го убие дори и само да заподозре нещо такова. Ще убие него, после жена му, децата му, родителите им, братовчеди, бегли познати... Изглеждаше доста напласнен от Хиршорн.

Вайс обаче все още познаваше доста хора в полицията, а и имаше един добър приятел там — бившия му партньор, Кетчъм. Знаеше, че може да довери цялата история на Кетчъм и да разчита, че ченгето ще си държи езика зад зъбите, където и когато трябва. Вайс реши, че няма проблем да разкаже на бившия си колега поне част от фактите, без да рискува живота на клиента си.

Най-сетне протегна ръка към слушалката. Точно в този момент телефонът иззвъня. Вайс вдигна.

— Търси ви инспектор Кетчъм — каза му секретарката ни Ейми.

Вайс не се изненада кой знае колко. Такива работи постоянно се случваха между двамата.

— Добре — каза той. — Свържи ме. — И после: — Кетч?

— Здравсти.

— Тъкмо щях да ти звъня.

— Виждаш ли какво страшно ченге съм. Сетих се.

— Какво става?

— Познаваш ли човек на име Уоли Спендър? — попита Кетчъм.

В първия миг Вайс не се сети. Беше така погълнат от другия случай, та му се стори, че чува името Спендър за пръв път. После обаче си спомни: Белезникавия. Случаят с испанската девица.

— Да. Уоли Спендър. Разбира се. Знам го — отвърна.

— В такъв случай по-добре ела да го видиш.

— Защо? Да не се е набутал в някакви лайна?

— Не. Набутал се е в една алея до улица „Мишън“ — каза Кетчъм. — И там някой го е наръгал с нож.

ВТОРА ЧАСТ
ДЖУЛІ АНГЕЛА

17.

Щатският затвор „Норт Уилдърнес“ е място за изтърпяване на наказания със строг режим — „суперсигурно“, на професионален жаргон. Разположен е на отдалечено място — хиляда декара сред пустошта. От три страни го обграждат планини, гъсто обрасли с гори. От четвъртата дърветата са само толкова, колкото да прикрият отвесните назъбени скали, които разбиват океанските вълни в подножието си.

Съоръжението е единствената група постройки в околността, подсигурено от три страни с огради. По две от тях тече електрически ток, а и трите имат сензори, улавящи движението. Всички са под постоянно видеонаблюдение. По върховете им е опъната бодлива тел, а основите им са закопани на метър и половина в земята, за да се осуети прокопаването на тунели под тях. Цялата площ е покрита с мрежи, които предотвратяват приближаването на хеликоптери.

Затворът се охранява от общо триста и седемдесет пазачи, както вън, така и вътре. Всички те са отлични професионалисти, подбрани измежду хора с над петгодишен опит и с поне двегодишен стаж в затвори със строг режим. След първоначалния избор всеки минава четиримесечен курс на оръжейна подготовка, охранителни мерки, тактика, дори психология. Най-добрите снайперисти охраняват вишките, разположени на всеки шестстотин и петдесет метра по цялото протежение на оградата. Всяка вишка е малък арсенал от пушки, карабини с оптичен мерник, оръжие за ракети със сълзотворен газ и автомати М-16. Има и четири подземни склада за оръжие, натъпкани догоре с всичко, което може да ти дойде наум — от полицейски палки, през установки за изстрелване на ракети „Стингър“ до два съвсем истински танка „Ейбрамс М-1“.

Затворът е построен само преди няколко години и струва около двеста милиона долара. Целта му е да охранява най-лошата част от осъдените на лишаване от свобода — затворници, които са прекалено опасни, за да бъдат държани заедно с други престъпници. Принципно, ако си толкова кръвожаден, че не можеш да делиш килия с членове на

улични банди, наркотрафиканти, професионални убийци и мексикански мафиоти, които обикновено прекарват времето си в затвора „Пеликан Бей“, те изпращат в „Норт Уилдърнес“.

За да се определи кой затворник трябва да бъде затворен тук и кой да иде на друго място, е разработена точкова система. Например, ако си престъпник от една до осемнадесет точки, те пращат в място за лишаване от свобода с лек режим от първо ниво, наричано още „ферма“ или „затвор без стени“, какъвто е Калифорнийският изправителен дом за мъже. От осемнадесет до двадесет и седем точки се класираш за второ ниво или затвор със стени. Между двадесет и осем и петдесет и една точки вече си попаднал в килия, охранявана от въоръжени надзиратели, или трето ниво. Нагоре отиваш в затвор със строг режим — това е четвърто ниво, по-точно в „мекия“ му вариант. Ако и там обаче не кротуваш... можеш спокойно да погледнеш слънцето за последно, защото със сигурност ще те засият към „Норт Уилдърнес“.

Точките зависят от доста неща. Връзките с организираната престъпност определено носят точки. Точки получаваш и за предишни присъди, сексуални и военни престъпления. Ще те „възнаградят“ допълнително и ако си млад (под двадесет и шест), неженен, необразован или безработен. Но първоначалните ти точки, онези, които тежат най-много, зависят от присъдата. За всяка година затвор, на която си осъден, получаваш по три точки, като максимума е четиридесет и девет. Осъдените на доживотен затвор автоматично получават четиридесет и девет точки.

Мъжът, наречен Бен Фрай, получи четиридесет и девет точки за убийството на Пени Морган, точно както бе планирал. Сделката, която сключи с прокуратурата, за да отърве смъртното наказание, включваше пълни самопризнания и доживотна присъда без право на обжалване. От съдебната зала го пратиха в следствената килия на затвора „Сан Куентин“. Там екип от „съветници по лишаване от свобода“ му сметнаха точките. Грижливо подготвеното досие съдържаше връзки с организираната престъпност и предишни осъждания за побой, изнасилване по особено жесток начин и опит за убийство, така че затворът четвърто ниво не му мърдаше. Точките му нараснаха и точно четири седмици след убийството на Пени го пратиха, съвсем по план, в затвора „Пеликан Бей“.

Там, на безлюдния бряг южно от Орегон, преживя и първата неприятност — претърсването на голо. Знаеше, че ще се случи, разбира се. Планира го, както и всичко останало — аналитично и педантично. Научи, че в „Норт Уилдърнес“ първоначално са правили рентгенови снимки на новодошлите, но впоследствие са изоставили практиката по здравословни съображения. Въпреки това все още можеха да му направят рентгенова снимка с лекарско разрешение. Скри капсулата от вътрешната страна на бедрото си, за да не се появи на снимките на гръдния кош, корема и таза, с помощта, на които откриват наркотици и оръжие в телата на осъдените.

Но претърсването на голо и особено щателното претърсване, на което подлагат всички новопристигнали, бе опасно. Белегът на бедрото му бе избледнял, забелязваше се трудно, а и космите го прикриваха. Трябва да натиснеш доста силно, за да усетиш торбичката гной, насъбрала се около капсулата. И все пак имаше един момент, доста неприятен, точно преди пазачите да го поведат към стаята за претърсване, в който мислите му се втурнаха в бъдещето и по тялото му пробягна тръпка на страх. Ами ако видят белега и усетят гнойта? Ако заподозрат нещо? Ако се усъмнят?

Работата бе там, че мъжът, наречен Бен Фрай, имаше зад гърба си над сто убийства, но за пръв път попадеше в затвора. И засега не му харесваше. Всъщност доста се учуди колко много не му харесва тук, колко неприятно се чувства. Затворените пространства, непрестанният шум, непрекъснатото унижение да се подчинява на заповеди, да показва топките и задника си по команда, за да ги опипват и надничат, всичко това го дразнеше, но големият проблем бе друг. Големият проблем бе времето. Лишеното от съдържание време. Усещаше, че се изнервя от това, дори и за няколко седмици, откакто бе вътре. Протяжните минути, невъобразимо безкрайните часове. Всеки час му приличаше на необятна равнина, без начало и край. Равно поле, простряло се надлъж и шир, което по някакъв начин е затворено между четири стени. Седиш, вираш се в поредното поле и дори когато затвориш очи, пак си втренчен в него. Опитваш да четеш книга, но откриваш, че пак си се вторачил в безмерната шир, отвъд думите, отвъд страницата. И в крайна сметка, единственото, което правиш, е да гледаш полето — секунда след секунда. Вторачен в безкрайната

равнина от часове. Просто няма какво друго да правиш, дори и да ти се иска.

Мозъкът на мъжа, наречен Бен Фрай, бе като акула — трябваше да се движи, за да диша. Имаше нужда постоянно да се занимава с нещо, да планира всеки ход на операцията си, иначе... Иначе го нападаха други мисли. И не само мисли — образи, чувства, спомени се пробуждаха и се надигаха от стомаха към гърлото в опит да го задавят, да го задушат. Главата му се изпълваше с някакъв постоянен шум, режещ като виене на сирена. Не го чуваше, по-скоро го усещаше — сякаш кожата му се изпълваше като барабан, а кръвта във вените завираще. Когато спираше да анализира, идваха образите. И шумът. И лицето. Онова лице. Лицето, което се смее.

Налагаше се доста да се потруди, за да спре този кошмар. Представяше си кулата. Качваше се в нея и наблюдаваше жестокия, смеещ се свят от безопасно разстояние. Спокойно, като съдебен лекар, който оглежда полуразложен труп.

Но колко още ще издържи кулата? Мисълта го тревожеше. Тук времето бе толкова неопределено понятие, равнината на всеки час така безбрежна, та понякога се притесняваше, че кулата му просто ще се разпадне. И признаци не липсваха. Например преди спеше като мъртвец, а сега започна да сънува кошмари. Сънуваше лицето с жестоките му очи и присмехулните червени устни. Сънуваше огньовете и се стряскаше в съня си от страх, че се е подпалил.

И макар че по време на претърсването на голо чертите на лицето му и попрегърбената фигура не показаха каквито и да е емоции, след като пазачите си свършиха работата, той въздъхна облекчено. Не откриха капсулата. Всичко щеше да мине точно по план. Както винаги.

Мъжът, наречен Бен Фрай, влезе спокойно в килията си в „Пеликан Бей“. Знаеше, че всичко е наред. Знаеше, че скоро отново ще е на свобода.

Надзирателите откараха мъжа на име Бен Фрай до килията и се подсмихнаха заговорнически един на друг, щом вратата зад гърба му се затвори. Чу ги как се кикотят, докато се отдалечават по коридора. Зачуди се какво ли означава това и се обърна да огледа съкилийника си. Сега вече му стана ясно. Съкилийникът му се хилеше насреща. Бе

заел горното легло. Държеше списание с комикси в ръце, но цялото му внимание бе насочено към новодошлия. Имаше хищна усмивка.

Съкилийникът се казваше Рип. Извисяваше се на метър деветдесет и пет над земята и тежеше към сто и тридесет килограма, предимно мускули. Основното му занимание навън бе да пребива до смърт рокери от други банди с юмруци или с дръжка на крик. Но тук, дали поради липса на достатъчно рокери или на крикове, откри, че разполага с достатъчно време, за да се посвети и на други хобита. Едно от тях бе да си прави оръжия. През последните две седмици например Рип се занимаваше с изработката на смъртоносно острие, подобно на нож. Направи го от сгънато парче вестник, което редовно мажеше с изпражненията си. Чакаше екскрементите да засъхнат и точеше острието в бетонните стени. След това упражнението се повтаряше. За две седмици вестникът стана твърд като стомана и остър като бръснач. Рип го криеше в една ниша зад тоалетната чиния и чакаше удобен случай да го използва за друго от хобитата си — изнасилването. Рип бе своего рода търговец. Харесваше му да изнасилва и измъчва съкилийниците си, докато ги превърне в отрепки, в сексуални роби. След това вече имаше избор — или да колекционира робите, или да ги разменя с приятелчетата си срещу луксозни придобивки като цигари или пък допълнителна храна.

Рип огледа невзрачния бял затворник, когото току-що набутаха при него, и се ухили доволно. Нова придобивка в колекцията му от секс роби.

Всъщност в това имаше известна ирония, тъй като мъжът на име Бен Фрай погледна Рип и си каза, че вече е открил билета, с който ще се измъкне от „Пеликан Бей“.

Различните желания на съкилийниците предопределиха, че ще прекарат първата си нощ заедно будни. Мъжът, наречен Бен Фрай, лежеше на долното легло и се преструваше на заспал. Колкото и пъти да отвореше очи, виждаше надвесения отгоре Рип. Все още нахилен. Въртеше многозначително самоделното острие в ръце.

— Тая нощ, пич, ще има или лайна по кура ми, или кръв по чекията — изръмжа той. — Ти избираш.

Мъжът, наречен Бен Фрай, избра. Когато пазачите дотичаха до килията им, огромният Рип се търкаляше по пода, омацан както с лайна, така и с кръв.

След три седмици в карцера мъжът, наречен Бей Фрай, бе преместен от „Пеликан Бей“ в „Норт Уилдърнес“. Точно както планира.

Вече бе юни. Долу-горе по времето, когато Джон Бишоп пристигна в Дрискол с ръмжащия си мотор. Мъжът, наречен Бен Фрай, бе преместен в „Норт Уилдърнес“, където го затвориха сам в килия. Помещението бе два и половина на три метра. Имаше прозорец с изглед към двора, но той не се отваряше и бе разположен прекалено високо, за да може да гледа през него. Разполагаше още с бетонно легло и с мивка и тоалетна чиния от неръждаема стомана. Мивката и тоалетната се управляваха от компютър. Така например водата в тоалетната се пускаше автоматично три пъти дневно, за да не могат затворниците да изпразват казанчето, когато си искат, и шумът да заглушава думите им. Вратата също се управляваше компютърно. До нея имаше достъп единствено офицерът в контролния пункт. Беше изработена от преплетена тел, така че да не позволява хвърляне на предмети през нея. Трудно се виждаше какво става в коридора. Не можеше да си говориш със затворника от съседната килия, тъй като ехото изкривяваше звука прекалено много. Мъжът, наречен Бен Фрай, прекарваше двадесет и три часа от денонощието в килията. Рядко виждаше други човешки същества, нито говореше, с когото и да е.

Килиите бяха разположени в отделения. Всяко отделение се състоеше от два реда, един над друг, с по четири килии на всеки ред. Шест такива отделения се нареждаха в полукръг около контролен пункт, изработен от бронирано стъкло. Офицерът в контролния пункт виждаше ясно всички килии пред себе си. Той разполагаше с четири монитора, върху които се редуваха кадри от килиите. Имаше и пети монитор, на който се сменяха образи от охранителните камери в двора на отделенията. Мъжът, наречен Бен Фрай, знаеше всичко това, тъй като бе наизустил архитектурните планове и чертежите на затвора.

Позволяваха му един час разходка дневно в двора. Вратата на килията му се отваряше автоматично и той излизаше сам, наблюдаван единствено от дежурния офицер. В двора също нямаше никого, освен охранителните камери. Самият двор бе малко по-просторен от килията — четири на девет метра. Представляваше бетонна кутия, покрита с

телена мрежа. Мъжът, наречен Бен Фрай, я обикаляше в продължение на час или пък правеше лицеви опори, понякога и подскоци, след което се прибираше. Три пъти седмично го пускаха да се изкъпе.

Но през по-голямата част от времето — двадесет и три часа в денонощието — седеше в килията. Оставаше му единствено това — килията и времето. Двадесет и три часа в денонощието мъжът, наречен Бен Фрай, лежеше на бетонното си легло. Лежеше и се изкачваше в кулата си, откъдето наблюдаваше полята на времето, без да го е грижа за нищо. Понякога, през безкрайните, тежки часове, кулата му се струваше така истинска, та си мислеше, че полудява. И все пак я предпочиташе пред времето, прекарано долу, в реалния свят, без да мисли, взрян единствено в безкрая пред него. Предпочиташе я пред пълзящия, червен, захилен кошмар на сънищата си.

Изкара така една седмица. После пазачите дойдоха в килията му. Сложиха му белезници, свалиха го на колене и оковаха глезените му. Грабнаха го под мишниците и го помъкнаха през коридора към контролния пункт.

Това беше важен момент. За около двадесет и пет секунди, докато се влачеше след надзирателите, успя да види два от мониторите в контролния пункт през бронираното стъкло. Забеляза, че се появява изображението на килия, и преброи наум. Изминаха десет секунди, преди картината да се смени. После пазачите продължиха да го влачат надолу по коридора.

Вкараха го в една стая. Вътре имаше метален стол, завинтен за пода. Столът бе обърнат към стена от бронирано стъкло. Надзирателите набутаха мъжа, наречен Бен Фрай, в стола. Завързаха оковите на краката му към халки на пода. Закопчаха белезниците му за ръкохватките. Застанаха зад гърба му.

От другата страна на бронираното стъкло се отвори врата. Иззад нея се появи мъж. Строен, със скъп костюм в антрацитносиво. Огледа стаята и сбърчи нос. Държеше ръцете си сплетени отпред, а лактите — плътно прилепени към тялото. Правеше впечатление на педантичен и досаден тип.

Стройният се настани на стол срещу мъжа на име Бен Фрай. Отвори уста и пискливият му носов глас се разнесе от микрофона. Беше една от онези неприятни машинки, които се активират от звук и

се изключват между думите, така че придават на гласа механично звучене, сякаш говори робот.

— Как сте днес, господин Фрай? — попита посетителят.

Мъжът, наречен Бен Фрай, кимна. Погледът му остана тъп, а лицето безизразно.

— Чух, че сте тук — продължи костюмираният, — но исках сам да се уверя, преди да продължим с работата. Сега вече съм сигурен.

Мъжът, наречен Бен Фрай, отново кимна.

— Радвам се, че изглеждате толкова добре — додаде посетителят и добави: — Както и да е... — След което се изправи да си върви.

Надзирателите откопчаха от стола оковите и белезниците на мъжа, наречен Бен Фрай. Поведоха го обратно по коридора. На връщане той отново погледна мониторите в контролния пункт. Различи изображението на собствената си килия. Преди да тръгне, се погрижи да постави одеялото така, че да може да го разпознае. Когато изображението се появи, погледна часовника на стената.

Обратно в килията надзирателите свалиха белезниците и оковите и му наредиха да се съблече. Претърсиха го на голо, като не пропуснаха да опипат топките му и да надникнат в задника.

Отново остана сам с килията. С килията и времето. Със секундите, с минутите, с часовете. Смълчан, изолиран, наблюдаван.

Знаеше, че още известно време ще продължи така. Оскъдно разнообразие, мизерни развлечения. Без свобода, без нежност. Затворнически дни, затворнически ноци. Килията, времето, кулата.

Точно по план.

18.

Белезникавия лежеше мъртъв на паважа в алеята. Дребничкото му тяло бе проснато по очи с дясната ръка, изпъната над главата, а лявата, сгъната неестествено до бедрото. Главата стоеше извърната на една страна, в профил — голямо ухо, силует на издължен нос, око. Окото гледаше уплашено, както и приживе — опулено, стъклено. Беше намушкан в корема и кръвта изтичаше около кръста му.

Вайс и инспектор Кетчъм от полицията в Сан Франциско стояха до краката му и го гледаха. Бяха застанали рамо до рамо, пъхнали ръце в джобовете.

— Добре — каза Кетчъм. — Значи викаш, че въображаем убиец е наръгал този смотаняк, за да отмъсти за измислено изнасилване на несъществуваща жена.

Вайс кимна.

— Аха.

— Но смотанякът наистина е мъртъв, нали?

Вайс неуверено наклони глава.

— Божичко — изсумтя Кетчъм.

Той бе дребничък, слабават негър. Имаше дълбок, гъгнец глас, пълен с напрежение. Физиономията му обикновено бе кисела, освен в случаите, когато ставаше сърдита. Доколкото мога да кажа, мразеше всичко и всички. Освен Вайс. Вайс харесваше. Поне така си мисля.

Кетчъм кимна към хората от съдебна медицина, застанали малко встрани. Санитарят коленичи и се зае да напъха тялото на Уоли Спендър в полиетиленов чувал. Вайс и Кетчъм се извърнаха и се отдалечиха. Кетчъм поклати отвратено глава.

— Белезникавото копеле дори не е предложено — каза той.

— Е — отвърна Вайс, — въпреки това са го убили. Искам да кажа, и това е нещо. Така де, не е просто измишльотина, някой наистина му е светил маслото.

— Мерси, че ми каза — сопна се Кетчъм. Стигнаха до края на алеята. — Радвам се, че открихме визитката ти в джоба му. В противен случай нямаше да ти се обадя и щях да пропусна прекрасната

възможност да ме светнеш по въпроса. „Някой му е светил маслото“. Как не се сетих сам!

Излязоха от сенчестата алея на обления в слънце булевард „Мишън“. Продължиха заедно — две фигури в измачкани костюми, пъхнали ръце в джобовете, — голям и малък човек. Минаха покрай редица витрини, затворени с дървени кепенци. Кепенците бяха облепени с плакати. Плакатите — разкъсани до неузнаваемост и нашарени с графити.

— И кой е свидетелят? — попита Вайс.

— Майтапиш ли се? Един от най-честните, най-наблюдателните, най-надеждните ненормалници, който се рови из кофите за смет, за да си изкара прехраната. Кълне се, че видял убиеца да бяга по алеята. Кълне се, че видял ножа в ръката му.

— А описание?

— Даде някакво. Бил латиноамериканец, със светла кожа, около двадесетгодишен. Носел черна риза.

— Това е нашият човек, няма грешка. Това е въображаемият брат на несъществуващото момиче. По-добро описание — здраве му кажи.

— Само дето е измислено.

— Е, ти пък искаш всичко да ти е наред.

Седяха в сладкарница на Седмо авеню. Пиеха кафе край голям прозорец с хубав изглед. Вайс погледна през витрината. По тротоара мина дребна женица, стара и прегърбена, помъкнала чанта с поне десет килограма покупки.

— Работа и по още един случай — каза Вайс.

— Ако е нещо истинско, не ме търси — промърмори Кетчъм. — Отсега нататък ще се занимавам само с измислени убийства.

— Бишоп е на север по работа.

— Браво. Всяка секунда, в която копелето не е наоколо, цял Фриско трябва да празнува.

Вайс пусна думите покрай ушите си.

— Клиентът ми притежава половината от бизнес, който нарича „база за стационарни мисии“. Всъщност е малка авиокомпания, която се занимава с чартърни полети, превозва товари и тъй нататък. Та

клиентът ми смята, че съдружникът му използва самолетите за нещо нередно, но го е страх да иде при ченгетата, защото онзи ще му види сметката. Отишъл при местна агенция, но оттам решили, че работата изисква да се наеме пилот, и го препратили към мен.

— Страхотно — каза Кетчъм. — И какъв е планът на Бишоп? Да чука всички жени наред, докато някоя му каже нещо ли?

Вайс преглътна и това. Все пак не бе далеч от истината.

— Разполагам с имената на трима души, които може да са, а може и да не са замесени — продължи той. — Работата е там, че засега се оказват мъртви. Единият, Хари Ридър, градинар, се застрелял. Другата, загадъчна дама на име Джули Уайънт, се хвърлила от моста „Голдън Гейт“.

— Сигурно не е видяла надписа „Скачането забранено!“

— Третото име, с което разполагам, е Уип.

— Уип ли? — попита Кетчъм. — Уип чий?

Вайс безпомощно вдигна ръце.

Кетчъм завъртя очи.

— Ама ти си страшен! Всяко татуирано копеле, припарвало западно от Филадельфия, все някога е било наричано Уип^[1]. Това ли успя да направи Бишоп? Боже мой! Единственото нещо, което този негодник може да разследва, са фусти.

— Помниш ли?... — започна Вайс.

— Мен ако питаш, трябва веднага да го изриташ — прекъсна го Кетчъм. — Мястото му е в пандиза. Мамка му, той щеше да е в пандиза, ако не беше спасил нещастния му задник.

— Помниш ли?...

— Нали се сецаш, че не е синът, който никога не си имал, Вайс? Не може да си развява задника и да си живее живота, да преживява приключенията, които ти никога не си имал, или да прави каквото, по дяволите, там си мисли, че прави.

Вайс отпи от кафето си. Остави спокойно чашата.

— Помниш ли Камерън Монкриф?

— Разбира се. Педальт се занимаваше с контрабанда. Не сваляше полото от гърба си.

— Знаеш ли, че е мъртъв?

— Знам, естествено. Това е единственото добро нещо, което може да се каже за него.

— Хубаво. Останалите две имена са свързани с този тип, та си мислех, че и този Уип може да е.

— Знаеш ли какъв му е проблемът на Бишоп — продължи Кетчъм, сякаш въобще не бе чул думите на Вайс. — Прилича ми на някакъв зомбясал ротвайлер. Сещаш ли се? Мисли си, че си му господар само защото си му спасил задника от „Пеликан Бей“. Но в крайна сметка ти си точно това. Ти си всичият разсъдък, който му е останал. Ако му кажеш да ти донесе вестника, го носи, каквото и да му струва. Ако някой нещастник му се изпречи на пътя, просто ще му прегризе гърлото. Ако подуши някоя кучка, просто ще я покачи пътьом. „Донеси вестника“, само това му е в главата. „Вайс ми каза да донесе вестника.“ Казвам ти, човече, това копеле си е жив престъпник, помни ми думата. Само дето го държиш на каишка. Такива хора не можеш да ги научиш да различават доброто от злото. Не можеш да им вдъхнеш душа.

Вайс изчака. Пръстите му барабаняха по пластмасовата масичка. Кетчъм се вкисна.

— И каква е тази простотия, по която работи? — избухна най-сетне ченгето.

Вайс отново вдигна рамене.

— Да знаеш, че ако си се забъркал в нещо федерално, не мога да измъкна жалкия ти еврейски задник от лайната.

— Хайде стига, Кетч. Изплюй камъчето.

Изминаха няколко секунди, преди бившият му партньор да отговори. Първо измърмори няколко ругатни и недоумяващо поклати глава. После се огледа из сладкарницата сякаш търсеше на кого да се оплаче от нещастията, струпали се на бедната му глава. Последва многострадална въздишка, достойна за светец, тръгнал да спасява целия ни греховен свят. И най-сетне все пак се реши да проговори:

— Добре де. Исусе Христе!

Вайс подпря брадичката си с длан. Зачака.

— Има един тип на име Лени Померой — продължи Кетчъм. — Преди два месеца се призна за виновен по три обвинения за съучастие в убийство. Понякога му викат Уип. Уип Померой.

— Някаква връзка с Монкриф?

— А ти защо, по дяволите, си мислиш, че ти говоря за него? Виж сега, Померой е специалист по смяна на самоличността. Доста го бива.

Направо си е жив талант. Разправят, че ако Уип ти направи нова самоличност, и родната ти майка не може да те познае. Ново име, ново лице, отпечатьци, социална осигуровка, работа, пълна програма. Оттам нататък, който и да се опитва да те издири, например старият ти приятел кварталният полицай, само си губи времето. Така е получил и прякора си — Уип. Съкратено от „защита на свидетели“^[2]. Той осигурява защита на свидетели за лошите. Щом веднъж се заеме с теб, можеш да спиш като бебе. Просто изчезваш от лицето на земята.

Вайс кимна.

— Каква е връзката с Монкриф?

— Точно там е работата. Померой е приятелката на Монкриф, домашният му педал. Любовник, помощник, момче за всичко.

— Заедно ли са живели?

— От време на време. Честичко е оставал при него. Монкриф е бил единственият му приятел, въобще единственото нещо, което е имал — семейство, приятел, каквото се сетиш.

— Присъствал ли е на смъртта на Монкриф?

— Не знам. Откъде, по дяволите, да знам? — сопна се Кетчъм.
— Въпросът е, че дори да оставим настрана сексуалните му прегрешения срещу библейския закон и човешкия род, Померой си е странна птица, откъдето и да го погледнеш. Постоянно седи на сянка. Никога не контактува директно с клиентите си. Ако искаш да си купиш нова самоличност от него, трябва да говориш с приятелчето му Монкриф. Така успяхме да му лепнем обвинение за съучастие. Монкриф умря, и в мига, в който Уип започна да работи сам, влезе в капана. Луда работа.

— Хммм — изсумтя Вайс. — Може и да е моят човек. И къде е сега?

Кетчъм се поколеба и поклати глава. Отново изруга. Сетне въздъхна.

— Това ти го казвам под секрет, разбра ли? Не си го чул от мен. Вече си забравил, че въобще някога си го чувал.

— Дадено.

— Явно, са му осигурили доста сериозна полицейска защита. Наистина сериозна.

— Полицейска защита ли? — попита Вайс и се размърда на стола си — И защо? Кой го пази?

— Не знам. Федералните. Това е един от онези случаи, когато всички си завират главата в пясъка. Ама много дълбоко. Мноооого дълбоко.

Вайс притихна, а колелцата в мозъка му се завъртяха ускорено.

— Това означава, че знае нещо, нали? Имам предвид Уип. Предлага нещо на федералните и... Ааа, сетих се — изпява клиентите си.

— Право в целта. Поне така чух. Ченгетата си държат езика зад зъбите, защото този тип явно има информация за всеки издирван престъпник в страната. Помниш ли убийствата при река Салмон преди около петнадесет години?

— Разбира се. Нали арестуваха убиеца едва миналия... Виж ти!

— Сещаш се. Померой им го поднесе на тепсия. Чувам, че следващия месец ще спипат и Джони Гардо.

— Джони Гардо? — подсвирна тихичко Вайс.

— Без майтап — отвърна Кетчъм.

— И какво прави, сервира им ги един по един ли?

— Именно — потвърди Кетчъм. — Бавничко, един по един. Федералните си мислят, че може да изкара така години.

— И каква е сделката? Какво получава? — попита Вайс. — Ще свалят обвиненията в съучастие ли?

— Не, не, не. Съучастието не му пречи. Напротив. Влюбен е в това обвинение. Любимото му обвинение. Няма нищо против да го държат при тях до второто пришествие. Само това му трябва — полицейска защита. Засилена полицейска защита. Ако изкопаят кладенец, е готов да продаде душата си, за да живее на дъното му.

Вайс се изхили.

— Наистина луда работа. Може да се скрие. Може да влезе в програмата за защита на свидетели.

— Не му е достатъчно. Иска да се зарови под земята. Иска да го държат в най-строго охранявания затвор, който съществува.

— Стига, бе. Будалкаш ме нещо — каза Вайс.

— Нали ти казах — пълна кукувица. Дупедавството побърква хората, казвам ти.

— Не, не, не — продължи да упорства Вайс. — Да влезе в затвора? И то при положение, че може да сключи сделка и да се

измъкне оттам? Трябва наистина да го е страх от нещо. Или от някого. Някой сигурно го гони. Но кой, по дяволите, може да е? Годзила?

Вайс говореше спокойно, когато Кетчъм подхвърли:

— Мамка му. Знаех си, че ще се вържеш.

— Не съм се вързал.

— Върза се, Вайс.

— Глупости, въобще не съм се вързал.

— Върза се, само дето още не го знаеш.

Вайс изсумтя.

— И защо? Хайде казвай. От какво толкова го е страх Уип? От кого го е страх?

Кетчъм го погледна право в очите.

— Страх го е от Сянката — каза той.

[1] Игра на думи. На английски думата означава „камшик“. — Б.пр. ↑

[2] Звукоподражателно. На английски „защита на свидетели“ е „уитнес протекшън“ и първите букви от думите образуват звукоподражателния прякор „Уип“. Програмата за защита на свидетелите е програма на федералното правителство на САЩ, чрез която се осигурява нова самоличност на свидетели по криминални дела, с цел обезпечаване на безопасността им. — Б.пр. ↑

19.

Беше приятно да я обладава в летния мрак. Харесваше му да усеща големите ѝ гърди в дланите си. Харесваше жадните ѝ за целувки устни. Харесваше силните ѝ пръсти, впити в раменете и гърба му. Повдигна се на ръце. Погледна надолу към корема и видя разтворените в очакване бедра. Беше доста влажна отвътре и това също му харесваше. Късите ѝ сподавени стонове му доставяха удоволствие.

Накрая се вкопчиха един в друг, бездиханни. Отпусна се върху нея. Заслуша се в дишането ѝ. Усещаше как тялото ѝ се повдига и спуска под неговото. Минута след минута. Приятно усещане.

Най-сетне Бишоп се изтърколи встрани. Катлин се сгуши в прегръдката му. Пръстите ѝ се заиграха с космите по гърдите му. Двамата потънаха в блаженство в мрака. Бръмченето на климатика заглушаваше всякакъв шум отвън. Стаята му се струваше като безлюден остров сред безбрежно море. По същия начин се чувстваше и когато караше самолет или летеше на мотора си с бясна скорост: беше му леко и безгрижно, далеч от напрежение и тревожни мисли. Бишоп долепи устни до меката коса на Катлин. Обичаше жени, които умеят да мълчат.

Минутите минаваха. Катлин се размърда.

— Ей — обади се тя, — искам да ти кажа нещо.

Бишоп пое дълбоко въздух през носа и бавно го изпусна през устата. Хайде, пак на работа.

— Кажи.

— Амиии... Не знам. Може и да си въобразявам или ставам параноична. — Тя приближи лице към неговото. Бишоп я целуна по челото. — Просто започвам малко да се плаша. Това е.

— Защо се плашиш? Заради Крис ли?

Устните му все още бяха на челото ѝ. Усети кимването. Почувства топлия дъх от въздишката ѝ.

— Мисля, че някой го следи — каза Катлин.

Притиснат така до нея, Бишоп направи усилие и продължи да диша равномерно, за да прикрие възбудата си. Това вече беше нещо.

Може би важно.

— Аха? — промърмори той.

— Напоследък през нощта все виждам една и съща кола пред вкъщи. Много готина, черна, може да е БМВ. Забелязах я, защото хората тук не карат такива коли. Когато Крис си е у дома, поглеждам през прозореца и копелето си виси отвън. Ако пък го няма, и колата я няма. Не знам. Може и да полудявам. Мислиш ли, че съм луда?

Устните на Бишоп се раздвижиха по топлата ѝ кожа.

— Не знам.

Излъга. Знаеше.

— Споменавала ли си на Крис?

— Не, за бога. Не искам да му пускам мухи. И без това е доста нервен. Напоследък съвсем изперка. Вече никъде не излиза. Само броди из къщата като някакъв звяр в клетка. Затова ми е толкова трудно да идвам при теб. Постоянно е наоколо, освен ако няма нощен полет, както днес.

Бишоп я притисна и нежно разтри гърба ѝ. Зарей поглед над главата ѝ в тъмното. Мислеше.

— Не ходи ли вече да пие в „Детелината“?

— Скоро не е ходил. Направо ми иде да го изгоня да върви в кръчмата. Все кисне пред телевизора и си играе с бейзболната бухалка. През час ме праща за още бира.

Катлин се отдръпна и се отпусна уморено по гръб. Загледа се в сенките по тавана.

— Постоянно ходи навъсен като буреносен облак. Искам да кажа, че самият той полудява, като кисне постоянно вкъщи. Винаги е било така — усмихна се тя. — Това е единственото хубаво нещо. Сигурна съм, че няма да изкара още много и пак ще поеме към „Детелината“.

Бишоп също бе сигурен. Изправи се на лакът, погледна я, приглади кичур коса зад ухото ѝ. „Това ми е шансът“, каза си.

— Искан ми се да спра да мисля за това — продължи тихо Катлин. — Знаеш ли какъв е проблемът с Крис? Вече дори не е забавно. Искам да кажа, че в началото, когато почнахме да се виждаме, наистина беше весело. Още преди да го изритат от армията. Не спирахме да се смеем. Май друго не правихме.

„Сигурно е Хиршорн“, помисли си Бишоп. Нямаше кой друг да е. Хиршорн е наредил да следят Крис, за да е сигурен, че пилотът му няма отново да пиянства, да си отваря голямата уста в „Детелината“ и да разправя за големия им удар. Навярно му е казал всичко това онзи ден на летището, когато Бишоп ги зърна да се карат: „Стой си в къщи, не се напивай, не се занимавай с глупости и си дръж устата затворена, докато всичко свърши.“ Крис знаеше, че е хубаво да се вслуша в този съвет. Но и Катлин имаше право — надали щеше да изтрае още дълго така.

— Ще ми се всичко да е както преди — поде пак Катлин. — Нали ме разбираш? Както сме сега — лежим си тук, говорим си. Без глупости, без усложнения. Нали ме разбираш?

Бишоп навигира от кестенявата ѝ коса около пръста си. „Още малко и Крис ще се огъне“, помисли си той. Най-много още ден-два. Ще иде пак в „Детелината“, ще се налива, ще плямпа, ще се хвали. Междувременно биячите на Хиршорн ще го наблюдават. Ако и Бишоп е там, може и да успее да ускори нещата. Да подразни Крис, да го накара по някакъв начин да пресече линията. Така ще изпрати послание до Хиршорн, че си е избрал калпав пилот. Че не Крис, а самият Бишоп е най-подходящ за работата.

Мисълта накара нещо в сърцето на Бишоп да подскочи. Имаше план.

— Нали знаеш за какво говоря, Франк? — обади се отново Катлин. Пръстите ѝ помилваха бузата му. — На теб не ти ли се иска да е така? Да сме си само двамата, аз и ти, през цялото време.

Докосването ѝ го върна обратно в стаята. „Какво ли каза Катлин?“, зачуди се той. Думите минаха покрай ушите му. Допря пръстите ѝ до устните си и ги целуна, за да спечели време. Опита се да върне думите в съзнанието си. Успя.

— Разбира се — отвърна Бишоп. — Естествено, че искам. Но както казваш, омъжена си за Крис.

Пръстите ѝ се отделиха от устните му и отново се плъзнаха към тила. Притегли главата му съвсем близо до своята.

— Може пък да не ми пука — прошепна Катлин. — Може вече просто да не ми пука.

Бишоп я целуна по бузата.

— Нали каза, че ще ни убие?

— Да прави каквото ще. Не ме е страх от него. Не ми пука какви ги върши. — Пръстите ѝ се спуснаха надолу по гръбнака му. — И теб не те е страх, нали, Франк?

Бишоп се заигра с гърдите ѝ. Целуна я по шията.

— Не съм много сигурен. Та той е два пъти колкото мен.

Отметна чаршафа и долепи тяло към нейното.

Катлин се притисна силно към него.

— Франк — прошепна тя. — Франк, знам, че е гадно, но май се влюбвам в теб. Не ми пука дали е гадно или не. Просто се влюбвам.

Бишоп покри с устните си нейните и предотврати нови приказки. Освен това отново имаше ерекция, така че, какво толкова, по дяволите. Претърколи се отгоре ѝ и проникна в нея. Този път обаче мозъкът му не спря да работи. Продължаваше да мисли за Крис, за Хиршорн, за следенето, за това как може да предизвика Крис и да изпрати съобщение на Хиршорн, че той е неговият човек.

Катлин прошепна името му. Фалшивото.

— Франк.

Бишоп се задвижи ритмично.

Прегръщаха се в мрака — той, унесен в мисли, тя — завладяна от мечти.

20.

След като Катлин си тръгна, Бишоп седна на ръба на бюрото, без да пали лампите.

Прозорецът беше притворен. Жегата отвън и хладната струя на климатика в стаята се редуваха да гаят голото му тяло. Запали цигара. Димът се заизвива в мрака. Бишоп се опита да проследи с поглед как се стеле към съседната къща.

Дръпна отново от цигарата, но умът му бе другаде. „Странно“, помисли си. Стори му се странно, че Катлин се е влюбила в него. Интересно как хората всъщност не виждат човека срещу себе си. Както мъжете, така и жените. Измислят си някакъв образ и виждат само измисленото. А истинският човек остава някъде встрани. Ето Катлин твърди, че е влюбена в него, а дори не знае истинското му име, не знае абсолютно нищо.

Е, така или иначе, всичко е към края си. Скоро ще разбере какво точно е намислил Хиршорн. Ще открие онова, за което е тук, което Вайс го прати да намери. После ще си иде у дома и край.

И все пак. Странно. Тръсна цигарата си през прозореца. Загледа се в жълтата светлина от прозорците на Катлин през листата на дърветата. Надяваше се да си държи устата затворена за случилото се. Да не тръгне да разправя по улиците колко е влюбена. Макар че можеше да се очаква. Жените го правят. Може дори да каже на Крис с надеждата, че двамата е Бишоп ще се сбият заради нея. Може би в крайна сметка ѝ се искаше Бишоп да е нейният ангел спасител.

Замисли се над това. Сети се за начина, по който Крис бе сграбчил Катлин онази вечер на верандата. Спомни си за отношението му към нея — сякаш е нищо. Мислите предизвикаха гореща вълна в гърдите му.

Цигарата свърши. Бишоп я изгаси в пепелника и се надигна от бюрото. Отиде до гардероба. Чантата му лежеше там, скрита зад някакви кашони. В нея бе единствено компютърът. Бишоп го извади. Постави го на бюрото. Седна пред него.

Влезе в интернет, за да провери пощата си. Имаше съобщение от Вайс.

„Дж.Б. Разследването тук показва, че положението може да е доста опасно. Всички имена, които ми изпрати, са свързани с Камерън Монкриф — сводник и трафикант на наркотици, жени, оръжие и т.н. Вече покойник. Хари Ридър му е бил градинар. Той също е мъртъв. Самоубийство. «Домашната помощница» на Монкриф, Джули Уайънт, липсва. Предполагат самоубийство. Уип е бил любовник на Монкриф, а и нещо като момче за всичко. Освен другото се е занимавал с фалшифициране на документи за самоличност. Арестуван е за съучастие в убийство и в момента е под полицейска охрана. Това, което ме притеснява, е възможната връзка между всички тези хора и особено опасен наемен убиец, когото наричат Сянката. Ако и Хиршорн е свързан с него, ще трябва да пипаш внимателно. Говоря съвсем сериозно. Недей да се замесваш в операцията на Хиршорн, докато не събера още информация. Просто недей. Ако се приближиш прекалено много и Хиршорн стане подозрителен, може да се стигне до фатален край както за теб, така и за господин и госпожа Уонамейкър. Особено пък за госпожа Уонамейкър, тъй като е говорила с теб. Предупреждавам те много сериозно. Ако и Сянката е замесен, положението става напечено. Действай изключително предпазливо, докато не получиш нови нареждания. В.“

Бишоп прочете съобщението. Изсумтя. Усмихна се накриво. Протегна се и се прозя.

После изтри съобщението, изключи компютъра и го прибра обратно в сака. Скри сака в гардероба.

Легна си. Постави ръце зад тила и се втренчи в тавана. Замисли се за Крис и Катлин, за онази вечер на верандата, когато Крис я удари. Представи си как извиква Крис отвън, как го предизвиква и как хората на Хиршорн наблюдават сцената...

Картината в главата му го накара да се усмихне. Изгаряше от търпение да предприеме нещо и сърцето му беше нетърпеливо в гърдите.

21.

На следващия ден Вайс откри любовта на живота си.

— Ооо, стига Вайс, не се влюбвай в нея — каза му Кейси. —

Прояви малко оригиналност.

Но вече бе късно. В мига, в който зърна снимката, бе изгубен.

Кейси, както си спомняте, бе мадам — жената, която снабдява Вайс с проститутки. Около четиридесетте. Сребристоруса коса. Приветливо лице, силно набраздено от слънцето и цигарите. Дребничка, стегната, постоянно облечена в прилепнали шорти и тениски, за да подчертае страхотния си задник и великолепните гърди. Винаги с топла усмивка за Вайс, която ужасно приличаше на истинска обич.

Седяха в гостната ѝ в президентския апартамент в „Хейтс“. В късния следобед слънцето свободно влизаше през едната остъклена стена, а през другата се разкриваше гледка чак до Алкатрас. Кейси се бе настанила на тапицираното с бяла кожа канапе — вдигната брадичка, кръстосани крака, прострени върху облегалката ръце. Тялото ѝ бе извадено на показ от всички страни.

Вайс седеше на канапето от другата страна на стъклената масичка. Гледаше снимката. Изпиваше я с очи.

— О, за бога, Вайс, голяма си риба, да знаеш. Старомоден романтик.

Кейси имаше плътен, чувствен глас. За това също имаха принос цигарите. Не оставаше без цигара. Запали нова. Погледна отново втренчения в снимката Вайс и поклати глава.

Най-сетне той неохотно я остави на масичката пред себе си. Просто не можеше да откъсне очи от нея.

— Помислих си, че може да я познаваш — промърмори Вайс. — Тайнствено момиче, без минало, което се върти около Монкриф... Рекох си, че по едно или друго време е била в занаята.

— Не е от моите момичета — осведоми го Кейси. Докато говореше, димът бавно се процеждаше през устните ѝ. — Работи известно време за една приятелка в заведение на Монкриф. От нея

имам снимката, както и... — Кейси замълча в опит да повдигне градус на напрежението. Пресегна се към ниска масичка зад канапето и взе оттам компактдиск. — ... един клип! — Тя остави диска до снимката. — Само не се забравяй пред компютъра.

Вайс погледна диска. Езикът му пробяга по леко отворените устни. Преглътна. Кейси се разсмя звънливо.

Вайс се притесни и с усилие отмести поглед от масичката и го насочи към Кейси. Тя палаво дръпна от цигарата си.

— Еее, няма нужда се изчервяваш сега — каза Кейси. — Не си единственият. Очевидно момичето има качества. Карала е мъжете да се влюбват в нея. Особено по-възрастните. Изглежда е така, все едно преди миг се е спуснала от небето с ангелски крила. Според приятелката ми, господа на средна възраст са се тълпели на рояци пред прозореца ѝ и са скимтели като кучета. Носели ѝ цветя, свалили ѝ звезди, въобще каквото пожелае. Което си е доста неприятно, ако питаш мен, особено ако се опитваш да правиш бизнес. — Тя се наведе над масичката и изви глава, сякаш в опит да погледне снимката откъм правилната страна. — Наистина има ангелско лице. И косата ѝ е хубава.

Хубава беше. Доста хубава. Златисточервено. При това с естествен цвят, няма боя, която да постигне такъв оттенък. Мека като коприна, бляскава, разстлана на вълни. А лицето бе точно както го описа Кейси — ангелско. Замечтано, с леко отнесено изражение, сладко. Снимката разтърси Вайс до мозъка на костите му. Тази жена можеше с успех да е плод на мечтите му.

— И тогава ли се е наричала Джули Уайънт? — успя да попита.

— Разбира се — отвърна Кейси, — доколкото знам, е използвала само това име. Но приятелката ми твърди, че никога не е виждала документ за самоличност. Просто един ден момичето дошло на работа без препоръки, без минало. И май се е държала точно по този начин.

— По какъв начин? Какво искаш да кажеш?

— Сякаш току-що се е родила. Поне така се изрази приятелката ми. Била е едно от онези отнесени, нереални създания. Все едно току-що е отворила очи и се е оказала на земята, заедно с нас, простосмъртните.

— И никога нищо не е споменавала за себе си? Може би на някое от другите момичета?...

— Не. Монкриф веднъж се опитал да разбере нещо за нея, но без успех. Очевидно и той е бил влюбен.

— Монкриф?...

Кейси се изсмя.

— Знам — сви заговорнически вежди тя. — Искам да кажа, по негов си начин. Обожавал я. Само дето не ѝ писал стихове. Отнасял се с нея като с някоя от картините в колекцията си.

— Била му е нещо като домашна помощница и гледачка — уточни Вайс.

— Да, в мига, в който я зърнал, я извадил от играта. Казал, че е прекалено хубава за тия неща. Завел я в къщата си и заживели заедно.

— Знаеш ли колко време е продължило това?

Кейси повдигна рамене, замисли се и застина с цигара пред устните.

— Два-три месеца, предполагам. Била е с него до смъртта му.

— А тя как се е отнасяла към всичко това? Мислиш ли, че е била влюбена в него?

— Откъде да знам. Нямам абсолютно никаква представа.

— Искях да кажа, мислиш ли, че е възможно да се е хвърлила от моста заради смъртта му?

— Идея си нямам — отвърна Кейси. — Смяташ ли, че въобще се е хвърлила от моста?

Вайс също си бе задал този въпрос. Нямахше причини за подозрение. Освен факта, че липсва труп. А може би му бе трудно да повярва, че толкова красиво лице е изчезнало завинаги от света.

Без да го иска, дори без да го съзнава, очите му отново потърсиха снимката върху стъклената масичка. Езикът му пак пробяга по устните.

— О, боже! — възкликна Кейси. — Какво направих? Забрави думите ми, Вайс. Просто си приказваме. Сигурна съм, че се е метнала от моста. Няма как да е станало другояче. Недей сега да правиш ново разследване. Това съвсем ще те съкруши, повярвай ми.

Вайс взе снимката и внимателно я постави във вътрешния джоб на самото си.

— Мога ли да взема и диска с видеоклипа? — попита.

— Както вече ти казах, само не се наранявай.

Вайс забърса диска от масата с мечешката си лапа. Прибра и него в джоба на самото си. Изправи се. Кейси го гледаше от канапето. В

погледа ѝ личеше учудване, може би и мъничко ревност.

— Благодаря, Кейс.

— Живея единствено да ти служа, миличък. Знаеш го.

Той се усмихна и се запъти към вратата.

— Вайс.

Мъжът се спря с ръка на дръжката на вратата.

Обърна очи към нея.

— Миличък — каза Кейси с много нежност в гласа. — Хиляди момичета скачат от хиляди мостове. Така е устроен светът. Залагам цяло състояние, че вече я няма.

22.

Тази нощ работих до късно. Мислех си, че съм останал последен в офиса. Но когато нарах раницата и тръгнах да си ходя, видях, че вратата на Вайс е открената и от процепа прониква слаба светлина. Отидох да проверя дали не си е тръгнал, като е забравил лампата да свети. Но не, там беше. Седеше почти на тъмно. Беше се отпуснал в големия си стол и леко се поклащаше напред-назад. Стискаше чаша с любимото си уиски. Беше пуснал компютъра и го гледеше вторачено. Не можех да видя какво има на екрана. Нямах представа какво гледа. Забелязах само, че отблясъците от монитора пробягват по лицето му, в полумрака и по килима. Оказа се, че струйката светлина, промъкнала се през открената врата, идва точно от монитора.

Погледах го известно време, но по някаква причина нямах желание да казвам каквото и да е. Нещо в изражението му ми подсказа, че е по-добре да си тръгна тихомълком, да си ида вкъщи, да го оставя на спокойствие. В очите му имаше нещо тъжно, нещо отнесено. Но докато се опитвах да се измъкна, периферното му зрение явно долови движението. Той вдигна глава и ме видя. Махна ми да се приближа.

— Запали лампата — каза.

Запалих я. Вайс разтърка очи от силната светлина.

— Сядай.

Пуснах раницата на пода. Отпуснах се в едно от клиентските кресла, което беше най-близо до ъгъла на бюрото му. Все още не можех да видя монитора.

— Искаш ли нещо за пиене?

Той се наведе и се пресегна към едно от долните чекмеджета. Извади бутилка от предпочитаното си уиски — „Макалън“. Измъкна и още една чаша. Наля и за двама ни.

— Държиш уиски в бюрото си — отбелязах. — Също като частните детективи по книгите.

Вдигнахме чаши.

— Можеш да го напишеш в книгата си, когато ме описваш — каза той.

Отпихме. Вайс се пресегна и някак небрежно извърна монитора, така че да го виждам.

— Я виж, какво ще кажеш за това?

Отпих отново и се загледах. Беше видеоклипът от Кейси. Интернет реклама на агенция за компаньонки. Десетсекундно клипче, което се въртеше отново и отново.

— И какво точно да гледам? — попитах аз.

— Жената — отвърна Вайс, сякаш се разбираше от само себе си. — Какво мислиш за нея?

Опитваше се да прелъсти клиентите от екрана. Приведена леко напред, подканваше с пръст всички желаещи по най-баналния начин. Бяха я снимали от кръста нагоре, облечена в бяла дантела, с висока яка, което ѝ придаваше едновременно целомъдрен и прелъстителен вид. От думите на Вайс реших, че трябва да забележа нещо определено в нея, така че опитах. Нямах и капка съмнение, че е красива. Златисто червена коса, бяла като слонова кост кожа, дълбоки сини очи, които те разтапят. Освен това имаше интересно изражение. „Не се среща често“, помислих си. Липсваха подправената игривост, фалшивата чувственост, която човек може да види в подобни реклами. В изражението ѝ имаше нещо неземно, сякаш бе от друг свят. Посланието ѝ в никакъв случай не приличаше на покана за шведска тройка. По-скоро внушаваше чувството, че иска да полетите заедно към облаците и да идете в някаква приказна страна.

Трябва да кажа, че не си паднах особено по нея. Беше твърде ефирна и романтична за вкуса ми. Канех се да пусна някаква детински хаплива забележка по неин адрес, но преди да го сторя, се обърнах към Вайс и видях как гледа екрана. Забелязах копнежа, тъгата и желанието в погледа му. Така че преглътнах остроумието си.

— И какво за нея? — задоволих се да попитам.

Вайс премигна при звука от думите ми. Поизправи се на стола. Щракна с мишката и затвори прозореца с видеоклипа.

— Казва се Джули Уайънт — осведоми ме той. — Води се изчезнала.

Това го знаех. Дочух го в разговор на двама от хората на Вайс в коридора. Казаха, че било самоубийство. Че е мъртва. Затова сега ми се стори странно, че е в графата на изчезналите.

— Ченгетата си мислят, че се е хвърлила от моста „Голдън Гейт“
— продължи Вайс.

— Но ти явно не мислиш така.

Той повдигна рамене.

— Не знам. Може би са прави. Може би се е случило точно това. Но при този вид самоубийства човек никога не знае. Така и не са открили тялото. Никой не е в състояние да каже нито коя е всъщност, нито откъде е дошла.

— Провери ли я?

— Да. Нищо не открих. Няма документи, няма минало. Фалшиво име, измислен живот. Нищо, за което да се хванеш. Говорих с няколко момичета, с които е работила, също и с момчета. Всички твърдят, че била малко странна. Отнесена, заета със себе си, все едно умът ѝ е някъде другаде. Както и да е, никой не успял да разбере нещо за нея.

— Хм — казах. — Тайнствено момиче.

Вайс ми отговори с мълчание. Самият той изглеждаше отнесен и зает със себе си, някъде далеч от стаята. Вдигна чашата си с една ръка, а пръстите на другата забарабаниха по бюрото.

— Имала ли е причина да се самоубие? — попитах. Отговори ми след кратка пауза:

— Страх. Така си мисля. Според мен се е страхувала от някого.

— И от кого?

Той поклати глава сякаш не знаеше отговора на въпроса, но после каза:

— Има един тип, на когото викат Сянката... — и се потопи в чашата с уиски.

По онова време, като начинаещ писател, обичах да мисля за себе си като за човек, който може да се сравни с муха на стената — търпелив слушател, внимателен наблюдател. Във всеки случай поне се опитвах да бъда такъв. И в интерес на истината, докато си висях на стената в агенцията, чух или подочух разни разговори за Сянката. Може би правилната дума е недомлъвки. Думи, изречени с тайнствен и мелодраматичен тон. Успях да разбера, че Сянката е от някакъв стар случай на Вайс, още по времето, когато е работил в полицията. Нещо повече. Случаят като че ли бе една от причините да напусне полицията. Така и не събрах кураж да го попитам направо. Бях млад и, честно казано, Вайс, с целия му опит по улиците, със солидността, с

уменията си, вдъхваше доста голяма доза респект у мен. Но сега сам спомена за Сянката. Освен това имах чувството, че ме извика, за да може в разговор да изясни някои неща сам на себе си.

И така, опитах се да си придам вид на човек, врял и кипял в престъпния свят, и попитах иронично:

— И защо тази Сянка е толкова важна?

Вайс изплува от чашата с уиски и се отпусна в стола.

— Ами — каза той, — зависи кого ще попиташ. Според ченгетата — описа голям полукръг с ръката си — или поне според повечето от тях, Сянката е измислица. Няма такъв човек. В най-добрия случай е комбинация от няколко души. Или пък просто журналистическа измислица. Чиста проба измишльотина.

Кимнах. Отпих замислено от уискито си. После кимнах още няколко пъти.

— Искаш да кажеш, нещо като убиеца на Уоли Спендър.

При тези думи Вайс повдигна брадичка и пак я отпусна.

При него подобно движение беше равносилно на бурен смях. Мисля, че успях да го развеселя.

— Точно. Точно като убиеца на Уоли Спендър. Само че този... Помниш ли масовото убийство в Саут Бей?

Не помнех. По онова време се подвизавах на Източното крайбрежие. Бях още хлапак. Но за този случай също се говореше по коридорите на агенцията, често под сурдинка и с недомлъвки.

— Да — отвърнах. — Чувал съм нещо. Някакви нелегални емигранти, които се удавили, или нещо подобно.

— Осем души. Осем деца. — Брадичката на Вайс остана отпусната на гърдите му. Той се намръщи срещу монитора. — Не бяха удавени. Застреляха ги. По два куршума в главата на всяко от тях. Изхвърлили телата им в океана, а приливът ги изнесе на брега. Някаква жена излязла сутринта да разхожда кучето си на плажа и съзряла труповете да се поклащат във вълните на няколко метра от брега.

Подсвирнах тихичко.

— Господи! И кои са били?

— Просто деца. От Тайланд. Версията бе, че са ги довели тук да ги продадат като... като роби, за сексуални услуги. Както и да е. Никой не знаеше със сигурност. Говореше се, че сделката се провалила и на

продавача му се наложило да се освободи от уликите. Така разправяха. Най-голямото бе на не повече от единадесет. Вероятно нея са убили първа, а останалите са гледали и са чакали реда си.

Нищо не казах. Но го почувствах с тялото си. По гърба ми полазиха ледени тръпки. Пред очите ми се заредиха образи — безпомощните деца, червената линия на изгрева на хоризонта и малките телца, поклащани от вълните. Беше ужасно дори да си мислиш за това. Особено през нощта в празната сграда насаме с Вайс. Всичко около нас тънеше в мрак и тишина. На фона на нощното небе, през големите сводести прозорци зад гърба на Вайс небостъргачите приличаха на безразборно разхвърляни шахматни дъски с бели и черни квадратчета вместо прозорци. Огромни облаци, окъпани в лунна светлина, плаваха тихо, носени от вятъра. Дочуваше се приглушеният шум на улицата — клаксони, ръмжене на двигатели, тракане на трамваи. Всичко това разпали въображението ми и създаде впечатлението, че целият свят около нас се движи забързано, хората се бутат един друг, а ние си стоим спокойно в това топличко осветено кътче, самотници в джунглата наоколо. Цялата обстановка, разговорите за труповете на плажа ми внуши усещането, че сме седнали да си разказваме истории за призраци в дъждовна вечер.

— Не разполагахме с нищо — продължи Вайс. — Журналистите просто полудяха... но какво можем да направим? Не разполагахме с нищо. Никакви улики, никаква идея как точно да разберем откъде са дошли децата. Имахме само един свидетел. Някакъв китайски рибар. Твърдеше, че предната вечер видял десетметрова яхта, закотвена близо до брега.

Видял някакъв човек да се движи по палубата. Но на лунната светлина успял да различи само сянката му. Тогава се намесиха вестниците и писаха, че търсим сянка. Сянката. — Вайс сбърчи вежди, сякаш да прогони мислите си. — Знаеш ги какви са журналистите. В подобен случай, когато става въпрос за масово убийство, на всичкото отгоре на деца... Постоянно пишеха и не позволиха случаят да бъде забравен. Обсъждаха кой ли е Сянката, дали е наемен убиец? Може би е професионалист? Сецаш се за какво става въпрос. Тогава един журналист на име Джеф Блум излезе с голяма статия в неделното издание на „Кроникъл“. Имаше някакъв неназован източник и това му даде основание да пусне цяла страница. Според статията, Сянката бил

извършил половината от неразкритите убийства в тази част на страната. „Перфектна машина за убийства“. Така го нарече. Няма значение кой си, каква охрана имаш, дали си в програмата за защита на свидетели, или си се затворил във Форт Нокс, Сянката ще те убие. Дори и лошите, тези, които го наемат, се страхували от него. Поне така пишеше в статията.

Внезапен порив на вятър потропа по прозорците и аз обърнах притеснено глава.

— Ясно — съгласих се меко. — Ясно.

— По същото време ченгетата не спираха да повтарят: „Глупости, глупости, глупости, всичко е измислица...“ И въпреки това... — повдигна рамене той.

— Въпреки това някой наистина е убил децата — довърших.

— Точно така — съгласи се Вайс. — В това беше целият проблем. В крайна сметка излиза, че Сянката наистина го е имало, въпреки че не съществува.

Поколебах се, преди да отговоря. Винаги внимавах в агенцията. Искам да кажа, че внимавах какво говоря. Не исках да звуча прекалено философски, прекалено учено, като сноб или многознайко, или нещо такова. Имам предвид, че агенцията нямаше нищо общо с колежа и исках да се приспособя в нея. От друга страна, атмосферата тази вечер — двамата с Вайс сами през нощта в кабинета му — по някакъв начин предполагаше философски размисли.

— Според мен да бъдеш човек не означава непременно да си разумно същество — престаших се аз. — Някои неща са истински, без значение дали съществуват или не.

Вайс се изсмя пресилено.

— И какво, по дяволите, означава това?

Веднага разбрах, че съм направил грешка.

— Какво ми казваш? Че ако в този момент обърна гръб на масата, трябва да се запитам дали тя все още е там или не. Това ли ви учат в Бъркли?

Усетих, че бузите ми се зачервяват.

— Искам да кажа, че...

— Какво сега, да не се предполага да пушим трева?

— Искам да кажа, че... част от реалността се състои от възприятието ни за нещата. Това е просто... външният им вид.

— Външен вид? Ти си външен вид. Истинско, независимо дали съществува или не. Мамка му, викам аз на това — изсмя се отново безрадостно Вайс. — В такъв случай аз съм кралят на Румъния.

Същата вечер, след като се прибрах в апартамента си, си блъсках главата в стената поне половин час. Опитах се да се накажа, че съм се държал като евтин клоун пред Вайс. Бях убеден, че философските ми мисли ще се разнесат светкавично из агенцията и до утре сутрин ще съм за посмешище. Това просто ме съсипваше, защото ужасно исках да съм част от нея.

В онези дни Бишоп и Вайс бяха много важни за мен. Младежкото ми въображение ги рисуваше като мъже, докоснали се до злото, видели смъртта, и това им е помогнало да гледат по-мъдро на светския водовъртеж около себе си. Имаше дни, в които дори говорех като единия или другия. Обличах се като тях. Подражавах на походката им. Опитвах се да вляза в кожата им. Във всеки случай мислите ми доста се занимаваха с тях, с това какви са всъщност и какво представляват.

Понякога може би лицемерничех с Бишоп. Той не допускаше хора близо до себе си, държеше се предизвикателно. Беше приятно да си мислиш, че го превъзхождаш в морално отношение, че си над жестоката му същност и онова странно нещо, което той нарича съвест. Но всъщност не се залъгах. Знаех, че му се възхищавам и му завиждам. Да вземем дори само отношението му към жените — бях готов да продам душата си за едно-едничко парченце от него. Да не говорим за непукизма му, за моторите, за самолетите, за страха, който внушаваше на останалите мъже. Около него постоянно витаеше дух на приключения и на смъртоносна мъжественост — все примери за подражание за книжен плъх като мен, който се опитва да направи нещо от себе си.

Що се отнася до Вайс, той бе по-възрастен и приличаше по-скоро на учител или на баща, или нещо такова. Бях по-добре образован от него и може би дори по-умен, по някакъв отвлечен, академичен начин. Познанията му за живота на улицата обаче предизвикваха единствено възхищението ми. Сериозната му физиономия, изморените и в същото време състрадателни очи говореха, че познава в детайли

човешката природа. Той знаеше, че и най-почтените хора хитруват, и най-честните лъжат. Бе наясно, че завиждат на ближния си и в главата им се въртят грозни мисли. Знаеше, че са готови да говорят с часове за продажните си съседи и в същото време са слепи за собствената си продажност. И най-важното от всичко — можеше да приеме това във всеки от тях и във всички заедно, а също и в себе си. Нищо човешко не му бе чуждо, нищо човешко не го шокираше. Не искам да го изкарам циник, ценеше хубавите неща в живота. Любовта и справедливостта имаха огромно значение за него. Просто знаеше как стоят нещата, това е всичко. Скалите не помръдват, водата тече, а светът се ръководи от измамници и толкова. В онези дни бях готов да дам всичко, за да притежавам опита и познанията на Вайс.

И така, дори самата мисъл, че съм се държал като глупак пред него, че ми се е смял, че ме е обсъждал с колегите и вероятно е казал, че съм колежанче, чиято глава е пълна с бръмбари, и си мисля, че дърветата в гората падат безшумно, бе потискаща.

Впоследствие се оказа, че подценявам благосклонността на Вайс. Не че не разказа цялата история. Не че в офиса не ми се присмиваха и подиграваха. Но в разказа на Вайс глупавото ми университетското образование се бе оказало изненадващо полезно за разследването. И макар да не успях да помогна с нищо в разсъжденията му за Сянката, той не престана да твърди, че философските ми дрънканици онази нощ по случайност са разрешили случая с испанската девица.

23.

Междувременно Бишоп влезе в бар „Детелината“.

Пристъпи прага и огледа помещението. „Дупка“, реши. Какво можеш да очакваш от мизерен град като Дрискол, освен хората му да се завират по дупки. Тесен коридор, водещ до вратата на кръчмата. Стаичка, голяма колкото да побере един ред столове на бара и две малки маси зад тях. Измърлян черен балатум на пода и издраскана дървена ламперия по стените. Кънтри музика от джубокса. Полуотворената входна врата по никакъв начин не спомагаше за проветрението — кръчмата миришеше на цигари и бира.

Двама грамадни бараби киснеха на бара — единият с пилотско яке, другият с ловджийски камуфлаж. При влизането на Бишоп вдигнаха брадатите си лица от халбите, измериха го с поглед, решиха, че не може да им се опре, и отново насочиха внимание към пиенето. Имаше и още някакъв ветеран от войната, жилаво човече. И най-сетне, в дъното, почти скрит в сенките, стоеше една от горилите на Хиршорн. Оня с острите черти, когото Бишоп срещна на летището. Горилата по никакъв начин не показва, че го познава. Само вдигна бърбъна си, за да скрие усмивката. Очите му блестяха.

Що се отнася до Крис Уонамейкър, той седеше на една от масите, праметнал ръка зад облегалката на стола, изпънал крака. Носеше дънки, тениска с изрязани ръкави и бяла каубойска шапка. Беше си сложил също мускулите и змийската татуировка. Седеше с още двама души. И тримата се хилеха с пълно гърло. Един от другите също работеше като пилот в „Норт Кънтри“. Казваше се Мат. Мат съзря Бишоп и лицето му грейна в усмивка.

— Ей, Кенеди — изкрещя и му махна да се приближи.

При споменаването на името му Крис замръзна. Усмивката се свлече от лицето му. Заби поглед в Бишоп и не го свали оттам и за секунда. Бишоп се спря на бара, поръча си бира, изчака да му я донесат и чак тогава се приближи към масата им. Крис го следеше неотлъчно.

Бишоп дръпна един дървен стол от съседната маса и седна при тях. Идваше направо от Катлин. Погледна небрежно Крис. Погледът му казваше: „Патката ми още е влажна от слюзта на жена ти.“ Искаше да предаде посланието на Крис, за да го ядоса още повече. Успя. Крис се вбеси, без самият той да знае точно защо. Просто се вбеси. Гледаше небрежната усмивка на Бишоп. Опъна здрава глътка от бирата, сякаш за да загаси огъня в гърдите си. „Добре“, помисли си Бишоп.

— Ей, Кенеди — каза Мат. Говореше високо, точно до ухото на Бишоп. Ръкомахаше възбудено. Беше пиян. — Я кажи сега какво мислиш. Какво гласи член 121? Дали е „най-малко осем часа без алкохол преди полет“ или „който пие, зло не мисли“?

Мат и другият тип се разхилиха с все сила. Бишоп пусна една усмивка, колкото да не е без хич.

— „Не пипай бутилката и лоста по едно и също време“ — обади се другият. — Не беше ли така?

— Или с една и съща ръка? — продължи да остроумничи Мат.

Последва нов изблик на гръмогласен смях. Мат и другият се разтресоха и затропаха по масата от удоволствие. Не и Крис. Крис продължи да зяпа Бишоп, да разглежда небрежната му усмивка, наглото изражение, без да разбира какво точно вижда, без да схваща репликата за слюзта на жена му. Или може би я разбираше, но не му се искаше да я проумее.

— Струва ми се, че Крис е най-големият специалист по този член — каза тихо Бишоп. — Виждаш съм осемте му часа да минават сякаш са обедна почивка.

Ха-ха-ха, разхилиха се Мат и другият.

— Да, бе — подхвърли Мат. — Чух, че старият Хиршорн лично дошъл да ти скрита задника за тази работа.

Ха-ха-ха, продължиха да се кикотят те.

— Ей, Крис, бас ловя, че старият Хиршорн не си е губил времето с теб — изказа се и другият.

— Знаеш ли кои са трите най-безполезни неща в тоя живот? — попита Мат. — Небето над теб, пистата долу...

— ... и циците на монахиня! — завършиха двамата в един глас.

— А да приказваш на Крис да остави бутилката е четвъртото — додаде Мат. — Четвъртото безполезно нещо.

Бишоп погледна Крис. Струваше му се, че може да долови дишането му дори през кикотенето на останалите и през кълтри музиката от джубокса. Премести поглед към бияча на Хиршорн до бара. Горилата отново скри усмивката си зад чашата. Очите му не спираха да блестят. Бишоп пак се загледа в Крис. Зачуди се колко ли е пиян, колко ли е оглупял.

— Другото, което казват, е, че човек изтрезнява от височината — рече той. — На три хиляди метра във въздуха дори и пияница няма да насилва самолета си.

— Така е — съгласи се Мат.

— Във всеки случай, не и както насилва жена си.

Мат и другият тип нямаха никаква представа какви точно ги дрънка Бишоп. Те просто се смееха на всичко. Продължаваха да се хият и когато Крис скочи на крака.

— Какво, по дяволите, означава това? — извика Крис.

— Ей, ей, я сядай, че свят ми се завива от теб — дръпна го Мат.

— Кротко — отвърна спокойно Бишоп. — Такава е приказката.

— Правилно, такава е приказката — намеси се и другият.

— Сядай сега.

— Само си затваряйте устата за жена ми — предупреди Крис. Нямаше да търпи повече. Не беше чак толкова пиян. Накани се да седне. — И стига си се въртял около нея — измърмори. — Просто стой по-далеч.

Бишоп хвърли фаса си на пода и го смачка с пета.

— Вярно, че е трудно човек да се върти около нея, но все някой трябва да го прави.

Това преля чашата. Не беше нужно повече. Крис се надвесил над него.

— Ставай — подкани злобно.

— О, я стига, Крис — каза Мат в опит да запази доброто настроение. — Не виждаш ли, че те будалка.

— Не си пъхай носа, където не ти е работа — срязва го Крис.

— Ставай — обърна се той отново към Бишоп.

— И защо трябва да ставам? — попита Бишоп и изду бузата си е език. — Пия си тук...

Крис сграбчи тениската му с две ръце. Изправи го на крака. Докато се вдигаше от стола, Бишоп замахна и удари Крис в гръкляна.

Очите му изскочиха. Каубойската му шапка отлетя встрани. Той се свлече на пода и се хвана за гърлото. Бишоп седна.

— ... бирата — довърши.

Отпи от бирата си. Крис се надигна на лакът. С другата ръка продължаваше да стиска гърлото си. Дишаше тежко, изплезил език.

Мат опита да се изхили, но без успех. Погледна към Крис и усмивката замръзна на устните му. Обърна се към Бишоп:

— За бога, Кенеди — възкликна, — ударил си го точно в гърлото.

— Така ли? — учуди се Бишоп и отпи от бирата си.

Двамата дебели бараби на бара се извърнаха, за да гледат. Изглежда представлението им харесваше. От време на време се споглеждаха и се усмихваха одобрително. Дребничкият пък скочи на крака. Заклати се на пети и пръсти и нервно дръпна от цигарата си. Биячът на Хиршорн скри усмивката си зад чашата е бърбън.

Барманът бе човек канара с бръсната глава. Останалата част от тялото му се състоеше от мускули, нашарени с татуировки. Той подсушаваше чашите с кърпа и наблюдаваше кавгата като всички останали.

— Не ме карайте да идвам да ви успокоявам, момичета — надвика музиката барманът. Имаше дълбок и продран като корабна сирена глас.

Крис вече бе успял да се хване за облегалката на стола. Опитваше се да се изправи на крака. Бишоп отдръпна чашата от устните си, пусна едно доволно „Еха!“ и я остави на масата.

— Знаеш ли, Крис, имам една теория — каза гръмогласно той. — Искаш ли да ти я кажа? Мисля си, че всеки мъж, който посяга на жена, трябва да има мека пишка. — Хвърли приятелски поглед към Крис, докато едрият мъж се изправяше на крака. — Това ми е теорията. Ти какво ще кажеш? Мислил ли си по въпроса?

Крис разтри гърлото си в опит да успокои дишането.

— Копеле ненормално. Можеше да ме убиеш.

— Всъщност можех да те убия на два пъти. Първия път, като ме сграбчи, и после за всеки случай, когато лежеше на пода и се опитваше да си поемеш дъх.

Репликата му разсмя бармана. Корабната сирена заглуши джубокса.

— О, боже — каза той.

Барабите също пуснаха по една усмивка.

Лицето на Крис бе почервенияло от задуха. Сега пък позеления от гняв. Все още обаче бе прекалено разтреперан, за да предприеме нещо.

— Устата ти е прекалено голяма, малчо — посочи той с пръст Бишоп. — Не забравяй, че имам приятели в този град. Мога да се обадя тук-там.

Бишоп оголи зъби. Нямаше нужда да гледа към бияча. Знаеше, че той не отделя поглед от тях. Гледа и очите му блестят. Нямаше как да не е чул това. Крис и дрънканиците му, пиянските му заплахи.

— Така ли било? — попита Бишоп.

— Можеш да си сигурен, че е така — отвърна Крис.

Бишоп бръкна в малкото джобче на дънките си и извади монета от четвърт долар. Метна я към Крис. Монетата го удари по гърдите и издрънча на пода.

— Ами тичай тогава да им звъннеш — подразни го Бишоп.

— Стига, Кенеди — намеси се Мат. — Хайде, стига си се будалкал. Достатъчно. Седни тук да пием по едно и да си останем приятели.

Но Бишоп продължи да се хили срещу Крис. Нямаше намерение да спира. Поне не веднага.

— Ей, че ние сме приятели — каза той. — Аз съм приятел с всички. Дори с педали като тия, които не могат да чукат жените си и затова ги бият.

— Леле, майко — изхили се барманът. — Това беше удар под кръста.

Крис все още трепереше, но яростта не му даде време за размисъл.

— Хайде да те видим! — викна дрезгаво той. — Сега вече няма да ме изненадаш, копеле мръсно.

— Правилно — отвърна тихо Бишоп. — Сега вече си готов, нали?

— Хайде де, ставай. Ставай и се бий като мъж.

Бишоп бавно остави чашата си.

— Бия се като мъж само с мъже — каза той.

Крис грабна един стол и отстъпи, за да замахне с него към Бишоп. В следващия миг се озова на пода. Лицето му кървеше, а от устата му се носеха стонове. Бишоп се бе отдръпнал от стола и минал

от вътрешната страна, за да избегне удара. После блокира ръката на Крис, заби лакът в брадичката му и го ритна в глезена, за да е сигурен, че противникът му ще се озове на земята. Накрая, за по-сигурно, го ритна в корема.

— Така сигурно боли — ухили се единият от дебелиите бараби на бара и поклати глава.

— Божичко, Кенеди — въздъхна Мат.

— Олеле — присъедини се и другият. — Хайде, стига вече.

Бишоп се пресегна за чашата си. Изпи бирата на крак.

Барманът се облегна тежко на тезгяха.

— Хей, господинчо — избоботи той. — Мисля, че беше достатъчно ясен.

— Свърших — кимна Бишоп.

Надвеси се над Крис, все още с чаша в ръка:

— Ако имаш да ми казваш още нещо, знаеш къде съм — подхвърли.

Крис не отговори. Беше прекалено зает да се превива, да стене, да се държи за корема и да плюе кръв. Бишоп го огледа спокойно. „Копеленцето сигурно ще си го изкара на Катлин“, помисли си. Беше унижен. Щеше да я пребие. Но нямаше какво да се направи. Поне Бишоп не се сещаше. Искаше да унижи Крис пред бияча на Хиршорн, за да му покаже кой е по-добрият. И го направи. Ако Крис се прибере и реши да си го изкара на Катлин — лошо. Така разсъждаваше Бишоп по въпроса.

И все пак... все пак се задържа още миг над поваления си противник. Замисли се за Катлин и за пердаха, който ще изяде. Усети, че в гърдите му отново се надига гневна вълна. Мисълта, че негодникът в краката му ще я бие, го ядоса повече, отколкото си признаваше.

Той обърна чашата и изля остатъка от бирата върху Крис.

— Хайде приятна вечер — пожела му той.

На излизане от „Детелината“ погледна крадешком към бияча на Хиршорн в дъното на бара.

Горилата криеше усмивката си в чашата с бърбън. Очите му блестяха.

24.

— Това не го вярвам — промърмори инспектор Кетчъм.

Вайс въздъхна тежко.

— Почакай тогава и ще видиш — каза той.

Изчакаха. Дребничкият, жилест инспектор сновеше около огромната фигура на Вайс. Намираха се в нумизматичен магазин в Норт Бийч. Казваше се „Нумизматика Сиймор Хинкел“. Помещаваше се на малко пространство, потънало в приятен сумрак и буквално задръстено с остъклени шкафове. От време на време влизаше по някой клиент, оглеждаше обстановката и се спираше пред витрините с редки монети.

В момента клиенти липсваха. Освен Вайс и Кетчъм в магазинчето бе единствено закръгленият му собственик Сиймор Хинкел — плешив, с яйцевидна глава, с очила, леко притеснен, учтив. Телцето му потрепваше от възбуда, че е въввлечен в полицейско разследване. Всички се визираха през витрината към тротоара.

— Е — обади се Кетчъм. — Все още чакам. Докога така?

Вайс кимна.

— И се опитваш да ме убедиш, че убиецът на Уоли Спендър ще влезе през тази врата просто ей така?

— Да.

— Въпреки че съществува единствено във въображението на Спендър?

— Така изглежда само на външен вид — повдигна рамене Вайс.

— Външен вид — повтори Кетчъм и поклати недоверчиво глава.

— Просто не вярвам на ушите си.

— Идва! Идва! — изхриптя Сиймор Хинкел.

Той се защура зад щанда и заподрежда календара, тефтерчето и всички други джунджурии пред себе си. Вайс повдигна брадичка в очакване. Кетчъм се изхили, но той така си се хилеше. И тримата насочиха погледи през витрината към тротоара и убиеца на Уоли Спендър.

Убиецът беше висок, с тънка талия, широки рамене и с млечно шоколадова кожа. Красив младеж, напомпан с арогантност от външния си вид. Личеше си по походката, по настоятелните погледи, които хвърляше към всички жени по улицата. Приблужи се с небрежна крачка по другия край на улицата и подмина редица къщи във викториански стил. Стигна до ъгъла. Слезе от тротоара на платното, без дори да се огледа. Сякаш си мислеше, че всички коли ще заковат спирачки при вида на нещо толкова красиво като него.

— Изчакай да мина от другата му страна, преди да почнеш — каза Вайс.

— Силно се надявам да имаш разумно обяснение за всичко това — промърмори Кетчъм.

— Просто не размахвай значката си, докато не запреча вратата.

Кетчъм понечи да отговори, но замълча. Въздъхна примирено и зачака.

Убиецът приближи магазина. Вайс се отдръпна от инспектора и се загледа в една витрина, склучил ръце на гърба си. Престори се, че е увлечен в разглеждането на някакви сребърни долари.

Убиецът влезе. Звънчето, вързано с панделка над вратата, издрънка весело. Дори и в тясното магазинче той не изостави наперената си крачка и пристъпи към Сиймор Хинкел. Собственикът затаи дъх. Беше се надул като балон и малко оставаше да се пръсне на парчета. Убиецът разтегна устни в широка, белозъба, приветлива усмивка.

Вайс препречи вратата зад гърба му. Кетчъм се изправи пред убиеца и размаха полицейската си значка.

— Карлос Родригес... — поде той.

Нямаше време за повече. Убиецът се извърна към вратата с намерение да побегне. Вайс застана на пътя му и се надвесил над него. След миг убиецът извади автоматичен нож. Още миг и ножът се озова в ръката на Вайс, а убиецът стискаше китката си с набръчкано от болка лице. Вайс не сдържа нервите си и голямата му длан зашлеви младежа. Звукът от плесницата отекна в малкото помещение. Убиецът се олюля и отстъпи към един от остъклените шкафове. Дойде ред на Кетчъм. Жилавото ченге притисна младежа към шкафа. Изви ръцете му зад гърба и чевръсто надяна белезниците на китките.

— Поздравления — каза ченгето. — Току-що се прецака.

Белезниците изщракаха. Убиецът все още стоеше облегнат на остъкления шкаф. Вайс го огледа гневно. После пое дълбоко дъх. Сгъна ножа. Почеса се зад ухото с преднамерена разсеяност. Сиймор Хинкел надничаше иззад Кетчъм. Беше толкова възбуден, че малко оставаше балонестата му глава да се спука и да се разхвърчи със свистене из цялото магазинче.

— Какво става бе, братче? — извика убиецът. Това бяха първите му думи, откакто влезе в магазина.

— Затваряй си човката — каза му Кетчъм. — Единственото, което искам да чувам, е „ох“, и то само след като те цапардосам зад врата.

— Мамка му, какво толкова е?...

Кетчъм го цапардоса зад врата.

— Оооххх!

— И си затваряй мръсната уста, когато говориш с полицай. Разбра ли, лайно такова.

— Ама нищо не съм направил.

— Хайде сега, ще се лъжем. Я си напъни мозъка, кабалеро. Как мислиш, дали ще си губя времето с теб, ако не си направил нищо, а? Убил си оня дребничък мухльо на алеята, това си направил. Ти си едно мръсно, гадно копеле, ето какво си.

— Не бе, не съм! — отвърна убиецът.

— Не „не бе, не съм“ — поправи го Кетчъм. — Правилният отговор е „да, убих го“. Копеле такова... Повтаряй сега след мен. Мръсно. Гадно. Копеле.

В този момент ужасът, зародил се в мозъка на Карлос Родригес, стигна до очите му и те се разшириха дотолкова, че заеха половината от хубавото допреди миг лице. Той огледа уплашено всички присъстващи с надеждата да намери помощ или съчувствие. Вайс го гледаше безизразно. Сиймор Хинкел зяпаше с почервеноло от възбуда лице. Кетчъм вече не хихикаше, а се мръщеше кисело. Явно никой от тези хора не бе на негова страна.

Отчаян, Карлос изплю камъчето:

— Ама той ми плати да го направя! Беше чисто луд, казвам ви. Оня смотаняк не беше на себе си. Искаше да умре. Плати ми да го убия!

25.

Не спря да вика дори когато го набутваха на задната седалка в шевролета на Кетчъм, който не си знаеше годините.

— Кълна ви се, честна дума! Трябва да ми повярвате! Наистина ми плати да го направя! Каза, че трябвало да се преструвам, че изнасилил сестра ми! Пълна откачалка! Куко отвсякъде!

Кетчъм се плъзна зад волана и запали още преди Вайс да се е настанил на предната седалка до него. Ръждясалите врати се затвориха с болезнено скърцане.

— Добре, Вайс — започна Кетчъм. — Казвай сега и се постарай историята да ми хареса.

Шевролетът се отдели от тротоара. Предницата му се насочи право към нанадолнището на стръмната улица. Вайс вдигна очи и огледа блесналия в далечината залив.

— Никой друг е нямал мотив — каза тихо той.

— И какво според вас трябваше да му кажа? — извика Карлос Родригес от задната седалка. — Кажете, де! Ненормалникът ми тика кинтите в ръцете, а аз да го върна, така ли? Седях си най-кратко и бройках цици в бара, а той...

— Ей, я млъквай! — отрязва го Кетчъм. Убиецът подскочи стреснато на седалката. — Не виждаш ли, че си говорим.

— Ама аз само...

— Не ме карай да се занимавам с теб сега — прекъсна го отново Кетчъм и размаха пръст пред носа му. — Не искам да чувам и думичка повече, иначе ще отнесеш куршум в коляното при опит за бягство.

Родригес се сви на задната седалка. Междувременно Вайс гледаше притеснено към предното стъкло с присвити очи. Кетчъм насочи вниманието си към пътя точно навреме, за да избегне китайката, която тикаше количка, натоварена с продукти, на средата на платното.

— Шибана китайска кучка — изруга инспекторът, но успя да овладее колата. — И какво викаш?...

— Казвам, че никой друг е нямал мотив — продължи мисълта си Вайс. — Майка му си е имала само него, така че не би го убила. За останалия свят той просто не е съществувал. Не са го обрали. Единствено самият той е извлякъл полза от смъртта си.

— Самият той, казваш — повтори замислено Кетчъм. — Имаш предвид Спендър. И каква точно му е ползата?

— Ами... Предполагам, че е искал да вдъхне живот на измислицата си.

— Луд човек, нали ви разправям — измърмори Родригес.

— Ей! — размаха пръст Кетчъм в огледалото за обратно виждане. После се обърна пак към Вайс: — Искал е да вдъхне живот на измислицата си, въпреки че ще му светят маслото?

— Аха. Така е било най-лесно. Трябвало е само да намери подходящ човек за ролята на отмъстителния брат.

— Трябвало е да плати на някого да изиграе ролята на девицата, ако питаш мен.

— Направил го е. Поне се е опитал. Не се е получило.

— Така ли? — попита Кетчъм. — Инструментът ли?...

— Да, барутът му е бил мокър. Така че е минал към план Б. Замислих се как ли го е организирал — продължи Вайс. — Семейство Спендър не разполага с много пари. Във всеки случай не достатъчно, за да плати на убиец. Когато разглеждах стаята му, забелязах, че се е занимавал с нумизматика. В албумчетата обаче липсваха всички най-ценни монети. Първоначално ми се стори естествено да е така. Реших, че просто не е имал пари, за да си ги позволи. После обаче се размислих и ми хрумна, че може да ги е продал, за да си набави средства за убиец.

— Убиец. Който да убие самия него — прекъсна го Кетчъм. — Майчице, не е истина какви дивотии могат да му хрумнат на човек.

— Разучих какви точно са монетите и се хванах да звъня по нумизматичните магазини. Така открих Хинкел. И какво мислиш? Вместо сам да продаде монетите, Спендър накарал убиеца да свърши тази работа. Ей, Карлос — обърна се той към младежа на задната седалка, — я кажи как точно го измислихте? Спендър ти е казал, че ако си запазиш монетите, с времето ще станат още по-ценни, така ли?

— Аха — измърмори унило Родригес. — Откачено копеле.

— Разбрах, разбрах — каза Кетчъм и отново погледна в огледалото за обратно виждане. — Казал ти е да ги запазиш, но и ти си толкова тъпо копеле, че си успял да устискаш колко? Четиридесет и осем часа?

— Исках да се уверя, че струват нещо. Откъде, по дяволите, да знам.

Гласът на красивия младеж затихна и той продължи да ругае под нос.

— И така — продължи Вайс, — Хинкел ми каза всичко за продажбата. Нашето момче е дало фалшив адрес, но истински телефонен номер.

— Защото е тъп.

— Правилно. Накарах Хинкел да му се обади и да му каже, че е станала грешка и му е платил по-малко за една от монетите. Че му дължи още две хилядарки.

— И това му е достатъчно, за да дотърчи обратно — каза Кетчъм с кисела усмивка. — Чаткаш ли, Карлос? Единствената причина, поради която се издъни, е собствената ти глупост. Тези мисли ще те топят, когато гниеш в затвора поне двадесет и пет години.

Измина известно време в мълчание, всеки унесен в мислите си. Шевролетът стигна в подножието на хълма, измина една равна отсечка и се заизкачва по следващия хълм по почти вертикална стръмнина. През предното стъкло се виждаше единствено синьото небе и пълзящ по него облак.

Кетчъм се усмихна гаднярски.

— Знаеш ли, това си го бива — каза. — Харесва ми. Белезникавия си мечтае как изнасилва измисленото момиче и после наема идиота на задната седалка да осъществи мечтите му. Чуваш ли, Карлос? Излиза, че си просто частица от фантазиите на жертвата си. И сега, когато вече го няма, ти сигурно просто ще се изпариш в нищото. — Той отново се изхили и изсумтя. — Ти си просто външен вид, приятелче, опаковка.

Вайс се извърна към ченгето. В изражението му нямаше никаква промяна. Помълча няколко секунди и после каза:

— Кетч, трябва да говоря с фалшификатора.

Усмивката мигновено изчезна от лицето на Кетчъм и то отново се сбръчка в недоволна гримаса.

— Какви ги дрънкаш?

— Уип Померой. Спешно е. Искам да говоря с него възможно най-бързо.

Кетчъм хвърли поглед с периферното си зрение към стария си приятел. Към единствения си приятел.

— Бъзикаш ли се?

Изражението на Вайс си остана същото.

— Нали ти казах, че човекът се намира под полицейска охрана в някаква миша дупка. Как, по дяволите, си мислиш, че ще те вкарам там?

Колата спря на самия ръб на хълма. Пред очите им изтрака трамвай, който сякаш летеше в небето. Звънецът му издрънча. Кетчъм се възползва от спирането, за да се обърне към спътника си на предната седалка. Вайс също го погледна право в очите. Сериозното му, тържествено изражение все още си стоеше непроменено.

Кетчъм се обърна към предното стъкло, поклати недоумяващо глава.

— Просто не мога да повярвам — въздъхна той.

26.

На следващата сутрин, когато Вайс дойде в агенцията, седях с крака на бюрото, разтворил сутрешното издание на „Кроникъл“.

— Затова ли ти плащам? — чух гласа му.

— Не чак толкова много. — Затворих вестника и спуснах крака на пода. — Тъкмо чета за подвизите ти.

— Заслугата е твоя, а не моя.

— Моя ли? Какво искаш да кажеш?

— Случаят с испанската девица. Убиецът бе само параван, външен вид, също както предположи. Съществува, независимо дали съществува или не.

Изсмях се и в същото време се изчервих.

— Добре, добре, явно не ми е писано да чуя края на историята.

— Не, напълно сериозно ти говоря. Възнамерявам дори да променя надписа на вратата. „Разкриваме убийства чрез празни приказки“.

— Споделям с теб, разкривам сърцето си, опитвам се да помогна и какво получавам?

— „Детективите ни са тук, независимо дали съществуват или не“.

— Единствено подигравки. Присмех и подигравки.

Вайс се надвеси над главата ми, изду буза с език и напъха ръце в джобовете. Помълча известно време. Махна с глава към вестника на бюрото ми.

— И какво мислиш?

— За кое? — попитах. — За Спендър ли? Не знам какво да мисля.

— Хайде де. Нали ти си мислителят. Сигурно става въпрос за някаква тънка психология. Чувствал е вина заради фантазирането си. Искал е да се самонакаже.

— Може би — направих гримаса. — Честно да ти кажа, най-вероятно е предпочитал смъртта пред действителността. Повечето хора са така. Просто им трябва повече време, за да го осъзнаят.

Стана ми приятно, че Вайс кимна в знак на съгласие с думите ми. Обърна се и тръгна към кабинета си. После спря и ми каза:

— Да знаеш, че те давам на Сиси за случая „Строубъри“.

В първия момент не го разбрах или по-скоро не повярвах на ушите си. После въодушевлението ме завладя:

— Наистина ли?...

— Нуждае се от помощ за двама свидетели.

Наистина щеше да го направи. Щеше да ме включи в разследване. Даваше ми истинска работа, по истински случай. За пръв път ме включваше в подобно нещо. Огромна стъпка напред за мен.

— Благодаря — казах. — Страхотно. Супер. Благодаря. Наистина. Наистина благодаря.

— Това ти е наградата за разрешаването на случая с испанската девица.

— Добре, добре. Ха-ха-ха.

— Сега се обръщам. Да не вземеш да изчезнеш.

— Ооо, я стига.

Хлътна в кабинета си. Остави вратата отворена, така че чувах какво прави. Чух, че въздъхна тежко, чух, че се отпусна в стола си. Заех се да разчиствам бюрото си в очакване на новата работа. Чух, че пуска компютъра, чух познатите звуци — писукане, подсвирване, елементарна мелодия. После чух и добре познатия звук, който го уведомяваше, че има поща. „Бишоп“, помислих си.

Тишина. Сигурно четеше. Вдигнах телефона да звънна на Сиси Труит и да я уведомя, че има нов помощник по случая „Строубъри“.

Откъм вратата на Вайс се разнесе недоволно сумтене.

— Мамка му — изруга той.

Последва рязък звук, който оприличих на затръшване на капака на лаптопа му.

„Вайс. Положението тук е нестабилно. Крис Уонамейкър се огъва. Спечкахме се и Хиршорн със сигурност е разбрал това. Има много неизвестни: докога ще издържи Катлин, без да каже на мъжа си; как ще реагира той; какво ще направи Хиршорн. Но друг начин просто не виждам. От разговорите ми с Катлин оставам с

впечатление, че самият Крис няма идея в какво точно е замесен. Мога да измъкна информация единствено от Хиршорн, ако успея да се приближа до него. Но каквото и да са намислили, не ми остава много време. Правя каквото мога. Дж.Б.“

27.

Този ден утрото в Дрискол дойде ясно и ведро. В ранния час слънцето все още топлеше приятно. Кварталът бе тих — мъжете на работа, някои от жените също, а децата по летни лагери или бог знае къде. Лаеше куче. Тук-там потракваха градински пръскачки. Една гугутка, кацнала върху телефонните жици, повтаряше досадната си песничка до безкрай.

Бишоп седеше до прозореца в спалнята и наблюдаваше как Крис Уонамейкър удря Катлин. Съпрузите бяха в дневната си в съседната къща. Караха се вече поне десет минути и най-сетне Крис вдигна ръка и зашлеви жена си през лицето.

— О, по дяволите — изкрещя тя.

Опита се да отвърне на удара е юмрук в лицето му. Той лесно отклони ръката ѝ, ядоса се още повече и отново я удари. Този път вложи повече сила, Катлин се олюля и се строполи на пода. Докато падаше, удари главата си в тапицирания диван.

Тъглчето на устата на Бишоп потрепери, което за него бе равносилно на примижване от болка. Въпреки това не помръдна от мястото си, продължи да седи неподвижно на стола до бюрото, да гледа и да пуши прикрит зад пердето. Беше изгасил лампата в стаята. Прозорецът му бе отворен. Виждаше идеално семейство Уонамейкър и дори чуваше гласовете им. Можеше да различи и думите, но само ако викат.

— Искам да се разкара от там! И то веднага! — кресна Крис към падналата Катлин.

Тя също изкрещя, макар и през сълзи:

— Това си е моята къща! Ще я давам, на когото си искам!

Очите на Крис побеляха от гняв. Той разярено закрачи напред-назад из стаята. Дори от прозореца на Бишоп се виждаше колко е ядосан. Едната му буза все още бе мораво лилава — точно там го удари лакътят на Бишоп преди две вечери в „Детелината“. Насинената буза придаваше на Крис зловец вид. Приличаше на изгладнял звяр,

който обикаля в клетката си. Той размаха пръст към падналата на пода Катлин, озъби й се, продължи да й говори грубо.

Сега вече понижи тон, но някои от думите все пак стигнаха до Бишоп: „... да души около теб“, каза Крис.

Катлин отвърна нещо. Не успя да го долови, но сигурно не беше особено мило, защото съпругът й я възнагради с ритник. Върхът на ботуша му се заби в бедрото й. Тя изпищя и се претърколи по-далеч от него. Остана на пода, стиснала бедрото си от болка. Крис продължи да крачи наоколо и да й говори. В един момент изкрещя: „Курва!“ Бишоп забеляза, че тялото на Катлин се тресе от ридания.

Дръпна силно от цигарата си. Студените му светли очи се присвиха, за да не позволят на дима да влезе в тях.

Телефонът му иззвъня — внезапно и пронизително. Бишоп сграбчи слушалката, а с другата ръка смачка цигарата в пепелника.

— Да? — обади се той.

— Търся Франк Кенеди, моля.

Бишоп се изправи в стола. Не позна възпитания и добре обработен глас от другата страна, но предположи чий може да е. Обърна гръб на прозореца, за да не се разсейва.

— Кенеди е.

— Здравейте, господин Кенеди. Казвам се Алекс Уелман. Личен помощник съм на Бърнард Хиршорн.

— Аха. Какво мога да направя за вас?

— Господин Хиршорн ме помоли да ви уредя среща, ако е възможно.

Бишоп се усмихна сдържано на себе си и отвърна студено:

— Разбира се. Кога иска да се видим?

— Днес, по обяд, в офиса му във фондация „Дрискол“.

— Добре, ще дойда.

— Чудесно. Много ви благодаря.

Отсреща затвориша. Чу се сигнал свободно. Това беше.

Бишоп остави слушалката. Седна на ръба на стола и се облакът на коленете си. Замисли се, прецени положението. „Добре е — реши той. — Добре стана.“ Хиршорн искаше да се срещнат. Това означаваше, че може би планът му е проработил. Може би, когато са му разказали за случката в „Детелината“, Хиршорн е започнал да се съмнява, че е добре Крис да е пилотът. Може би дори размишляваше

дали да не го замени с Бишоп. „Това е добре — помисли си той. — Може и да излезе нещо.“

Изправи се. Обърна се към прозореца и отново погледна към съседната къща.

Караницата бе спряла. Крис стоеше на колене на пода. Катлин все още лежеше, свила колене, готова да се защитава. Крис ѝ говореше меко. Лицето му бе сгърчено в гримаса. Бишоп дори си помисли, че може би плаче. Жестикულიраше, все едно се опитваше да ѝ обясни нещо или я молеше да му прости. После ръката му се премести към глезена ѝ. Тя се отдръпна, но той припълзя след нея. Плъзна ръка нагоре по бедрото ѝ и стигна до чатала. Разтвори коленете ѝ със сила и провря тялото си между тях. Опита се да се отпусне върху нея.

Отначало Катлин го отблъсна. Извърна глава. Но Крис продължи нежно да се притиска в нея, да ѝ говори тихо, да се опитва да ѝ обясни, да я моли. Скоро ръката ѝ се отпусна и се плъзна по рамото му. Главата ѝ все още бе извърната настрана, но Крис обсипа бузата и косата ѝ с целувки и най-сетне Катлин му поднесе устните си и пръстите ѝ помилваха насиненото му лице. Докосването бе състрадателно, дори нежно. Тя престана да се противи и му позволи да свали дънките ѝ.

Бишоп продължи да ги гледа. Зачуди се какво ли ще стане с Крис, ако Хиршорн реши да го смени. Дали няма да го убие, за да е сигурен, че Уонамейкър ще си държи устата затворена. „Сигурно“, реши след кратък размисъл. Да, Хиршорн вероятно ще го убие. Ако операцията е достатъчно голяма, ако мълчанието на Крис наистина е важно, вероятно Хиршорн ще постъпи точно така.

Катлин продължи да лежи неподвижно и Крис проникна в нея. Притисна буза в лицето ѝ. Тя нежно го прегърна през раменете и остана така. Погледът ѝ обаче се зарея през прозореца, все едно че вниманието ѝ е другаде, че мисли за други неща. Всъщност на Бишоп му се стори, че гледа към неговия прозорец, точно към мястото, където е застанал. Помисли си дори, че гледа право в него, докато тялото на Крис продължаваше да се движи ритмично. Лампата в стаята на Бишоп беше изгасена и слънцето грееше от задната страна на къщата, така че най-вероятно Катлин не можеше да го види. Реши, че просто си мисли за него.

Продължи да гледа. Мислите му отлетяха към телефонния разговор с помощника на Хиршорн. Към това, как Хиршорн най-

вероятно ще убие Крис, ако реши да го замести с Бишоп. Погледна Катлин, която на свой ред не извъръщаше поглед от неговия прозорец. Крис направи последен тласък и се отпусна върху жена си.

Бишоп отмести поглед и се зачуди дали Хиршорн няма да убие и нея.

28.

Мотоциклетът подскачаше по дългия и неравен черен път. Редицата дъбове от двете страни го пазеше от слънцето. После дъбовете свършиха и лъчите безмилостно зашариха по гърба му и по равнината от двете страни на пътя. Полето бе зелено, широко, простряло се надлъж и шир, сякаш нямаше край. Навсякъде се виждаха градински пръскачки. Забелязваха се и поне десетина градинари, които работеха между цветните лехи или се занимаваха с нещо по моравата. Между възвишенията и долчинките проблясваха изкуствени езерца. Водите им отразяваха или безмилостните слънчеви лъчи, или сянката на околните планини. Имението бе обградено от две страни с високи планински върхове, почти докоснали облаците. На някои дори се виждаха и снежни шапки, открояващи се отчетливо на синия фон на небето. Сградите на фондация „Дрискол“, собственост на Хиршорн — голямата къща, плевнята, оборите и тъй нататък, бяха скупчени под дърветата наред впечатляващата равнина. „Сериозна работа“, помисли си Бишоп. Не беше просто някакво бандитско свърталище. Заприлича му по-скоро на имение на сериозен престъпен бос, който си живее живота.

Черният път зави надясно. Мотоциклетът на Бишоп го последва и се насочи към основната сграда. Тя израсна пред очите му огромна и помпозна. Беше боядисана в жълто с бели кантове. Имаше три ветрилообразни фронтони, разположени на покрива. Под тях започваха арките на френските прозорци, от които се излизаше на веранда, опасала цялата къща. Верандата завършваше с колони, а между тях слизаха тухлени стълби, който водеха до алеята.

Бишоп спря мотора в подножието на стълбите. Изгаси го и входната врата се отвори като по команда. На прага се появи дребничък, елегантен мъж, който застана сковано и го зачака. Видът му беше помпозен, като на цялата къща, но не толкова впечатляващ. Беше стиснал устни и сбърчил нос сякаш бе надушил лоша миризма. „Личният помощник — помисли си Бишоп. — Алекс Уелман.“

Бишоп праметна крак през седалката на мотора. Свали каската и я закачи на ръкохватката. Тръгна нагоре по стълбите към Алекс Уелман.

Личният помощник поведе Бишоп към най-голямата стая. Къщата бе пълна със светлина, струяща през живописните френски прозорци, някои от които с изглед към планината. По стените висяха килими в испански стил. Под тях бяха подредени мебели от дъбово дърво. Виждаха се и малки бронзови статуйки на коне и бизони, накацали по ниски масички или рафтове. Една мексиканска прислужница бе коленичила до огромна камина и чистеше фугите между каменните плочи. Рокерските ботуши на Бишоп затропаха шумно в тихия коридор.

Стигнаха до вратата на библиотеката.

— Господин Хиршорн. Господин Кенеди е тук за срещата — каза превзето Уелман.

Хиршорн заобиколи огромното си бюро и тръгна към тях с протегната ръка и с усмивка на загорялото си мустакато лице. Носеше риза и панталон. Може би имаше шестдесет, но все още изглеждаше много здрав и стегнат.

— Господин Кенеди! — поздрави той и енергично разтръска ръката на Бишоп. Огледа го от глава до пети и продължи да се усмихва сякаш е забелязал нещо особено хубаво в него. — Влезте, заповядайте моля.

Бишоп прекрачи прага. Сега вече видя и биячите. Бяха двама, застанали рамо до рамо, с гръб към стената: горилата с изсечено лице от „Детелината“ и още един — дребничък, мускулест, неспокоен, сякаш изтъкан само от сухожилия и очи.

Хиршорн ги посочи с широк жест и представи първо едрия:

— Познавате се с шофьора ми господин Голдмунсен — каза той. После посочи дребничкия, който се поклащаше на пети и пръсти, сякаш не можеше да се сдържа да не излети през покрива като ракета. — А това е колегата му, господин Флейк.

Междувременно Уелман се изпари. Отстъпи към сянката на коридора, самият той се превърна в сянка и изчезна. Вратата на библиотеката тайнствено се затвори.

Хиршорн се върна към бюрото си, заобиколи го и се настани в тапициран с кожа стол. Не предложи на Бишоп да седне и той остана

да стърчи в средата на стаята. Биячите го гледаха втренчено.

— След малко ще ви поканя да седнете — каза Хиршорн. — Първо обаче господин Голдмунсен ще ви удари много силно в корема. След това вероятно ще се попревивате на пода известно време и няма да можете да си поемете дъх.

Бишоп се подсмихна. Макар да не му беше до смях. Хвърли поглед към ухиления Голдмунсен и го върна обратно върху Хиршорн.

— Мислите ли? — попита отсечено.

— Разбира се, че мисля — изсмя се прошареният господин насреца му. — Определено го мисля. Голдмунсен ще се приближи, ще ви удари, а вие ще си стоите кротко. В противен случай ще помоля господин Флейк да извади пистолета си и да ви простреля тестисите. Сигурен съм, че предпочитате удара.

Бишоп спря да се усмихва. Голдмунсен се приближи към него. Бишоп метна поглед към Флейк. Дребничкият бияч не извади пистолет, но Бишоп реши да приеме на доверие думите на Хиршорн. Голдмунсен застана насреца му. Ухили се.

На Бишоп му се наложи да мобилизира волята си, за да не вдигне ръка да се защити. Стегна коремните си мускули, но не помогна. Юмрукът, увенчал горилската ръка на Голдмунсен, приличаше на стенобойно гюле. В следващия миг Бишоп се гърчеше на пода и се опитваше да си поеме дъх, точно както предсказа Хиршорн.

— Благодаря ви, господа, мисля, че това е всичко — обърна се Хиршорн към горилите си.

След известно време Бишоп осъзна, че Голдмунсен и Флейк са излезли.

Мина още време и Хиршорн каза:

— Сега вече можете да седнете, господин Кенеди.

Бишоп бавно изпълзя до канапетото. Успя да се издърпа отгоре му. И то беше кожено като стола на Хиршорн, само че по-меко. Потъна дълбоко в него. С една ръка се подпря на облегалката, а с другата продължи да притиска корема си. Наложил му се да вдигне глава, за да види възцарения някъде над него Хиршорн.

— Искан да поговорим за спречкването онази вечер в „Детелината“ — поде Хиршорн. — Нали знаеш, че Крис Уонамейкър е мой служител. Нещо повече, с баща му бяхме приятели — изкарахме заедно училище и след това той работи за мен до смъртта си миналата

година. — Вдигна ръка сякаш да накара Бишоп да замълчи, но Бишоп още не беше в състояние да говори. — Ясно ми е, че от време на време възникват лични спорове. Естествено, че трябва да ги разрешаваме. Все пак, мъже сме. Знаем правилата.

Хиршорн се усмихна и в сините му очи заиграха пламъчета. Те обаче изобщо не навеждаха на мисълта, че животът е поредица от приятни преживявания. По-скоро искаха да намекнат, че Хиршорн е в състояние съвсем лесно да го изтрие от лицето на земята, все едно че изплаква кафяво петно от белъто си. Бишоп, от своя страна, свит на канапето, останал без дъх, възприе пламъчетата като нещо слuzесто, което бавно пълзи нагоре по гръбнака му.

— Както и да е — продължи Хиршорн. — В този град, в моя град, нещата се решават по определен начин, по моя начин. Ако имаш сметки за уреждане с някой от служителите ми, без значение дали са лични или не, първо ги уреждаш с мен. Както научихме току-що, има много по-лоши неща от това да те ударят в корема. И ако ме ядосаш, господин Кенеди, ще уредя тези неща да ти се случат без дори да се наложи да си мърдам пръста. Разбра ли ме добре?

Бишоп прокара сковано длан през устата си, за да избърше потеклата оттам слюнка. Успя да събере сили и се поизправи на канапето. Кимна.

— Да — прошепна той.

— Добре. — Хиршорн постави длани на коленете си и се изправи. Продължи да говори малко по-отсечено, вече по същество. — Сега да поговорим как можем да си бъдем полезни един на друг.

Приближи се към прозореца зад бюрото си. Спря се до него и склучи ръце зад гърба си. Хвърли поглед към равнините и планините отвън. Нарочно остана с гръб към Бишоп, сякаш искаше да му каже, че вече е в негова власт, че няма повод да се страхува от човека, свит на канапето му. Бишоп обаче нямаше нужда от подобно послание, знаеше, че няма защо да се страхуват от него. Не и в момента. Отпусна се отново в мекото канапе. Остана така, с черни кръгове пред очите, притиснал корема си с ръка и зачака.

Хиршорн се обърна и го погледна. Светлината от прозореца зад него не позволяваше да се различат чертите на лицето му. Беше просто тъмен силует, обграден от сияние.

— Преди няколко седмици поех ангажимент към... един познат. Доста сериозен ангажимент към доста сериозен познат. Ангажиментът изисква участието на добре подготвен и опитен пилот.

— Крис — изстена Бишоп. Опита се да вложи колкото се може повече презрение в името.

Хиршорн наведе глава. Бишоп си помисли, че може би се усмихва, но не бе сигурен.

— Да, Крис. Крис беше моят пилот. Времето доста ме притискаше и, както вече казах, Крис е син на стар мой приятел, който, честно казано, имаше нужда да му дам шанс. Така че го взех в екипа. — Хиршорн разпери ръце. — Човек трябва да се опитва да е щедър, да се отнася добре със старите си приятели, нали така? За нещастие невинаги се получава. Както явно си забелязал, Крис е малко безотговорен в отношенията си с хората. Особено когато се напие. Оказа се също, че това е едва ли не постоянното му състояние. И така, ето какво е положението: трябва ми нов пилот, и то бързо. — Той се дръпна от прозореца, пристъпи към Бишоп и го погледна. — Спомена, че искаш да се заемеш с работата.

— Да... — пое си дъх Бишоп. — Точно така.

— Е, това е хубаво. Изглежда, че имаш достатъчно опит и си подходящ. — Хиршорн отново пристъпи и седна зад бюрото. Придърпа една папка и я отвори. — Франк Кенеди. Роден в Санта Мария, Калифорния, син на Стив и Марси. Има по-малка сестра Сюзън. Живял си в семейство на военни, доста сте се местили — Тексас, Луизиана, дрън-дрън-дрън. И така нататък, и така нататък. Да говорим по същество: летял си за „Браво“ в Близкия изток. Наградили са те с Авиаторски кръст за заслуги и Сребърна звезда. Оттогава не си се задържал много на едно място. Имал си известни пререкания със закона. Арестували са те за побой в... да видим... Сиатъл, не Финикс. Свалили са обвиненията. В Сиатъл първоначално обвинението е било за въоръжено нападение, като впоследствие са го променили на хулиганство. Лежал си три месеца. Полицаят, който отговаря за освобождаването ти под гаранция, сигурно вече леко се притеснява от отсъствието ти. — Хиршорн вдигна глава. Озари го с очарователната си, ослепителнобяла усмивка. — Надявам се да съм те впечатлил с разузнавателната ни информация.

— Да — отвърна по-спокойно Бишоп.

Единственото нещо, което в този момент го впечатляваше, бе Вайс. В моменти като този чувстваше огромно уважение към шефа си. Вайс притежаваше гениалната дарба да измисля подобни прикрития, да ги конструира така, че да звучат правдоподобно. И по някакъв начин винаги успяваше да ги включи в системата така, че другите детективи да си приписват заслугите за намирането им. Ето например Хиршорн — богат, умен, влиятелен. Има на разположение всички средства и възможности да направи всяка проверка, за която се сети. И Вайс бе успял да го излъже. Бишоп погледна Хиршорн и си помисли какво арогантно копеле е и как се е хванал на въдицата на Вайс. Помисли си още как самият той, Бишоп, ще навре това арогантно копеле в миша дупка и ще поднесе главата му на тепсия на Вайс.

— Да — повтори той. — Впечатлен съм.

— Добре — кимна Хиршорн и затвори папката. — Добре — отблъсна се от бюрото с две ръце и се изправи. — Надявам се, разбираш колко сериозна е работата ми. — Отново заобиколи кожения си стол и приседна на бюрото, така че да може да се надвеси над Бишоп. — Казвам го, защото съм на път да те поканя да се присъединиш към нещо, което може да ти струва живота.

Каза го просто ей така. Доста мелодраматично. Бишоп повдигна вежди.

— За мен животът ми е доста скъп.

— Сто хиляди долара?

— Да, май толкова струва.

— За един ден работа.

— Супер — кимна Бишоп.

— За щастие всички подготвителни работи са свършени. Всичко, от което имаме нужда, вече е пренесено. Това, за което ми трябваш, е само един полет, един последен полет след два дни. Готов ли си да го направиш?

— А някакви други подробности? — попита Бишоп.

— Нищо повече.

— Добре, щом става въпрос за сто хиляди долара, съм навит.

Хиршорн кимна. Вече не се усмихваше очарователно под стоманеносивите си мустаци. В сините му очи спряха да играят весели пламъчета. Оглеждаше пресметливо Бишоп, наблюдаваше внимателно как ще реагира на думите му.

— Ето какво очаквам от теб — каза той. — Виждаме се утре в шест на летището. Летим до някъде. Когато стигнем на мястото, ще ти кажа повече за работата, но само толкова, колкото ти трябва да знаеш. След като те инструктирам, няма да можеш да напускаш мястото или да влизаш във връзка, с когото и да е, по каквато и да е причина, докато не свършим всичко. Разбра ли ме? Съжалявам, че трябва да взимам всички тези предпазни мерки. Сигурен съм, че си добро момче и си много надежден. Но от друга страна, не те познавам. Трябва да действам внимателно. Този мой познат... той е човек с високи изисквания... високи изисквания — повтори отнесено.

Нещо в думите, в начина, по който ги каза, накара Бишоп да се замисли. Беше почти сигурен, че в тона на Хиршорн се прокрадват нотки на страх. Новият му работодател се страхуваше от този свой познат. Бишоп се сети за имейла на Вайс: „Това, което ме притеснява, е възможната връзка между всички тези хора и особено опасен наемен убиец, когото наричат Сянката...“

— Ще кажа само, че не ми е много приятно да правя промени в толкова сложна операция в последната минута — продължи Хиршорн. — Ти трябва да запомниш само едно: предлагам ти страхотна далавера. Влезеш ли вътре обаче, трябва да съм сигурен, че ще си държиш устата затворена. Това е сделката.

Бишоп кимна. „Божичко, каква въдица за лапнишарани е това“, мина му през ума. Нямахше как да е другояче. Трябваше да се остави да го заведат на неизвестно място. Да не се свързва с никого, докато не изпълни задачата. И какво точно щяха да направят с него, когато задачата е изпълнена? Да му платят? Да му наринат сто хилядарки и да го пуснат да си ходи по живо, по здраво. Някакъв напълно непознат, хванат от улицата? Хайде де. Сто хиляди долара са си доста пари за един ден работа. А един куршум в главата е много по-евтин и решава всички проблеми.

„Олеле — помисли си Бишоп. — Вайс просто ще откачи, като разбере за това.“ Вайс щеше да го изтегли от случая в мига, в който чуеше за какво става въпрос.

Значи просто трябваше да се погрижи Вайс да разбере за какво става въпрос, когато вече е прекалено късно да го спре.

— Има и още нещо — каза Хиршорн.

Седеше неподвижно в кожения си стол. Беше отпуснал ръце в скута си, сплел пръсти. Изглеждаше отпуснат, но Бишоп долови напрежението. Почувства, стори му се, че дори чува скърцането от опънатите нерви на човека срещу себе си.

— Ако не искаш да се замесваш в подобни работи, ще те разбере — поде тихо Хиршорн. — Няма проблем, разделяме се и всеки си продължава по пътя. Но искам да решиш сега. Щом веднъж те взема в екипа, щом ти кажа подробностите по операцията, няма връщане назад. Това е.

Бишоп си седеше в мекото канапе, със замислен поглед, с посивяло лице, притиснал корема си с ръка. „Въдица за лапнишарани — продължи да си мисли той. — Ни повече, ни по-малко.“

— Ако се качиш утре в самолета с мен — продължи Хиршорн, — ще забогатееш със сто хиляди долара или въобще няма да се върнеш у дома. Ясен ли съм?

Бишоп отново кимна. „Господи“, помисли си.

— Да — отвърна. — Ясен си.

— И какво? — попита Хиршорн. — Идваш ли?

— Да — каза Бишоп. — Идвам.

29.

Този следобед Вайс подкара по крайбрежието към залива Хаф Муун. Откъм океана духаше свеж бриз. Околните хълмове бяха обрасли с високи борове, които се поклащаха от вятъра. През дърветата се виждаха перлените облаци, надвесени над водата. Вайс обаче профуча край всичко това с форда си, без да обръща внимание на пейзажа. Отново сумтеше недоволно, защото Бишоп и поредното му съобщение за кой ли път докарваха проблеми на храносмилателната система на шефа.

„Положението тук е нестабилно. Крис Уонамейкър се огъва, спречкахме се и Хиршорн със сигурност е разбрал това...“

Пълни дивотии. От първата до последната дума. Вайс му каза, при това съвсем ясно — „не се включвай в операцията на Хиршорн под прикритие; не го прави“. Но подтекстът в съобщението ясно показваше, че копелето възнамерява да постъпи точно така.

Защо иначе ще се спречка с Уонамейкър? За да го унижи пред Хиршорн и да препоръча себе си за негов заместник, ето защо. И после какво? „Има много неизвестни: докога ще издържи Катлин, без да каже на мъжа си; как ще реагира той; какво ще направи Хиршорн...“ Което, изчистено от дивотиите или дори наполовина изчистено от дивотиите, означава, че бомбата може да избухне всеки момент. Ако например Катлин реши, че не може повече да живее с тайната за изневярата си. Или пък ако сметне да използва убеждението, за да сложи край на брака си. А ако Крис разбере, че е снасяла информация на Бишоп. Още по-лошо, ако Хиршорн разбере...

Вайс не бе сигурен кое го кара да се чувства по-зле — гневът или чувството му за вина. Гневът му бе насочен към Бишоп заради това, че глупакът рискуваше живота си и излагаше на риск живота на други

хора. Чувството за вина пък бе подхранвано от факта, че Вайс не възнамеряваше да го спре.

„Не ми остава много време.“ Така пишеше Бишоп. И това си беше истина. Чистата истина. Време наистина нямаше. Вайс също го усещаше. Каквото имаше да става, щеше да стане скоро. Вайс нямаше никаква идея какво е то, но други части от мозайката наоколо започваха да се подреждат. Колкото повече виждаше, толкова по-малко му харесваше.

Вайс имаше странен метод на работа, основан предимно на интуиция. Понякога си мислех, че в това отношение е истински творец. Притежаваше дарбата да се вмъква в главите на хората. При това на напълно непознати хора, които дори не е виждал. По някакъв начин успяваше да се напъха в кожата им, да си представи какво са сторили, как ще постъпят. След това, без сам да го съзнава напълно, в главата му изникваше целият сценарий на постановката — подробно описание на случилото се или на нещата, които ще се случат.

И сега не бе по-различно. Смъртта на богат престъпник — Камерън Монкриф. Самоубийството на градинаря му — Хари Ридър. Вероятното самоубийство на домашната помощница на Монкриф — Джули Уайънт. Арестът на любовника му Уип Померой, който в момента търгуваше тайните на престъпното си минало в замяна на полицейска охрана, за да се предпази от ноктите на Сянката. Всичко това сякаш започваше да се свързва в съзнанието на Вайс — постъпките на отделните хора се преплитаха в една обща картина.

Заедно със сглобяването ѝ го обхвана чувство на припряност, на страх. По някакъв начин, без сам да знае какъв точно, всичко това имаше нещо общо с Джули Уайънт. Въпреки че уж бе на оня свят, въпреки че полицията убедено твърдеше, че е мъртва, въпреки че самият той имаше усещането, че момичето наистина се е самоубило, мисълта за нея не го напускаше. Образът ѝ здраво се бе загнездил в главата му. Представи си как тича нагоре по някакви стълби. Трябваше да бърза. Всяка секунда имаше значение. Стълбището завършваше със затворена врата. Заключена, с пуснато резе. Трябваше да я разбие на трески с един-единствен удар. Ето я и нея. Успя да пристигне в последната секунда. Тя лежеше на леглото разстлана около главата златисточервена коса, също като ангелски ореол. Гледаше го мило с неразгадаемите си очи. Протегна ръка към него...

Както и да е. Такива истории му се въртяха в главата. Също като в мечтите си имаше чувството, че трябва да бърза, че няма време за губене, че всяка секунда е важна. Точно затова не му се щеше да рискува и да вика обратно Бишоп. Все по тази причина щеше да продължи да живее с гнева и вината, да не говорим за болката в стомаха. И пак затова караше към залива Хаф Муун.

Оказа се, че не е лесна работа да открие адвоката на Камерън Монкриф, онзи „старомоден слагач на всякакви отрепки“, Питър Крауч. Говореха, че след смъртта на Мокриф се е пенсионирал, но никой нямаше идея къде точно е отишъл. По-важното бе, че май на никого не му пукаше особено къде се е запилял. Крауч нямаше приятели. Така и не бе срещнал човек, който да го хареса. Охранен, нечистоплътен търтей с монотонен глас и лъснало от коварство лице, той общуваше единствено с клиентелата си от пласъори на наркотици, сводници, изнудвачи, лихвари и наемни убийци, и то само служебно. Дори и те успяваха да го изтърпят едва колкото да им свърши работа. Никой не дойде да се сбогува с него, когато Крауч внезапно затвори кантората, раздаде делата си на колеги и напусна града. Никой не проля сълзица, както и никой не се зарадва. Просто на никого не му пукаше.

На Вайс обаче започна да му пука. Крауч бе присъствал на смъртта на Камерън Монкриф. Също както Хари Ридър, също както Джули Уайънт. Крауч единствен продължаваше да се навърта наоколо и да ходи по земята, поне доколкото бе известно. Така че Вайс трябваше да го открие. И нали си беше Вайс — успя.

Е, поне успя да намери къщата му. Непретенциозно ранчо, дръпнато встрани от магистралата, в покрайнините на града. Изолирано, отдалечено от виещия се път, разположено на зелена морава до запуснато поле, на което някога са гледали тикви. Скърцаща двуетажна къща с люлеещ се стол на предната веранда. Вятърът поклащаше люлеещия се стол и той потропваше уютно.

Вайс изкачи стъпалата на верандата и застана пред вратата. Почука и изчака няколко секунди. Преди това се бе опитал да звъне по телефона, но никой не вдигна. Местният полицаи му каза, че никой не живее в къщата, но че един градинар продължава да се грижи за моравата и да прави дребни поправки по дървенията. От градинаря пък научи, че Крауч му плащал чрез банката. Щом парите идвали, той

нямало от какво да се оплаква. Никой не се отзова на звънеца, така че Вайс натисна дръжката. Заключено. Така и предполагаше. Измъкна малък кожен калъф от вътрешния джоб на сакото си. Избра от него шперц и го пъкна в ключалката.

Отключи за секунди. Влезе вътре. Озова се в дневна. Беше тъмно и хладно. Мебелите придаваха уют. Столове с тапицерия на цветчета, канапета, тъкан килим. До празната камина бе сложена отоманка.

Прозорците бяха само притворени. Отвън полъхваше ветреца. По пода се търкаляха валма нечистотии. Прахолякът във въздуха го погъделичка по носа. Чуваха се разни звуци. Драцене. Сигурно имаше мишки или плъхове.

В гърдите му се събуди полицейският инстинкт и Вайс замръзна на място.

После тръгна да обикаля къщата. Гостна, столова, салон. Кухня е южно изложение. Зеленият балатум проблясваше в златисто там, където го огряваха слънчевите лъчи. Вайс забеляза, че краката на кафявата кухненска маса са изгризани от плъховете. Отвори шкафовете. Ни помен от храна. Долови бръмчене. Хладилникът. Явно банката плащаше и сметките за ток. Дръпна вратата на хладилника. Беше празен.

На долния етаж нямаше нищо интересно. На горния също. Спалня с оправено легло. Кабинет с прашни книги. Прашасал компютър на прашасало бюро. Това е. Чуваше се единствено скърцането в стените. Движеше се няколко крачки преди него като неуловим призрак.

Вайс щеше да си тръгне, ако не бе полицейският му инстинкт. Нещо го човъркаше, така че остана и още веднъж обиколи стаите. Тогава откри и тайната врата.

Забеляза я в салона на долния етаж. Почувства как подът под краката му мърда и изрита килима встрани. Видя капака и металната халка, с която се отваряше. Дръпна я.

Пантите изскърцаха. Надолу водеха няколко паянтови дървени стъпала. Нова врата. Отвори я трудно. Отвътре го лъкна миризма на застоял въздух.

Беше едър човек, така че трябваше да се наведе, за да влезе. Помещението бе хладно и много сухо. Направи му впечатление колко сух е въздухът всъщност. Опипа стената и откри ключа за

осветлението. Лампите светнаха и разбра къде се намира. Рафтовете, бутилките, термостатът на стената — беше в изба за вино.

Това обясняваше и състоянието на трупа.

Многото месеци, прекарани в затвореното помещение, бяха оказали лошо въздействие на Питър Крауч. Трупът приличаше на мумия с изтъняла кафява кожа. Гол, прикован с разперени ръце и крака към един от рафтовете, той наподобяваше зле препариран звяр. Ребрата му пробиваха кожата на гръдния кош, костите на ръцете също се виждаха през изпънатата блеснала кожа. Лицето му обаче продължаваше да е странно живо и разпознаваемо. Яйцевидната глава, дългите кичури, прикрили плешивото теме. Очите му оставаха безжизнени, черни и непоколебими както винаги. В бузите имаше разлика — преди бяха бели и пухкави, а сега — почернели и изопнати. Първоначално Вайс реши, че това е причината — изопнатите бузи, разтегнаха устните на Крауч дотолкова, че да оголят зъбите му в дивашка, безжалостна усмивка. Но не. Колкото по-дълго го гледаше, колкото повече изучаваше състоянието на трупа, толкова повече се убеждаваше, че Крауч се е запазил точно такъв, какъвто е бил в момента на смъртта — с широко отворена уста, от която са излизали ужасяващи писъци.

ТРЕТА ЧАСТ
ФАЛШИФИКАТОРЪТ

30.

Уискито бе хубаво, а проститутката красива. На Вайс обаче му бе тежко, чувстваше се потиснат, на ръба.

Седеше на стола до големия прозорец. Беше с гръб към стъклото, с гръб към нощта и града. Гледаше момичето. По някаква причина красотата ѝ го вадеше от равновесие.

Имаше червена коса, точно както поръча. Не със златисточервения оттенък на Джули Уайънт, но все пак достатъчно светлочервена. Не можеше да отрече, че Кейси се е постарала въпреки краткото време. Момичето имаше и сладко лице, точно както поиска. Топла усмивка, високи изваяни скули, вирната брадичка. Вайс отпи от уискито. Наблюдаваше я как сваля дрехите си. Изражението му си остана непроменено — меланхолични и отпуснати черти, като на хрътка. Чувстваше се потиснат, нервен. Уплашен.

Уплашен, това бе думата. Всичко бе заради мъртвия адвокат. Бяха закачили Крауч да съхне като пране в собствената му изба. Съдебният лекар, който пристигна, каза, че имало следи от измъчване. На ченгетата не им стана много приятно. Дойдоха с неприятно чувство още в началото, заради това, че Вайс е открил трупа. Мотаха го с часове, разпитваха го сякаш е заподозрян в убийство. През всичкото това време чувството за припряност не само не го напусна, но дори се усили. Крауч — мъртъв. Ридър — мъртъв. Джули Уайънт...

Продължи да си се представя как търчи нагоре по стълбите. Рита вратата. Спасява я в последната секунда. Мозъкът му се занимаваше само с това. И го беше страх.

Проститутката свали бавно една презрамка от рамото си. Хвърли му кос поглед. Облиза устни. Това трябваше да го възбуди, но успя единствено да го раздразни. Вайс не си падаше по пошлия стил на порноактрисите. Трябваше да я инструктират за това.

Момичето задиша учестено. Погали едната си гърда.

Вайс махна нетърпеливо с ръка, сякаш гонеше досадна муха.

— Няма нужда от това — каза.

Момичето тутакси излезе от ролята.

— О, да, извинявай, казаха ми. Ама забравих.

— Няма нищо — отвърна Вайс. — Просто се съблечи.

Тя го послуша и бързо свали дрехите си, все едно че е сама в стаята. Метна роклята небрежно върху облегалката на канапето. Останала само по сутиен и бикини, тя разпери ръце насреща му в закачлив жест.

— Така става ли? — попита.

— Така е супер — увери я Вайс. — Супер.

Тя поклати глава.

— Защо не вземеш да се ожениш. Ще ти е много по-добре.

Вайс се размърда на стола и ледът в чашата му иззвъня.

Помисли си, че не е трябвало да иска червенокоса проститутка. Колко глупаво и детинско от негова страна. Сега щеше да се разочарова. Просто не бе възможно да докараш онзи цвят — златистото червено.

— Бях — каза той. — Бях женен. И не бях по-добре.

— Ами значи пак трябва да опиташ — посъветва го проститутката. — Намери си някое хубаво момиче да се грижи за теб и да те обича от време на време. Я се виж какъв мъж си.

— Не знам. Може и да си права.

— Всички момичета разправят колко си готин. Сериозно. Имаш страхотна репутация.

Вайс се усмихна вяло.

— Еее... Благодаря.

— Романтик си, сигурно в това е цялата работа — продължи проститутката. — Навярно си от онези, дето живеят повече с измислиците си, отколкото с истинския свят.

— По дяволите — ядоса се наужким Вайс. — Казах на Кейси повече да не ми праща психоложки.

Момичето имаше хубав смях.

— Много смешно. Всъщност завършвам бизнес администрация, ха-ха-ха.

Тя се пресегна и разкопча сутиена. Хубави гърди, чудесни, първо качество. Закръглени, щръкнали, с големи розови зърна. При вида им направо му спря дъхът. Но дори и сега усети, че се разсейва и част от мислите му тичат нагоре по стъпалата и разбиват заключената врата... Всяка секунда е ценна.

Проститутката се приближи. Все още с бикини, но вече с разголени гърди. Приклепна до стола му и провря коляно между неговите. Приглади косата покрай ушите му и нежно го целуна. Вайс остави чашата. Прокара пръсти по кожата на момичето. Беше толкова мека, че го побиха тръпки.

— Ей, къде скиташ? — прошепна тя. Повдигна брадичката му с пръст и го погледна в очите. — Искам да внимаваш.

Вайс я притегли към себе си. Скри лице в косата ѝ и я остави да го гали.

— Ммм, сега вече си при мен — измърмори момичето.

Отдръпна се от него и се изправи. Свали бикините и пристъпи встрани. Вайс гледаше право в триъгълника ѝ. Космите ѝ бяха черни. Нямаше и помен от червено.

„Сложила е перука“, помисли си.

Внезапно сърцето му заби учестено. Това е първото нещо, което една жена променя, когато иска да се скрие — косата. Но Джули Уайънт надали е искала да подстригва или боядисва своята. Такава прекрасна, копринено мека, златисто червена коса. Ако е искала да се скрие, ако е искала да инсценира самоубийство и после да избяга, първото нещо, което е трябвало да направи, е да си купи перука.

Той продължи да гледа черния триъгълник между краката на проститутката, но очите му вече искряха. „Някой сигурно ще си спомни — помисли си. — Момиче с такава коса да си купува перука. Дори и сега, дори няколко месеца по-късно. Сигурно ще помнят.“

Момичето протегна ръка. Вайс я пое. Надигна се тежко от стола. Представи си как тича нагоре по стълбите, рита заключената врата...

Проститутката го поведе към спалнята.

31.

До този момент се опитвах да огранича участието си в тази история до минимум. Знам, че несполуките на младостта ми не могат да се мерят с описаните събития. Но по причини, които скоро ще станат ясни, тук трябва да направя кратка пауза и да разкажа възможно най-сбито пикантната и поучителна история на първото ми разследване.

Сигурно помните, че като награда за „разкриването“ на случая с испанската девица Вайс ми възложи да помагам на Сиси Труит в разследването на случая „Строубъри“. Тиодор Строубъри, двадесет и шест годишен, обвиняем в процеса, беше наш клиент. Не от най-приятните. От полицейската му снимка в профил и анфас гледаше опасен престъпник с изкривено лице и рошава мазна коса. Беше наркоман, вече осъждан за кражба. Този път го обвиняваха, че прострелял студент от „Станфорд“ в гърба, докато го обирал близо до банкомат. Студентът на име Бил Марс, който бе резервен полузащитник от отбора на „Кардинале“, щеше да прекара остатъка от живота си парализиран. Родителите на Строубъри наели „Джаф и Джаф“, адвокатската кантора над нас, да защитава сина им. „Джаф и Джаф“ на свой ред, както обикновено, наеха нас да проверим миналото на свидетелите, да видим дали версиите им са истински и тъй нататък. Тук трябваше да помагам аз.

Нямах търпение да започна кариерата си на частен детектив, така че на другата сутрин застанах пред стаята на Сиси в очакване да се появи на работа. Гледката я накара да се разсмее със специфичния си майчински смях. Поех от нея купчината папки и книги, докато отключи вратата. Помня, че ѝ се наложи да се наведе, за да го направи. Аз пък отстъпих крачка назад, за да мога по-добре да се насладя на гледката.

Както вече казах, Вайс беше луд по Сиси, а и тя бе прекрасна в много отношения. Ако питате мен обаче, в нея имаше и нещо странно. Например задължителните ѝ ученически тоалети с плисирани полички и жилетки. Освен това милото ѝ отношение, граничещо с майчинска

загриженост, можеше да бъде доста досадно. Можех да се обзаложа, че когато е сама, я хващат нервите. Въпреки това трябва да призная, че я намирах доста привлекателна. Беше поне десет години по-възрастна от мен, ако не и повече, но все още имаше мека руса коса и деликатни черти. А сините ѝ очи гледаха с такова съчувствие и тихият ѝ глас галеше така нежно, че... Все пак бях още хлапе, откъснато на три хиляди мили от дома. Какво мога да кажа? Желаех я безумно.

И така, надвесихме се над пръснатите по бюрото папки, допряхме глави, а аз вдишвах с пълни гърди аромата ѝ. Случеше ли се да преплетем погледи, напрягах всички сили да я убедя с очи, че съм винаги насреща за фриволни забавления на смешната цена на градски разговор и може би парите за такси обратно до квартирата ми.

— Освен жертвата, имаме само още един очевиден престъплението — каза Сиси Траут с разтърсващо еротичен шепот. — Но с него шега не бива. Отец Реджиналд О'Мара. Католически свещеник.

Изсмях се пресилено.

— Реджиналд О'Мара? Да не би да е братът на губернатора?

— Точно той. Ръководи център за младежи в мисията си. Случило се тази вечер да се връща късно и станал свидетел на престъплението. Всъщност той подал сигнала в полицията от мобилния си телефон.

Изгледах я продължително. Очите ѝ бяха ужасно хубави. Ужасно разбиращи.

— Значи имаме свещеник — повторих, — брат на губернатора, човек, спечелил признание за работата си с деца в неравностойно положение, който е видял нашето момче — наркоман, лежал два пъти в затвора, да прострелва студент в гърба. Какво точно се предполага да направим?

— Да открием нещо, което е в състояние да опровергае показанията му, глупчо, какво друго — отвърна Сиси.

Пак се изсмях. После смехът ми секна.

— Сериозно ли говориш?

— Свещениците също могат да лъжат, миличък. Без значение чии братя са. Освен това е възможно да е сгрешил нещо. Работата ни е да направим възможното машината на правосъдието да работи както

трябва, като изкопаем всички факти в подкрепа на тезата, че той може би не е идеалният свидетел, за какъвто се представя.

Думата „миличък“ от устата на Сиси свали значително количество кръв от мозъка в панталоните ми, затова, опасявам се, не успях добре да схвана смисъла на изречението. Просто заплувах като облаче в посока на компютъра си, „за да си напиша домашното“, както казват частните детективи.

А „домашното“ се оказа точно каквото предполагате. Нищо. Никакви арести, никакви присъди, никакви фалити, никакви обвинения, никакви запори. Нямаше дългове, нямаше измислени автобиографии, нямаше лъжи. Братът на губернатора бе завършил „Йейл“ с пълно отличие и бе постъпил в духовната академия. Работата му с бедните бе високо ценена и призната от целия град, от целия щат. По дяволите, дори президентът му бе стиснал ръката за това. Отец О’Мара бе гордост за брат си, губернатора, когото съветваше по някои въпроси, свързани с църквата и бедността. На практика свещеникът бе нещо като божия десница. За разлика от клиента ни. В нашия бранш такива като него наричаме просто отрепки.

По обяд почуках на вратата на Сиси. Този път застанах до прозореца и я загледах с кучешко покорство и копнеж.

— Кажи на нашия човек да си вземе още една пижама — посъветвах я. — Май няма скоро да се върне у дома.

Тя наклони глава и от устата ѝ се разнесе звънлив смях. Докосна бузата ми с божествената си длан.

— Заминавай да провериш показанията му на местопрестъплението — нареди ми. — Когато си готов, напиши доклад за адвокатите.

Едва успях да се добера до бюрото си.

Както можеше да се очаква, показанията на отец О’Мара пред полицията бяха образец на откровение и лаконичност. Същата вечер тренираният от него баскетболен отбор в мисията имал мач до девет и половина. Отецът тръгнал да се прибира пеша на дълга разходка през градските хълмове, както винаги. Към десет и половина се озовал на улица „Пайн“, близо до хълма Ноб. Точно там станал свидетел на грабежа и стрелбата. Бил на отсрещната страна на тротоара, но забелязал добре клиента ни господин Струубъри на светлината от банкомата. Описал го като „висок чернокож младеж, с млечно

шоколадова кожа, облечен с камуфлажна куртка. Накуцва, има лека плешивина на темето, със счупен нос“ и т.н., и т.н. Казал още, че Марс подал през рамо портфейла си на Строубъри. Строубъри го преровил, изругал гневно и стрелял два пъти в гърба на жертвата. После избягал в мрака. По-късно, на очната ставка, отец О’Мара безпогрешно разпознал клиента ни. Оказало се, че младият господин Строубъри вече е бил два пъти зад решетките за въоръжен грабеж. В предишните случаи успял да се помъкне леко, но този път ставаше въпрос за опит за убийство. Щеше да остарее зад решетките, освен ако „Джаф и Джаф“ не го спасят. Искрено се надявах да не успеят.

И все пак Сиси ми каза „миличък“ и добави нещо за съдебната система, а не знам и дали споменах, че ми каза „миличък“, така че май трябваше да се опитам да им помогна.

Пристигнах на местопрестъплението близо до хълма Ноб на улица „Пайн“ в ранния следобед. Чувствах се като печен детектив, така че се забавлявах. Опитах да сбърча горната си устна, да се муся и да гледам уморено с погледа на човек, видял две и двеста. Застанах на отсрещната страна на улицата и се зазяпах в минувачите покрай банкомата. Лицата им се различаваха лесно. Нямахше съмнение, че можеш да разпознаеш човек, когото си видял от такова разстояние. Нямахше съмнение, поне за мен, че отец О’Мара казва истината.

Щях да се връщам обратно в офиса, когато дяволът насади една мисъл в главата ми. Останах още миг и загледах по-внимателно минувачите по отсрещния тротоар. В съзнанието ми изникна полицейската снимка на Строубъри. Както казах, рошавата му коса се набиваше на очи. Ако младежът имаше плешиво петно на темето, то нямахше как да се забележи отпред или отстрани. Свещеникът никога не го бе виждал в гръб. След стрелбата Строубъри изчезнал в мрака. Тогава откъде знаеше за плешивината на темето.

Обърнах се и огледах прозорците на сградата над мен. „Може да го е забелязал единствено ако е гледал някъде оттам“, помислих си.

Във фойето на сградата имаше десет пощенски кутии. На втория етаж живееше някой си Мърфи. Вероятно също ирландски католик. Натиснах звънеца. От домофона се обади мъжки глас, на когото казах, че доставям цветя. Отвори ми. Тутакси се почувствах ужасно умен и печен детектив.

Изкачих стълбите и видях, че господин Брад Мърфи ме чака на площадката. Оказа се доста млад. В позата му имаше нещо женствено, стоеше с ръка на кръста, леко вирнал хълбок.

— Господин Мърфи — заговорих. — Работя за детективска агенция „Вайс“. Познавате ли отец Реджиналд О’Мара.

Красивото лице на господин Мърфи застина за няколко секунди. После собственикът му избухна в неконтролируем плач.

— Казах му — извика той с креслив фалцет. — Казах му, че някой ден ще ни открият.

32.

Бишоп седеше на масата в спалнята и тракаше по миниатюрната клавиатура на компютъра си.

„Вайс. Стана. Изритаха Уонамейкър. Взеха ме на негово място. Тази вечер в шест отлитаме към някакво неизвестно място в планината. Когато стигнем, ще ми кажат повече подробности. Ще ти се обадя веднага щом науча нещо повече. С повечко късмет ще успеем да разберем какво става, без да излагаме на опасност...“

— Обърни се.

Пръстите на Бишоп замръзнаха на средата на изречението. Гласът дойде зад гърба му. Не се обърна. Вдигна очи към прозореца, където жаркото следобедно слънце пареше клоните на дърветата.

— Обърни се — повтори гласът.

Пръстите му бързо пробягаха по клавиатурата. Записа съобщението и го затвори. Едва тогава се обърна и я погледна.

Катлин вече бе в стаята и го гледаше от около метър. Надали бе могла да прочете имейла, но от друга страна, как би могъл да е сигурен.

— Какво правиш, Катлин? — попита.

Опита се да говори равно, но бе изненадан да я види толкова близо, да не говорим, че не очакваше появяването ѝ. От сбиването в „Детелината“ Крис следеше жена си като копой. Катлин не успяваше да се измъкне за обичайните им срещи. Бишоп я видя за последно тази сутрин, когато двамата с Крис тръгнаха към летището за работа.

Но ето, че бе тук, съвсем истинска и при това доста ядосана, ако можеше да се съди по вида ѝ. Стоеше скръстила ръце и впила гневен поглед в него.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правя, Франк? — извика тя. — Да не би да си оглушал или пък Крис не крещи достатъчно

силно? Сигурно си единственият в квартала, който не е чул ругатните.

— Ааа, Крис...

— И за какво, на майната си, ти беше притрябвало да ходиш и да се биеш с него в бара?

Обзе го облекчение, значи не бе прочела имейла. Идваше заради друго.

— Ами просто така се случи — отвърна той.

— Стига глупости, Франк. Той ми разказа какво се е случило. Предизвикал си го. И какво точно искаше да постигнеш?

— Ами... не знам точно.

— Казах ти вече, не си ми ангел хранител. Никой не те е карал да бъдеш такъв.

— Така е, не съм ти ангел хранител. Просто така се случи — каза Бишоп.

— Сега не ме оставя да мръдна и за секунда. Постоянно повтаря, че трябва да се махаш, настоява да те изхвърля. Накарал е целия град да ме следи. Само да отворя уста и избухва като някаква бомба. Ако разбере отнякъде, че съм идвала, докато има полети, направо ще ми откъсне главата. Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш?

Бишоп остана на стола и я погледна спокойно с бледите си очи. Какво си мислеше ли? Мислеше си, че е време да я зареже, ето какво. Постигна своето. Вмъкна се в операцията на Хиршорн. Катлин изигра ролята си. Време беше да я разкара.

Въпреки това се поколеба. Не беше сигурен дали да ѝ го каже. Само след няколко часа щеше да отлети с Хиршорн към планината. Каквото и да се случеше после, нямаше да се върне в Дрискол, така че Катлин и сама щеше да разбере, че е дошъл краят. Без сълзи, без караници.

Размисли още няколко секунди. Не знам дали в крайна сметка е заговорила съвестта му. Или е съвестта, или са някакви си негови правила, по които живееше. Работата е там, че Катлин бе в опасност. Ако Хиршорн разбере, че го е следила и е снасяла информация на Бишоп, щеше да я убие. Бишоп реши, че трябва да я предупреди, че трябва да ѝ даде шанс да се спаси. Може би причината е, че му е харесвало да лежи до нея в мрака, че си е спомнил колко добре се е чувствал от допира на тялото ѝ. Каквото и да е било обаче, решил, че не може да я остави така на произвола на съдбата.

— Виж, Катлин... — каза бавно той.

Тя веднага избухна:

— О, по дяволите, не, не.

— Чуй ме.

— Зарязваш ли ме? Мамка му. Ооо... — тропна с крак тя. — Мамка му! Каква тъпачка съм. О, боже. Трябваше да се сетя. Зарязваш ме, нали?

Той сведе поглед и кимна. Искаше му се да се мине без това. Искаше му се да си тръгне и да пропусне тази част, бъркотията.

— Да — потвърди. — Трябва да вървя.

Катлин набръчка нос, брадичката ѝ затрепери, а очите ѝ се наляха със сълзи. Стисна юмруци, все още скръстила ръце под гърдите си.

— Точно така. Разбира се. Как не се сетих. Голяма съм патка, нали? Божичко.

— Чуй ме... — повтори Бишоп.

— Е, как беше, Франк? — попита тя и подсмръкна. — А? Добре ли си прекара? Дойде да поработиш през лятото, трябваше ти къща и някоя да чукаш и аз просто ти се изпречих на пътя? Така ли е?

Бишоп изруга през зъби. Какво, по дяволите, искаше тази жена от него? Какво да ѝ каже сега, че това му е работата ли?

— Ще ме изслушаш ли най-сетне?

— Защото за мен бе нещо повече, разбра ли? — извика тя. — Беше повече от...

Рискуваше да се разплаче, ако продължи да говори, така че спря. Стисна очи. Разтърка горната част на носа си с палец и показалец. Една сълза успя да избяга и се плъзна по дланта ѝ.

— По дяволите.

Бишоп бавно се изправи.

— Катлин...

Тя закри очите си с длан, а устните ѝ затрепериха.

— Чувствам се толкова скапана — изхлипа. — Животът ми е скапан. Не мога да се върна там. — От гърдите ѝ се изтръгна стон. — Не мога да продължа да живея с него. Просто не мога, не мога повече.

Свали ръка и откри нещастното си лице. Изражението ѝ бе умолително, без задръжки, лишено от гордост.

— Защо трябва да си ходиш? Защо не останеш? Защо трябва да си тръгваш?

Бишоп отново изруга, този път по-тихо. Приблужи се. Сложи ръце на раменете ѝ. Погледна плувналите в сълзи очи и черните струйки спирала, рукнали по бузите.

— Катлин, трябва да се махнеш оттук — каза той.

— Мога да те направя щастлив, нали? — попита тя. — Бяхме щастливи заедно, нали?

— Чуй ме сега! — поде Бишоп отново, този път по-настойтелно. — Той ще те убие, Кат. Хиршорн ще те убие. Вече приключи с Крис. Ще убие него, а после и теб.

Тя го погледна с недоумение.

— Разбираш ли какво ти казвам? — попита Бишоп. — Трябва да се махнеш от града, докато всичко свърши. Докато Хиршорн приключи, докато не си отиде и той.

Катлин продължи да го гледа втренчено още няколко секунди. Едва след това думите му стигнаха до съзнанието ѝ и тя разбра, че това е краят. Лицето ѝ потъмня от гняв. Отскубна се от Бишоп.

— Стига си дрънкал глупости — извика. — Какво си мислиш, че ще ми подариш великите си съвети и ще ме пратиш да си ходя? Майната ти. Майната ти, Франк. Кой си ти въобще, та да си даваш вид, че те е грижа какво се случва с мен.

Тя отпусна глава и се разплака. Бишоп отново се приближи. Катлин го отблъсна.

— Недей. Махни се от тук. Не ме докосвай.

Послуша я. Не я докосна. Само я гледаше. Според него направи каквото трябва. Принципите или съвестта, или чувствата му бяха удовлетворени. Предупреди я. Направи каквото можа. „Какво друго да кажа?“, запита се той. Животът си е неин. Какво друго да каже?

Катлин вдигна глава, видя, че стои там и я гледа безучастно. От устата ѝ се разнесе горчив смях. После сълзите пак потекоха и тя поклати глава.

— Не можеш ли да ме обикнеш? — попита меко.

Бишоп не отговори. Продължи да стои и да я наблюдава. За момент можеше да се зачуди... но не. Не я обича. Не обича никого.

Продължи да стои неподвижно и да гледа, докато Катлин излезе от стаята.

33.

Колкото до Катлин, тя бавно се прибра вкъщи. Мудно изкачи стълбите до спалнята си.

Легна по гръб на леглото и се вторачи в тавана. Остана така дълго време. Поплака си. Светлината на лампата изглеждаше размазана през сълзите.

Беше бясна, преди всичко на себе си. По-лошо — чувстваше се пълна глупачка. Струваше ѝ се, че глупостта ѝ е изложена на показ пред целия квартал. Сякаш е гола и колкото и дрехи да навлече, пак ще си остане гола и засрамена пред всеки срещнат. Срамът я караше да беснее и срещу мъжа, когото познаваше като Франк Кенеди. Искаше ѝ се да е мъртъв. Представяше си как го блъска камион и никоѝ никога повече не чува нито за него, нито за връзката им. В същото време обаче го обичаше. Както си мечтаеше да го види мъртъв, така ѝ се искаше да го зърне на прага, да чуе, че съжалява за случилото се, че е сбъркал, че я обича. Толкова ѝ бе добре с него — в леглото, в прегръдките му. Отношението му я караше да се чувства хубава. Когато лежаха заедно, мислите ѝ летяха към бъдещето, към новия живот, появил се благодарение на него. Точно заради него успя да прозре колко нещастна е всъщност с Крис. И преди ѝ се струваше, че е така, но не с такава яснота. Франк, или човекът, когото познаваше под това име, се отнасяше нежно и уверено с нея — съвсем различно от пиянските изпълнения на Крис, който, освен че я биеше, се опитваше да се докаже пред света като се мъкне с престъпници от рода на Хиршорн. Всичко това минаваше пред очите ѝ, докато лежеше отпусната в ръцете на Франк. Тогава бе сигурна, че ще започне наново. Сега вече знаеше, че се е лъгала. Опита да се убеди, че и сама е в състояние да промени живота си, без помощта на Франк. Искаше ѝ се да повярва, че може да напусне Крис и да започне на чисто. Но всеки път, щом се опиташе да чертае някакви планове, стигаше до задънена улица. Знаеше, че пак ще се върне при Крис, нещата ще продължат постарому и така ден след ден, завинаги.

Заплака неудържимо, а сълзите се затъркаляха една след друга по бузите и намокриха възглавницата. Взе хартиена носна кърпичка от шкафчето до леглото и я притисна към носа си. Замисли се за мъжа, когото познаваше като Франк, за времето им заедно и се разплака още по-горчиво. „По дяволите. Мамка му!“, прокле го мислено за начина, по който се отнесе с нея. Седеше си там насред стаята, зяпаше я е празни очи, без да му пука, за каквото и да е, без да знае какво да направи. „Преди бе толкова различен — помисли си Катлин. — Докато лежахме един до друг, докато си говорехме в мрака.“

Постепенно хлипанията ѝ утихнаха. Тя смачка мократа носна кърпичка и издърпа нова от пликчето на нощното шкафче. Избърса носа си. После взе нова и скоро до бедрото ѝ се образува купчина от мокри, смачкани носни кърпички. Продължи да лежи и да гледа в тавана, и да си мисли колко различно бе всичко преди, да си спомня нещата, които Франк ѝ говореше, нежните, мили думи. Всичко ли бе лъжа? Каза ѝ толкова мили неща, интересуваше се от нея, слушаше я как разказва за живота си, сякаш наистина го е грижа. Всичко ли беше преструвка? И колко загрижен изглеждаше, питаше я какво ѝ се случва, какво прави Крис. Все се интересуваше от Крис. Подпитваше я за тайните му срещи с Бърни Хиршорн. В интерес на истината, при всяка тяхна среща неизбежно стигаха до темата за Крис и Хиршорн. Всеки божи път.

Катлин се изкашля глухо и подсмръкна. Посоката на мислите ѝ се промени, без дори да го съзнава. Имаше нещо... нещо, което не бе както трябва. Сякаш някаква отрова проникна във вените ѝ и бързо се разпростря по цялото тяло. От отровата всичко потъмня и ѝ се стори несигурно. Стори ѝ се, че при всяка среща с Франк са говорили за Крис и Хиршорн. Стори ѝ се, че не са правили нищо друго. Франк я подтикваше да подслушва разговорите им. „Трябва да разбереш какво са намислили — каза ѝ веднъж. — Трябва да се пазиш.“ Точно така каза. Помнеше го отлично. Направи всичко възможно, за да подслуша разговорите на Крис. При следващата ѝ среща с Франк, му съобщаваше всичко, разбира се. Ако пък пропуснеше да му каже, той я подпитваше. Неизменно. Катлин си мислеше, че Франк просто иска да ѝ помогне. Смяташе, че е загрижен за нея заради кашата, в която се е забъркал Крис. Настояваше да разбере повече за работите им, за да я предпази. Поне така твърдеше.

Очите ѝ пробягаха напред-назад по тавана, сякаш четеше мислите си там. Нещата започваха да изглеждат по друг начин. Всичко. Продължаваше да е бясна. Франк я напусна и ѝ идваше да го удуши, а сега и нещата, които ѝ бе казал, звучаха по съвсем различен начин. Жилещата отрова на подозрението продължи да се разпростира из тялото ѝ. Разпростираше се, разпростираше се и изведнъж Катлин си каза: „Чакай малко, ами ако...“

Сърцето ѝ подскочи. Усети го точно така. Почувства сякаш сърцето ѝ изведнъж е станало на мъртъв въглен, на черен прах. „Ами ако...“

Катлин седна в леглото и прибра колене към гърдите си. Устните ѝ неволно се разтвориха. Мокрите ѝ очи се разшириха и се защураха безпомощно из стаята. Нещастното ѝ, влажно от сълзи лице се издължи от объркване и уплаха. Връхлетя я планина от мисли, образи, спомени. Как Франк пристига някъде от юг, от нищото. Как Рей уреди да наеме къщата точно от нея. Как Кенеди буквално ѝ налетя още от първия ден... Да, тогава ѝ стана приятно. Чувстваше се поласкана от вниманието му. Но сега гневът и жилещата отрова на подозрението във вените я накараха още веднъж да осмисли всичко. Спомни си и някои от нещата, които той каза... „Тревожа се за теб, Катлин. Притеснявам се от онова, което се случва у вас.“ Прозвуча ѝ мило, романтично. „Трябва да разбереш какво точно говорят. За твое добро.“ Звучеше загрижено. Стори ѝ се, че се опитва да я предпази по начина, по който трябва да го правят мъжете. Така, както става по филмите. Но сега...

Сега изведнъж всичко това ѝ прозвуча не както трябва, лъжливо. Прозвуча ѝ като... прозвуча ѝ като куп глупости. Всъщност, като се позамисли, все още гневна, думите на Кенеди ѝ прозвучаха точно като всички останали глупости, които мъжете ѝ сервираха откакто се помни. Пълни глупости, лъжи, през целият ѝ скапан живот.

Катлин се размърда и седна върху купчината мокри хартиени носни кърпички на леглото. Сложи ръка на корема си. Догади ѝ се. Наистина ѝ се догади. Имаше чувството, че ще повърне. Не можеше да си обясни какво се случва. Прекалено много мисли се въртяха в главата ѝ.

И после внезапно всички тези мисли се скупчиха и станаха една-единствена мисъл:

„Ами ако е ченге?“ Ето така ѝ хрумна. Съвсем внезапно. „Ами ако е ченге и е по петите на Хиршорн? На Хиршорн и Крис?...“

— Оох... — изстена глухо и мъчително Катлин, сякаш е получила юмрук в корема. Усети дори физическа болка от удара. Чувстваше се замаяна. Гадеше ѝ се.

Размърда се и бързо свали крака на пода. Приседна на ръба на леглото. Мокрите носни кърпички се разпиляха. Втренчи се напрегнато пред себе си.

— Олеле, божичко! Олеле! — изпищя сълзливо тя. — Какво направих?

Чу стъпки. Обърна се.

Крис стоеше на вратата.

34.

Крис я изгледа продължително. Жена му седеше на ръба на леглото, обляна в сълзи.

— Какво? — попита той. — Какво има?

— О, божичко, Крис — запелтечи Катлин. — Моля те, не ме убивай. Май направих голяма глупост.

Сетне запуши устата си е длани. Очите ѝ пак се насълзиха. Погледна го над пръстите си. Знаеше, че не трябва да му изтърсва всичко на един дъх. Трябваше първо да помисли, да реши как е най-добре да му го поднесе. Но в момента не можеше да мисли. Гадеше ѝ се, бе гузна и ядосана. Всъщност се ядосваше все повече и повече от начина, по който бе използвана и предадена. И ето сега, съпругът ѝ бе в беда — в беда може би докарана от нея — и трябваше да направи нещо. Трябваше да го предупреди, да му каже. Катлин дръпна ръце от лицето си.

— Бог ми е свидетел, че не исках да стане така — каза тя. — Излъга ме. Копелето ме излъга! Копеле с копеле!

Междувременно, мозъкът на Крис също работеше. Напоследък ставаха разни тревожни неща и той не преставаше да мисли. Тази сутрин му звъннаха от офиса на Хиршорн. Не се обади Хиршорн, а онзи малък мазник, секретарят му — Уелман, или както там се казваше.

— Получи се малко отлагане — уведоми го Уелман. — Господин Хиршорн нареди да чакаш обаждането му.

Какво отлагане? Какво обаждане? Защо отлагане? Уелман не му каза нищо. Крис се опита да звъгне на директния телефон на Хиршорн, но попадна на телефонния му секретар: „Моля оставете съобщение и господин Хиршорн ще ви се обади.“

Така че Крис се тревожеше. Мозъкът му не преставаше да работи. И когато се прибра, когато влезе в стаята и откри жена си разплакала, с куп мокри носни кърпички, разпилени по пода, тутакси застана нащрек. Първото, което му дойде на ума, бе, че разплаканата Катлин има нещо общо с проблемите му.

— Какво? — повтори той. — Какво си направила?

— О, божичко, Крис — изплака тя. — Моля те, не ме убивай. Мислех си, че просто се опитва да бъде любезен. Нали се сещаш? Просто се опитва да завърже разговор. Все едно, че се интересува какво става с мен.

Разбира се, трябваше да го разкаже малко по-различно, отколкото е в действителност. Не можеше просто така да изтърси, че е спала с Франк Кенеди.

— Оказа се точно така, както предполагаше от самото начало, Крис. Бил си прав през цялото време. Душеше около мен. Но не в онзи смисъл. Не се опитваше да ме вкара в леглото си. О, божичко, Крис, толкова съжалявам. Тревожих се, разбираш ли. Ти не ми казваш нищо и се тревожих за теб. Помислих си, че...

Крис стисна юмруци до бедрата си. Бицепсите му се издуха. Бузата, по която го удари Бишоп, бе добила жълтеникав цвят, но сега отново стана лилава и изглеждаше страховито. Чутото току-що го разтревожи още повече. Сега вече бе направо уплашен, и то доста. Но от какво? Какво, по дяволите, дрънкаше Катлин?

— Мамка му, Катлин. Изплюй камъчето най-сетне. Каж ми какво е станало? Какво си направила?

И тя му каза. Спести си любовните сцени с Франк, но му разказа почти всичко друго. Как е подслушвала разговорите им с Хиршорн и ги е предавала на Франк. Дочутите имена, намеците, всичко.

— И си мисля... мисля си, че може да е ченге, Крис — завърши Катлин. — Ужасно съжалявам.

Докато слушаше жена си, устата на Крис бавно се разтваряше. Сега долната му челюст направо увисна.

— Какво? — прошепна.

Тя удари с юмрук по коляното си.

— Мамка му! Мамка му! Мисля си, че е гадна кука.

Едрото тяло на Крис потрепери от ужаса, избухнал в него.

Задави го задух.

— Кука? — едва успя да изломоти.

Ченге. Ако е вярно, само ако е вярно и Хиршорн разбере...

Бързо отиде до прозореца. Погледна към съседната къща през клоните на дърветата. Зад него Катлин бършеше сълзите си, духаше си носа, издаваше всевъзможни звуци.

— Сега там ли е? — попита Крис. — Кенеди. В къщата ли е?

Тя кимна. Крис трябваше да се извърне, за да я види.

— Да. Искам да кажа, сигурно. Вижда ли се моторът?

— Да.

— Тогава трябва да е там.

Крис загледа през прозореца. Втренчи се в къщата. И тогава му хрумна нова идея и той огледа трескаво улицата. Оттук се виждаше съвсем малко от нея, просто парченце, заключено между къщите и дърветата. Той го огледа нервно. „Дали Хиршорн знае?“, зачуди се Крис. Дали вече е разбрал? Дали вече не е пратил хората си за него? Дали в момента не идват насам?

Устата му пресъхна. Прокара несъзнателно ръка по нея. Не. Не може да е разбрал. Откъде ще знае? Крис отново се втренчи в къщата и по-специално в прозореца на спалнята на горния етаж. Тресеше го от страх, стомахът му се обръщаше, но гласът му прозвуча равно и спокойно, сякаш принадлежеше на друг човек.

— Трябва да ида там — каза. — Трябва да накараме копелето да се разкара от къщата, за да ида там. Налага се. Трябва да разбере какво, по дяволите, става.

35.

Точно тогава Вайс откри търсения магазин.

Потропа на стъклената врата. Долепи нос до витрината, за да може по-добре да разгледа вътрешността му. Мястото се казваше „Истинското аз“ и бе магазинче за перуки и удължаване на коса. На вратата висеше бележка, че е затворено за обяд и ще отвори в два. Вайс обаче прекара известно време в отсрещното кафене и видя един човек да влиза вътре.

Магазинчето се намиреше на границата на „Хайт“, свито между магазин за цигари и тютюн и заведение за хранене. Друг детектив на негово място може би щеше да го пропусне, тъй като такива като него имаше безброй в града. Вайс обаче, със странните му инстинкти за човешкия начин на мислене, бе свикнал да е прав за подобни неща. Надушваше, че приближава целта.

Отново потропа на стъклената врата. В сумрака на помещението от другата страна изплува кръгло бяло лице. Притежателят му разигра малка пантомима под надслов „Затворено е, така че се разкарай“, като разпери ръце и потупа многозначително часовника си. В отговор Вайс потропа още по-настойтелно. Мъжът отвътре завъртя отчаяно очи към небето и се запъти към вратата.

Оказа се, че авторът на импровизираната пантомима е собственикът на магазина. Патрик Фандлър. Вайс го класифицира като нормален среднестатистически хомосексуалист: грижливо направена прическа, широк ханш, хубаво лице, модерни панталони и пуловер.

— Видяхте ли какво пише на табелката? — попита той раздражено през откренатата врата. — Време е за папкане. В края на краищата това е само магазин за перуки. Сигурен съм, че каквото и да ви мъчи, ще почака. — После огледа небрежно пригладената прошарена коса на Вайс и добави: — А може би греша. Наистина приличате на човек, който спешно се нуждае от услугите ми.

Вайс пробута визитката си през процепа на вратата.

— Казвам се Вайс. Частен детектив съм.

— Стига бе! Като по филмите ли?

— Долу-горе. Не съвсем. Мога ли да вляза и да ви задам няколко въпроса?

Фандлър огледа визитката още секунда-две.

— *Mi casa es su casa*^[1] — заяви той, отдръпна се и отвори широко вратата.

Вайс го последва към щанда в дъното на магазина. Върху остъклена витрина с кичури за удължаване на коса лежеше наченат сандвич с риба тон. Странните на пръв поглед плитки с рус и кестеняв цвят отдолу приличаха на трофейни опашки от диви животни. Вайс извади снимката на Джули Уайънт и я остави върху витрината.

Патрик Фандлър ѝ хвърли бърз поглед.

— А, да — каза той. — Такава коса не се забравя.

Вайс кимна. Точно на това се надяваше. И според него никой не можеше да забрави подобна коса. Апатичното му изражение на ловджийско псе не се промени, но нещо вътре в него затрепка. Усети възбуда.

— Както и лицето, разбира се! — продължи Фандлър. — Беше толкова красива, че за момент ми се прииска да съм лесбийка.

Вайс наклони брадичка, за да покаже, че е забелязал шегата.

— Било е преди около три месеца, нали? — попита, за да е сигурен.

— Да, някъде тогава.

— А купи ли нещо?

— Разбира се, нали затова я помня. Купи си перука.

Вайс успя да запази каменното си изражение. Наложил се обаче да си поеме дълбоко дъх, за да се успокои.

— Перука?

— Да. Зачудих се защо момиче с такава прелестна коса ще иска да я крие под перука. — Продължи Фандлър.

— Дааа — проточи Вайс.

„Жива е“, помисли си. Беше сигурен. Джули Уайънт бе все още жива. Инсценирала бе самоубийство, купила си бе перука и беше изчезнала.

— Сега, като се замисля, се сецам, че всъщност взе три перуки. Руса и две черни, едната, от които с кафеникави кичури — каза Фандлър. — Пробва ги ей тук.

Собственикът го поведе към дъното на магазина и спря пред пробната. Дръпна перденцето. Вайс огледа тясната кабинка — стол, масичка, осветено огледало. Втренчи се във всяка вещ — стола, масичката, огледалото. Седяла е точно тук. Оглеждала се е в това огледало. Старото му сърце се разтуптя само от мисълта за Джули. Тя все още бе жива.

— Каза нещо доста смешно — продължи Фандлър.

— Така ли? — вдигна очи към него Вайс.

— Помня, че пробваше русата. Надникнах зад перденцето, просто за да видя дали има нужда от помощ. Тя се кипреше пред огледалото — гледаше се отгук, оттам. „Наред ли е всичко?“, попитах я. За момент ми се стори толкова... тъжна. Ужасно тъжна. Мога да се закълна, че в очите ѝ имаше сълзи. И тогава ми отвърна, помня отлично, погледна ме в огледалото и ми каза: „Е... поне все още не съм друг човек.“

Вайс се обърна и отново огледа стола и огледалото. Мислеше за нея, а сърцето му биеше като барабан.

— Поне още не съм друг човек — повтори тихо Фандлър. Мобилният телефон на Вайс завибрира и иззвъня. Той се стресна и дойде на себе си. Измъкна го от джоба на сакото.

— Вайс — измърмори.

— Кетчъм е — обади се отсреща бившият му колега. — Ела веднага в участъка. Уредих ти среща с фалшификатора.

Вайс само кимна. Мушна телефона обратно в сакото. Постоя още миг, загледан в тоалетната масичка.

„Поне още не съм друг човек“, повтори си наум.

Джули Уайънт все още бе жива.

[1] Моята къща е и твоя къща (исп.). — Б.пр. ↑

36.

Два часа по-късно Вайс гледаше през прозореца на двумоторния „Де Хавиланд“, а самолетът пореше рехавата мъгла на път към земята. Отдолу се простираха единствено необятни гори и още по-необятно море.

— Дано си даваш сметка какво точно правя за теб, Вайс — подхвърли Кетчъм от съседната седалка. — Наложих се да се обаждам и да моля разни хора за услуги. Трябваше едва ли не да падна на колене пред ФБР, а ти знаеш как мразя шибаните федерални.

Оплакванията му постепенно затихнаха и се превърнаха в нечленоразделно мърморене. Кое то беше добре, защото Вайс и без това не го слушаше. Продължи да зяпа през илюминатора, подпрял брадичка с юмрук. И последните остатъци от мъгла се разсеяха. Пред тях се откри летището — две писти, разположени на кръст, до брега на океана.

Сянката. Мъглата в главата на Вайс също започна да се разсейва. Кълбото от впечатления, факти, предположения постепенно се разплиташе. Усещането, че времето го притиска, стана особено осезаемо и съвсем го изнерви, разбира се, доколкото човек с подобно мечешко спокойствие може да се изнерви. Въображаемата сцена натрапчиво се въртеше в главата му, също както рекламното видеоклипче на Джули Уайънт онази вечер на компютъра. Как бяга нагоре по стълбите, как разбива с ритник заключената врата, как вижда момичето на леглото. Всяка секунда бе важна.

Сянката.

— Божичко, това пък колко го мразя — отвори уста Кетчъм след известно време. Бяха слезли от самолета и Вайс направляваше взетата под наем кола по крайбрежния път. — Гледай само — махна той отчаяно към предното стъкло. Имаше предвид пейзажа от крайбрежни скали и прибой, слънчеви лъчи, проникващи през листата на дърветата, лазурносиньо небе над криволическия път. — Тези второстепенни пътища са отвратителни. На тях ми става по-гадно, отколкото в шибания самолет...

Сянката. Вайс бе един от първите полицаи на местопрестъплението на така нареченото „Убийство от Саут Бей“. Изглежда как полицейските водолази вадят детските трупове от залива. В паметта му се запечата едно момиченце — половината ѝ лице бе отнесено от куршум, тялото ѝ бе изгризано от рибите, но единият профил си седеше непокътнат, сладко дете, унесено в сън.

Вайс ми каза, че журналистите измислили престъпник, който да е достатъчно кръвожаден, за да извърши убийствата. Джеф Блум от „Кроникъл“, който разполагал с „един неназован източник“, можеше да претендира за авторски права. Създаденият от него образ бе на измислено чудовище с мелодраматично име; безмилостен убиец, от когото се страхуват дори престъпниците; убиец, който може да намери всекиго, да проникне навсякъде, за да изпълни мократа си поръчка. Всичко това го знам от Вайс.

Това, което пропусна и което разбрах от слуховете, е, че истинският създател на дяволското изчадие, „неназованият източник“ на Блум е полицейски детектив, опитал се да мисли по-различно от колегите си. Самият той не бил сигурен дали си е измислил Сянката, или е успял да го долови между редовете на събитията.

И сега Хари Ридър бе мъртъв в резултат на самоубийство. Питър Крауч бе убит в избата си. А Джули Уайънт бе изчезнала.

Сянката съществуваше, независимо дали съществуваше или не.

— Е, това вече е върхът. Сега и в гората влязохме — продължи да се вкисва Кетчъм.

Оттук почваше местността, наричана Северната пустиня. Пътят се отдели от брега на океана. Затиснаха ги гъсто обрасли с дървета хълмове.

— Виж в каква дивотия ме доведе — оплака се Кетчъм.

Вайс видя. След няколко километра гората от двете страни на пътя започна да се разрежда. Съзряха и оградите от бодлива тел. Сред дърветата изникнаха вишки, населени от въоръжените сенки на пазачи. Изпъкнаха и сивите бетонни сгради на затвора. Нищо не помръдваше, дори листата по дърветата. Никакви признаци на живот.

— Докарал си ме на гъза на географията — измърмори отчаяно Кетчъм. — Направо на гъза на географията.

37.

Провериха ги както на портала, така и на влизане в сградата. Претърсиха ги намусени пазачи със строго изражение. Минаха през метални детектори, толкова чувствителни, че сигурно улавяха и желязото в кръвта. После ново претърсване. Пред тях застана пазач с каменно изражение и телосложение на вековен дъб. Поведете ги към първата врата на затвора.

Пазачът замръзна пред вратата, за да може фотоклетката да разпознае ириса на очите му. Разнесе се пронизителен звук. Металната врата се плъзна встрани. Пазачът отстъпи и ги пропусна. Вайс и Кетчъм продължиха сами надолу по коридора.

Вратата зад гърба им се затвори и изпитаха чувството, че са влезли в капан за мишки. Тръгнаха рамо до рамо покрай стени с неопределен цвят. Вайс имаше опит с подобни места, но въпреки това затворът му подежда потискащо и мрачното усещане се засилваше с всяка стъпка. Помисли си, че са се сбогували със слънчевата светлина и потъват в задушавания сумрак на пещера.

Кетчъм явно също го усети, защото поклати глава с думите:

— Олеле, майчице. Това прилича на най-гадната дупка, измислена от човек.

Видеокамерите по стените следяха всяко тяхно движение. Не видяха друго човешко същество, докато не стигнаха до стаята за свиждане. Пред нея имаше кабинка с бронирани прозорци. Пазачът вътре им кимна със сериозно изражение. Нов пронизителен звук. Вайс се пресегна и отвори металната врата.

Попаднаха в малка бетонна кутийка. Стената насреща бе направена от бронирано стъкло, също както и кабинката на пазача отпред. От двете страни бяха наредени пластмасови столове. Вайс и Кетчъм придърпаха по един и седнаха.

Останаха смълчани и загледаха през стъклената стена. От другата ѝ страна имаше само един метален стол. Беше завинтен за пода. След няколко секунди вратата зад металния стол се плъзна встрани и двама пазачи въведоха окован затворник. Държаха го под

мишниците. Заведоха го до стола и го накараха да седне. Наведоха се и завинтиха оковите му в халки на бетонния под. После си излязоха. Металната врата се затвори зад гърба им. Вайс и Кетчъм огледаха прикования за стола затворник от другата страна на стъклото — Лени Уип Померой.

Не приличаше на затворник. Бе доста слаб, направо фин. Нежни ръце с дълги, слаби, неспокойни пръсти. Издължено лице с деликатни черти, влажни, нещастни очи, тънки устни, които не преставаха да се движат. Стори им се, че не спира да рецитира някакъв свой монолог, който обаче остава неразбираем за околните.

През последните два месеца човекът насреща им непрестанно сключваше сделки с щатското и федерално правосъдие — разменяше самоличността на отдавна издирвани престъпници срещу строга полицейска охрана от най-високо качество. Оттогава насам почти не бе виждал слънце и лицето му изглеждаше мъртвешки бледо.

— Добре, Померой — отвори уста Кетчъм. — Аз съм инспектор Кетчъм от полицейското управление в Сан Франциско. Това е Вайс, частен детектив от „Вайс Инвестигейшънс“. Той иска да ти зададе няколко въпроса.

Погледът на затворника заподскача между двамата посетители. Най-сетне изглежда избра Вайс, но не за да спре очи на него. Не, погледът му продължи да танцува около масивното тяло на детектива като пчела край цвят. Главата му се разтресе конвулсивно.

— Не, не, не. Нали казахме три месеца.

Гласът му наподобяваше нервно хлипане. Микрофоните изкривяваха звука и той идваше механичен и писклив през тонколоните от тяхната страна на стъклото. Пръстите на Померой не преставаха да се сплитат и разплитат, а движението караше веригите по ръцете му да дрънчат и да се опъват.

— Не може повече, не може още три месеца.

— Не сме тук за това — обади се тихо Вайс.

— Така се разбрахме. Още три месеца.

Пръстите пак се сплетоха и разплетоха.

— Не искаме да разкриваш нови хора.

— Разбрахме се. Такава беше сделката. Така казахте. Казахте ми, че...

— Търсим Джули Уайънт — прекъсна го Вайс.

Името произведе незабавно и поразително въздействие върху затворника. Вайс не предполагаше, че Померой може да стане още по-блед, но и последната капчица кръв сякаш изчезна от лицето му. Изглеждаше почти прозрачен. Останаха единствено очите — огромни и бляскави на фона на тъмната сянка насреща им.

Вайс не можеше да определи дали затворникът клати отрицателно глава, или просто тялото му се гърчи в спазми. Детективът продължи да говори тихо и спокойно:

— Не работим за Сянката — успокои го Вайс. — Опитваме се да го спрем.

Ярките като въглен очи закръжиха около главата му.

— Да... Добре... Разбира се... Какво друго ще кажете? Имам предвид... Откъде мога да съм сигурен? Разбирате ли ме? Как?... — гласът угасна. Устните му продължиха да се движат, дори по-бързо отпреди, но от гърлото му не излезе и звук.

Вайс пропусна въпроса покрай ушите си.

— Мисля си, че е станало така — продължи с твърд и спокоен тон. — Нещо се е случило малко преди смъртта на Камерън Монкриф и това нещо е засягало Сянката. Монкриф е казал или направил нещо. Може да го е изложил на риск. Джули Уайънт е била до леглото му. Адвокатът, Питър Крауч, също. А къде е бил градинарят? Онова хлапе Хари Ридър? Долу до прозореца ли? Подслушвал ли е? Или пък просто е минавал оттам?

— Работеше в градината.

Репликата сякаш бе част от безкрайния беззвучен монолог. Приличаше на нещо изпуснато, избягало от пороя думи в главата на Померой.

— Работеше в розовата леха под прозореца на спалнята. Чул е, без да иска, нищо повече.

Вайс кимна окуражително към безумния пламък в очите на човека насреща. Приведе се напред, стисна длани между коленете си, а масивното му тяло преля от пластмасовия стол.

— Какво се случи, Померой? Какво стана в деня, в който Монкриф почина? Кажете ми. Трябва да знам. Заради Джули.

Вайс и Померой кръстосаха погледи през бронираното стъкло. По-късно Кетчъм спомена, че са изглеждали като на спиритичен сеанс.

Сякаш името на Джули Уайънт е хипнотизирало затворника и го е накарало да проговори въпреки волята му.

Устните на мъртвешкото лице отново се размърдаха и продължиха беззвучния монолог. Скоро обаче някои от думите придобиха звук и достигнаха до двамата детективи:

— Вие не разбирате. Не можете... Не я познавате.

— Ами обясни ми тогава. Защо не ми обясниш? — подкани го Вайс. — Монкриф ѝ е казал нещо, нали така? Казал ѝ е нещо, което Сянката не е искал да знае. Или пък ѝ е дал нещо, което не трябва...

— Не! — изсъска Померой. — Не, не, не, не. Ето виждаш ли? Не можеш да разбереш. Не можеш. Мислиш си, че всичко е заради... неща... заради *неща*. Но всъщност нямаш никаква представа. Не познаваш Джули.

Той изрече сричките на името ѝ нежно, с екзалтиран тон.

Вайс не хареса начина, по който то прозвуча. Стори му се някак гадно. В гърдите му се надигна нещо тежко, неприятно. Мислеше си, че е съвсем близо до разплитане на цялото кълбо. Сега вече не беше сигурен. Сега дори не беше сигурен, че въобще иска да го разплита.

— Тя промени нещата — продължи Уип Померой със същия превъзнесен глас. — Тя промени... всичко. Всички. Тя беше като... ооо, някакво свръхестествено създание. Като картина. Като мечта. Хората не могат да бъдат такива. Разбираш ли? Не можеш да разбереш.

Тежестта в гърдите на Вайс се усили. Той продължи да гледа бледия нервен затворник, прикован на стола си от другата страна на стъклото. Екзалтираното изражение, изгряло върху нежното лице на Померой, заплашваше да предизвика поток от думи за липсващата жена.

Вайс разтърси глава като човек, който не разбира, не може да вникне в смисъла на думите. Всъщност обаче се опасяваше, че започва да проумява.

— Говореше ти сякаш си единственият човек на света — прошепна екзалтирано Померой. — А когато те докосне... разбираш ли? Тя променяше нещата... Променяше... всички.

— Имаш предвид Монкриф ли? — обади се най-сетне Вайс. — Имаш предвид, че е променила Монкриф.

— О, Кам... Кам я боготвореше. Двамата я боготворяхме. Всички... И когато Кам я взе в къщата, грижите, които полагаше за

него, докато е болен, отношението й... Това го промени. Искаше да... да направи нещо. Разбираш ли?

Вайс се опита да се отърси от тежестта в гърдите и пробва да се съсредоточи върху логиката в емоциите, с които Померой описваше всичко. Монкриф, старият сводник и контрабандист, е на смъртно легло. На съвестта му тежат тонове грехове. Нетърпеливите пръсти на Сатаната изписват цели страници, за да го пратят в адските огънове.

— Имаш предвид, че е искал да направи нещо добро, така ли?

Померой вдигна глава и я отпусна на гърдите си. Оковите издрънкаха от гърчовете на тялото му.

— Нещо за нея — каза той. — Нещо... за да я спаси.

— Да я спаси. — „От живота й на проститутка“, помисли си Вайс. — Искал е да я спаси. И какво е направил? Дал й е пари?

— Да, пари. Накрая Кам всъщност нямаше много пари. Даде й каквото можа. Но всъщност... най-много й дадох аз. Нали се сецаш, нова самоличност.

— Значи Монкриф ти е казал да й създадеш нова самоличност?

Очите на Померой се залутаха из помещението все едно погледът му следеше полета на комар. Той шепнеше, шепнеше, шепнеше съвсем тихо и най-накрая прошепна така, че да го чуят:

— Това можех да направя аз. Кам го знаеше. Никой... никой не е успял да открие човек, когото съм скрил. Единствено аз мога да кажа къде е човекът.

— Добре, добре — съгласи се Вайс. — Това го знам. Монкриф е дал на Джули Уайънт пари и нова самоличност, за да започне живота си на чисто. Това, което те питам, е: какво общо има Сянката. Какво иска? Защо се опитва да я открие? Какво знае Джули, Померой? Какво й е дал или какво й е казал Монкриф, че...

— Аааа... — въздъхна Померой.

Затворникът слезе обратно на земята. Лицето му придоби ново изражение, сякаш някой бе пуснал електрически ток по стола. Оголи зъби, очите му щяха да изскочат от орбитите си, чертите му се изопнаха, а после се сгърчиха. Сякаш предположенията на Вайс му причиняваха физическа болка.

— Виждаш ли, виждаш ли? — извика. — Защото не я познаваш. Мислиш си, че винаги става въпрос за нещо. Или е имала пари, или е

знаела нещо, или е чула нещо... Не вярваш, че може да има друга причина...

Устните му продължиха да се движат, но звукът изчезна. Вайс не разбра нищо. Продължи да си седи там, а в главата му витаеше някакво безформено подозрение, на което така и не успяваше да придаде съдържание, да го избистри.

— Добре. Добре, да опитаме отново — поде бавно той. — Монкриф е на смъртно легло. Разкайва се за греховете си и тъй нататък. Исква да направи добро на някого. Така че дава на Джули Уайънт малко пари и нова самоличност...

— Да. Да, точно така.

— Там е и адвокатът Питър Крауч.

— Да.

— А градинарят Хари Ридър е под прозореца, прави нещо по розите и чува всичко.

— Да.

— А ти... къде си? И ти трябва да си там, нали?

— Там бях. Но след като Кам почина, си тръгнах, за да не разбере никой.

Вайс кимна бавно.

— Така. Така. Ти си единственият, който е знаел новата й самоличност, който е знаел коя е всъщност.

— Да.

— Значи това е. Това е всичко. Край на историята.

Кетчъм стисна основата на носа си с палец и показалец и поклати глава.

— Не е истина — промърмори.

Вайс обаче продължи да настоява и да превърта сцената отново и отново.

— Добре. Да повторим пак, за да съм сигурен, че не изпускам нищо. Монкриф разбира, че хлапето, градинарят, Хари Ридър, подслушва.

Померой нервно зашари с поглед.

— Крауч. Крауч разбра.

— Добре. Какво стана после? След като Монкриф умира, Крауч казва на градинаря: „Здравата загази, хлапе. Ако някой разбере, че си

подслушвал, спукана ти е работата. Най-добре се разкарай оттук, преди Сянката да ти види сметката.“ Така ли е? Нещо подобно?

— Да.

— И после разказва някакви страхотии за това какво може да направи Сянката. Иска да изплаши хлапето. Само дете толкова се е престарал, че Хари сам си е пръснал главата от страх.

Померой кимна, устните му продължиха да се движат, а очите да блуждаят.

— Тогава вече Сянката наистина се появява. Първата му жертва е Крауч. Измъчва го до смърт, за да разбере какво точно се е случило при смъртта на Монкриф. В този момент ти се паникьосваш. Можеш да се включиш в програмата за защита на свидетели и да заживееш, да речем в Кливланд, но вместо това предпочиташ да те арестуват и да те заврат в най-скришната дупка, за която се сецаш...

Померой явно вече почти не го слушаше. Изучаваше тавана, мърмореше си нещо. Въпреки това кимна.

Вайс въздъхна.

— И всичко това е заради...

Не знаеше как ще довърши изречението, не знаеше какво ще каже, но докато думите излизаха от устата му, нещо в него се пречупи. Внезапно осъзна какво точно му се върти из главата. Осъзна каква е причината за тежестта в гърдите му. Преглътна болезнено и каза:

— Всичко това е заради нея. Нали? Сянката търси нея.

Изминаха няколко секунди, преди Уип Померой да осъзнае чутото. После погледна стреснато първо Вайс, след това Кетчъм и отново Вайс.

— Да — прошепна. — Разбира се. Разбира се. Да.

— И това е всичко? Иска само нея. Не е... за пари. Не е някаква тайна, която Джули знае и той иска да изкопчи. Просто...

Кетчъм сухо се изсмя, а звукът накара Померой да подскочи сякаш е чул изстрел. Вайс също си мислеше, че това са пълни дивотии. Глупости, небивалици.

— Сянката е влюбен в нея — все пак изрече.

При тези думи Уип Померой застина и сякаш се понесе някъде далеч от тях. Окованите му ръце висяха безжизнено до стола, а чертите на бледото му лице се отпуснаха. Устните спряха да се движат и останаха леко раздалечени. Огромните влажни очи гледаха празно. На

Вайс му се стори, че измина цяла вечност, преди устните на затворника насреща отново да се раздвижат. Измина нова вечност, преди Померой да каже някак замечтано:

— Той е най-ужасният човек на света. Най-отвратителният. Казвах му на Кам. Постоянно му повтарях. Но той викаше, че понякога му се налага да го използва. Трябваше му по работа. Не можел без него. — Сега и ръцете му се раздвижиха, сякаш за да правят компания на устните. — И един ден я видя. Той... никога не разбрах името му. Истинското име. Има толкова много имена. Всеки път е с различно. Вестниците май му викаха Сянката. След известно време и аз започнах да го наричам така. Кам също. Сянката. И един ден... я видя. Просто я забеляза. Тогава всичко свърши. Постоянно се въртеше наоколо. Не можехме да го изгоним. Винаги се връщаше при нас. Искаше да я види. Тя му каза... каза му, че не иска... не го иска в къщата... но той не чуваше. Никой не можеше да му попречи да идва. И един ден...

Померой млъкна, Вайс също не каза нищо. Мълчеше и мислеше за Джули. Жената от еротичния видеоклип. За червената ѝ коса, за ангелското лице. „Поне още не съм друг човек.“

— Той я нарани — прошепна Уип Померой. — Направи ѝ нещо лошо. Чух го. Бях в съседната стая. Чух всичко. Искаше да бъде с нея, а тя отказа. И той я нарани. И после... после, когато свърши, наговори разни неща... неща... неща, които не могат да излязат от устата на човешко същество. Разказа ѝ за всичко, което може да ѝ причини, ако... ако не е с него. Искаше да е с него. Чух го. Бях в съседната стая. Каза, че му била нужна. Каза, че била единственото нещо, от което някога е имал нужда, единственото, което е искал през целия си живот. И ще направи всичко, всичко, което трябва, за да я има. Каза, че в края на краищата ще бъде негова, без значение какво трябва да стори. Наговори ѝ всички онези отвратителни неща и после... после се разплака. Чух го. Разплака се и започна да я умолява. Умоляваше я.

„Божичко“, помисли си Вайс.

— Чул си?...

— Бях в съседната стая. Чух всичко.

„Защо тогава не го спря, копеле страхливо“, ядоса се Вайс и едва се сдържа да не го изрече. Не го направи. Стисна зъби и потисна гнева си.

— И сега си единственият, който знае къде е Джули — задоволи се да каже Вайс. — Единственият, който знае коя е.

— Да, така е — прошепна Уип Померой.

До този момент Кетчъм не се бе намесил. Но явно му дойде до гуша от щуротиите, които чу. Челото му се набръчка още повече, а физиономията му стана още по-кисела.

— Искаш да кажеш, че си се заключил в тази дупка... че си поискал да те заключат в тази дупка, защото си дал нова самоличност на момичето, и сега се насираш от страх, че Сянката ще те открие и ще те накара да кажеш къде е.

— О, той ще ме открие — отвърна Померой — Не го познавате. Ще дойде. Измъчвал е Крауч. Сега разбирате ли ме? Когато открил, че Джули я няма, и е научил, че Крауч е присъствал на смъртта на Кам, го е измъчвал. Сигурен съм, че Крауч му е казал всичко. Казал му е за новата самоличност и за мен. Така че знае. Разбирате ли ме. Знае, че аз съм единственият, който може да му помогне.

— Е, и? Какво от това — изръмжа Кетчъм. — Защо не му кажеш? Какво пък толкова. Ти и без това си си отрепка. Защо не му кажеш? Какво ти пука за нея?

Померой повдигна леко брадичка сякаш се опитваше да си придаде благородно изражение.

— Защото Сянката и без това ще го убие — намеси се Вайс.

Благородната поза на Померой се срива. Брадичката му увисна.

— Сянката ще го убие, независимо от всичко — продължи Вайс — Защото го е чул. Чул го е да се моли. Чул го е да плаче пред Джули Уайънт. Нали така, Померой?

— Не — отвърна вяло Уип Померой — Не защото съм го чул.

Вайс затвори очи за миг. Сега вече сглоби картинката. Всичко му се изясни.

— Защото си чул нея — каза той. — Чул си отговора ѝ.

Померой бавно кимна.

— Ще ме убие каквото и да му кажа — прошепна напевно той. — Защото я чух да му се смее.

След тези думи в стаята се възцари дълго мълчание. От време на време микрофонът от страната на затворника улавяше тракането на оковите му, иначе тримата мъже седяха на столовете си, а над главите им висеше странното чувство от невероятната история. Най-ужасният

човек на света бе влюбен. Най-ужасният човек на света се бе влюбил в Джули Ангела.

— Имаш само един шанс, Померой — обади се Вайс след известно време. — Единственият ти шанс. Трябва да ни кажеш. Трябва да ни съобщиш къде е. Кажи името, което си й дал, за да я намерим. Трябва да я предпазим. Ще предпазим и теб, и нея. Аз и полицията ще ви осигурим охрана. Обещавам.

— Ще ни предпазите?

Дори и Вайс се стресна, когато главата на Померой внезапно се вдигна, блестящите очи на прозрачното му лице намериха неговите, а обезкървените устни се сгърчиха в болезнена гримаса.

— Не можеш. Не можеш да ме предпазиш. Не можеш да защитиш и нея. Не можеш да защитиш никого. Не и от Сянката. Него никой не може да го спре. Нищо не може да го спре. Той може да проникне навсякъде. Да намери всекиго. И ще го направи. Ще го направи, заради нея.

Померой се дръпна назад и сякаш потъна в себе си. Устните му се размърдаха, но минаха няколко секунди, преди думите да излязат от тях.

— Той не може да бъде спрял. Нищо не може да го спре.

38.

Надзирателите дойдоха отново, откачиха веригите на Померой от пода и го откараха в килията му. Вайс не помръдна. Остана в пластмасовия стол с ръце, пъхнати между бедрата. Втрени се в бронираното стъкло, зад което допреди малко беше затворникът. Кетчъм го наблюдаваше безмълвно.

— По дяволите — въздъхна най-сетне Вайс.

— Е, поне едно нещо е сигурно — успокои го Кетчъм. — Вярно, че не ни каза името, но докато е тук, нашият приятел Сянката със сигурност също няма шанс да го научи.

Вайс кимна тежко и безрадостно. Кетчъм беше прав, думите му звучаха логично, но въпреки това... въпреки това безпокойството не го напускаше. Въображаемата история с тичането нагоре по стълбите... заключената врата... Чувството, че всяка секунда има значение.

Ала не можеше да направи нищо. Отблъсна се с ръце от коленете и тежко се изправи. Запъти се към вратата и Кетчъм го последва. Видеокамерата не преставаше да ги следи. Разнесе се шумно бръмчене. Вайс отвори вратата.

Поколеба се. Извърна поглед назад към празния стол от другата страна на бронираното стъкло.

— Сигурно си прав — каза той. — Би трябвало да е в безопасност.

Тръгнаха си. Известно време стоята за свиждане в затвора „Норт Уилдърнес“ остана празна. Това продължи точно час и четиридесет и пет минути. После вратата отново избръмча. Отвори се. Влезе нов посетител. Беше строен мъж със скъп тъмносив костюм. Застана скръстил ръце пред себе си, притиснал лакти в тялото. Изглеждаше педантичен и досаден човек. Приблужи се до един от пластмасовите столове.

Помощникът на Бърнард Хиршорн, Алекс Уелман, седна и зачака. Измина около минута. После вратата от другата страна на бронираното стъкло се отвори. Появиха се двама надзиратели, помъкнали окован затворник помежду си.

Беше мъжът, наречен Бен Фрай.

39.

Но да се върнем към моите не чак толкова увлекателни приключения.

Когато за последен път видяхме нашия безстрашен герой, тоест мен, той бе изправен пред морална дилема. Благодарение на брилянтната си детективска работа разкрих нелицеприятната тайна на отец Реджиналд О'Мара. Но времето, когато е наблюдавал как нашият клиент ограбва, прострелва и парализира колежанин, всъщност е бил зает да чука един от енорияшите си. Сега, аз не съм католик и в интерес на истината, дори не съм моралист. Не ме е грижа кой кого чука стига всичко да е на приятелски начала и между възрастни. Но веднага разбрах, че не всички ще споделят широките ми възгледи по въпроса. С две думи, осъзнавах, че в момента отец Реджиналд е в положение, което теолозите, мисля, наричат „затънал в лайна“. Принципно, ако предам доклада си на Сиси, както се предполагаше да направя, щях да унищожа кариерата на един добър човек, който помага на бедните и тъй нататък, с цел да спася клиента ни. Последният, както имах случай да отбележа, бе истинска отрепка, която заслужаваше да гние в затвора, и показанията на свещеника със сигурност щяха да го пратят там, ако я нямаше случката с чукането.

Но не можех да пропусна пикантния епизод и същевременно да кажа, че съм си свършил работата. В това се изразяваше и моралната ми дилема. От едната страна стояха правосъдната система и Сиси, която ме наричаше „миличък“ и тъй нататък, както и фактът, че въображението ми рисуваше случая като възможност с един замах да постигна славата на детективите от романите, с които съм израсъл, да получа нови задачи под ръководството на Сиси и в крайна сметка да я вкарам в леглото. Кое то си е голяма работа, откъдето и да го погледнеш. От друга страна, сценарият: „да прецакаме добрия свещеник, за да оставим отрепката на свобода“, не бе особено по вкуса ми. И така, мислих, мислих, мислих и най-накрая измислих: ако имаш морална дилема, кой може да ти помогне — свещеник, разбира се.

Брад Мърфи, другият участник в прелюбодеянието, ми уреди среща с отец О'Мара пред Двореца на почетния легион. Всъщност мястото бе точно до статуята „Мислителят“ — доста уместно предвид факта, че отчаяно мислих как да се измъкна от положението, преди да дойде време да предам доклада си на Сиси.

За тези, които никога не са били в двореца, трябва да кажа, че сградата е много величествена. Арка в неокласически стил, оброчена с внушителни колони. Елегантен храм с малка стъклена пирамида отпред. Водно огледало в края на огромния двор, което точно тогава отразяваше надвисналото над него оловносиво небе в късния следобед. Зад него се извисяваха няколко евкалипта. Отвъд се простираха водите на вечния Тихи океан. Цялото това величие и красота още повече ме накараха да се чувствам като жалък изнудвач. Само допреди два часа си се представях в ролята на Сам Спейд или Филип Марлоу, а сега се виждах в кожата на несретен подлец, който осмисля живота си, като вади на показ мръсното бельо на ближните си.

Ето, че се появи и отец О'Мара. Строго лице, потъмняло като небето. Около петдесетгодишен, метър и осемдесет, с широки рамене и тънка талия. Добре изваяни черти на лицето, оброчени от достолепна бяла коса. Не носеше расо, нито свещеническа якичка, нито пък друго църковно облекло. Бе облечен със сиво поло и панталон. Протегнах ръка. Той се намуси. Наистина се намуси, погледна с пренебрежение ръката ми и извърна поглед встрани, без да предложи своята. Това наистина ме накара да се почувствам като жалък подлец, низко създание, което се издига на не повече от пет сантиметра от земята.

Група японски туристи се снимаха един друг пред статуята „Мислителят“, така че се отдръпнахме встрани към арката на двореца. Вървахме рамо до рамо, но той така и не ме погледна. Гледаше пред себе си и все едно говореше на дърветата.

— Предполагам, че искаш пари — каза.

— Не искам пари — извъртях очи аз. — Господи, просто се опитвам да помогна.

Той изсумтя, така че и скромният ми ръст от пет сантиметра се стопи. Стигнахме арката, минахме под нея и стъпките ни отекнаха по каменните плочи.

— Опитваш се да помогнеш, значи — процеди отецът.

— Точно така. Не съм и предполагал, че ще се натъкна на нещо подобно.

Излязохме от арката и облаците надвиснаха над главите ни. Вече не се чуваше ехо.

— Опитвах се да проверя дали показанията ви отговарят на истината. Това е задачата ми. А вижте в какви лай... помия се забърках — поправих се аз, за да не сквернословя пред свещеник.

Стигнахме водното огледало и застанахме загледани отвъд него към дърветата и облаците, надвиснали над океана. Най-сетне той се предаде и ме погледна. Улових погледа му с периферното си зрение, но останах с впечатлението, че се опитва да ме прецени.

— Каква изненада — каза малко по-меко. — Частен детектив със съвест.

— Ами... нов съм, затова — отвърнах.

— Аха — кимна той и отново обърна поглед към океана. — Разбирам в какво се изразява затруднението ти. Проблемът не е чак толкова голям.

— Вижте, отче. Вие наистина изглеждате добър човек. Не искам да ви вкарвам в неприятности. От друга страна, не мога да оставя клиента си просто така да влезе в затвора.

— И защо? Та той простреля човек.

— Знам, но... клиент ми е — завърших смирено.

— Аха — повтори той отново и това бе всичко.

Откъм океана подухна хладен бриз. Напъхах ръце в джобовете си и присвих рамене. Обърнах се към свещеника. Той се взираше намръщено в нищото. Сигурно гледаше приближаващата катастрофа. В позата му имаше някакво благородство. Изглеждаше благороден и тъжен.

— Предполагам, не допускате възможността да оттеглите показанията си.

— Какво имаш предвид?

— Ами може би не сте видял както трябва. Може би не сте сигурен във видяното. Ако няма свидетел, няма да има нужда да проверявам показанията му.

Разбра ме. Повдигна брадичка. Усмихна се към океана.

— Искаш да излъжа, за да се спася. Искаш да измъкна престъпника от затвора.

— Не искам да ви обиждам, отче, но вие вече сте излъгали веднъж.

Погледна ме, все още усмихнат. Мисля си, че ме съжали, ако съм го разбрал правилно. В неговите очи бях просто младеж, който се е нагърбил с повече, отколкото може да носи.

— Тогава си помислих, че тази невинна лъжа няма да навреди никому. Грешката е моя и ще я поправам. Във всеки случай не е било, за да се спася, макар че не очаквам да ми повярваш. Много хора разчитат на мен, на работата, която върша. Има и доста хора, които... ще останат наранени от скандала, въпреки че самите те не са направили нищо лошо.

— Така е — казах. — Така е.

Ясно си представих бездомните деца, на които помага, брат му — губернатора. Всички те щяха да пострадат заедно с него. За мен вече нямаше и капка съмнение. Цялата тази работа миришеше лошо.

Той видя изражението на лицето ми в този момент. В интерес на истината се разсмя.

— Какво да ти кажа? Мисля, че трябва сам да се оправяш.

— Супер. А аз съм дошъл да искам напътствия от свещеник.

— Католик ли си?

— Не.

— Ооо, тогава наистина зле ти се пише.

Аз също се изсмях, но не толкова искрено. Не ми беше до смях. Натъпках още по-дълбоко ръце в джобовете си. Зашарих с поглед по отражението на облаците във водното огледало.

— На колко години си всъщност? — попита ме свещеникът.

— На двадесет и две — отвърнах мрачно.

— Още си дете.

Дори не се опитах да протестирам. Бях благодарен единствено за това, че Вайс и Бишоп не са наблизко, за да ме видят.

— Ами...

Свещеникът протегна ръка и ме потупа по рамото.

— Ще ти кажа една тайна. Ти си по-добър човек, отколкото си мислиш. Ще намериш някакво решение.

Наблюдавах го, докато се отдалечаваше към паркинга под все по-черното небе.

„Страхотно“, помислих си.

— Мамка му — изругах на глас.

40.

Вече беше, знам ли, — да речем, пет часът.

Джим Бишоп или човекът, когото Крис и Катлин познаваха като Франк Кенеди, все още не бе напуснал къщата. На Крис вече му примаяваше от напрежението.

— По дяволите — изпсува. Продължаваше да наднича от прозореца на спалнята и да очаква появяването на Кенеди. — *Трябва да го изкараме оттам. Трябва да разбера дали е ченге.*

Катлин не отговори, все така седеше умислена на леглото. После вдигна слушалката и набра номер. Крис чу как телефонът в къщата на Кенеди звъни.

— Катлин е — каза жена му. — Трябва да поговорим.

Крис бързо се дръпна от прозореца. Кенеди се появи на отсрещния прозорец, притиснал слушалката до ухото си, и погледна към къщата им.

— Не — отвърна Катлин. — Става въпрос за Хиршорн. За Крис и Хиршорн. Важно е. Не мога да говоря по телефона. Да се срещнем пред „Кеймарт“ в „Ривър Мол“ след десет минути. Побързай.

Тя остави слушалката, без да каже нищо повече. Тръгна към прозореца, но Крис ѝ махна да не се приближава.

— Стой там, гледа насам — каза той.

Кенеди бе оставил слушалката, но все още стоеше до прозореца и не сваляше очи от къщата им.

— Ще види пикапа — прошепна възбудено Крис, сякаш Кенеди бе достатъчно близо, за да го чуе. — Ще види пикапа и ще разбере, че никъде не си отишла.

— Той знае, че когато те няма, вземам автобуса — отвърна Катлин спокойно. — Какво пък толкова, понякога ходя и пеша до „Ривър Мол“.

— Прави нещо.

Крис продължи да гледа и видя, че Кенеди се отдръпва от прозореца навътре в стаята. Измина една дълга минута.

— Виж — възкликна възбудено Крис. — Планът проработи! Излиза!

Катлин седна на леглото. Втренчи се в пода. Смачканите носни кърпички все още лежаха там, мокри от сълзите ѝ. Вече не плачеше. Сега просто усещаше хлад в гърдите си. Кенеди я унижи и сърцето ѝ се втвърди. Искаше да му причини болка, да страда така, както страдаше самата тя.

— Ето го, излиза — прошепна победоносно Крис.

Катлин чу шума от мотора на Кенеди — ръмженето и форсирането на двигателя. Мотоциклетът потегли и бръмченето му скоро изчезна в далечината.

— Тръгвай — подкани го тя. — Ще се върне веднага, като разбере, че не съм там. Иди и претърси къщата. Ключовете са в чантата ми на кухненската маса.

Крис се подчини незабавно. Обувките му затропаха надолу по стълбите. Катлин остана на леглото със студенината в гърдите, с поглед, забит в купчината мокри кърпички на пода.

„Майната ти, Франк“, изруга наум.

Слънцето във вече бе поело по дългия си път към залеза, но горещината все още се усещаше. Крис прекоси моравата до съседната къща и тутакси плувна в пот. Сивата му тениска с изрязани ръкави потъмня на гърдите и между лопатките на гърба. Гладкото му лице заблестя от пот.

41.

Влезе в къщата с ключа на Катлин. Взе стълбите на един дъх, а дългите му крака прескачаха по две-три стъпала наведнъж. Пристъпи в спалнята задъхан и плувнал в пот.

Климатикът в стаята работеше. Значи Кенеди нямаше да отсъства дълго. Монотонното бръмчене на машината изнерви Крис до краен предел, гърлото му се сви. Никога нямаше да признае, дори и пред самия себе си, че мисълта да се изправи срещу Канеди го изпълваше с ужас. Знаеше, че трябва да действа бързо, за да не го заварят в спалнята.

Огледа помещението. Стаята бе сенчеста, но слънчевите лъчи проникваха през прозореца през листата на дърветата. По пода се виждаха слънчеви зайчета. Крис съзря сака на Кенеди на пода. Явно се канеше да си тръгва. Изглежда завинаги.

Приближи се към сака. Беше отворен. Надникна в него. Въпреки климатика му се струваше, че в стаята няма въздух и че се задушаваше. Може би бе просто страх. Във всеки случай, когато заровичка издрехите на Кенеди, от слепоочията му закапа пот. Прерови сака основно, дори опипа подплатата. Лесно намери компютъра на Бишоп.

Никога преди не беше работил с тези малки измишльотини, но се оказа, че не е трудно. В крайна сметка караше самолети. Разбираше от машини, от компютри. Отвори компютъра върху бюрото и успя да го пусне за не повече от минута. Изтри капките пот от челото с опакото на ръката. От време на време хвърляше поглед към гаснещата светлина в прозореца, проверяваше дали моторът на Бишоп не е вече тук, послушваше се за бръмченето му. Започна да натиска бутоните на клавиатурата. Прегледа набързо файловете на Нишоп. Бележки, имена, поща...

Крис четеше текста от малкия екран и през цялото време дишаше с отворена уста. Не можеше да си поеме дъх в това проклето място. Имаше чувството, че някой е сграбчил гърлото му и стиска с все сила. Въпреки това продължи да чете, мозъкът му не спираше да пренебрегва. „Ако този Кенеди е ченге — помисли си, — ако е използвал

Катлин, за да измъкне информация за Хиршорн... значи вече е пътник за онзи свят.“ Отмъщението на Хиршорн щеше да е бързо и неизбежно. Кенеди със сигурност щеше да си плати, но какво щеше да стане с него и Катлин... Освен ако успее да предупреди Хиршорн, да му каже за Кенеди, да спаси положението в последната минута. Тогава може би Хиршорн ще му е благодарен. Пак щеше да е ядосан, но вероятно нямаше да е настроен толкова зле. Може би щеше да се почувства задължен. Крис се надяваше да му се размине само с нещо от рода на: „Друг път да наглеждаш по-добре жена си...“

Почувства, че бузите му пламнаха: жена си. Обзе го парещ гняв. По някое време през последния час му хрумна, че Катлин не казва цялата истина. Но беше толкова разтревожен, че Кенеди може да е ченге, толкова се страхуваше какво ще стане, ако Хиршорн разбере, та не му остана време да мисли за нищо друго. Сега малко по малко започна да му се прояснява, че Катлин лъже за Кенеди. Бе спала с него. Това бе истината. Бе подслушвала разговорите на Крис с Хиршорн и после ги бе преразказвала на Кенеди. Със сигурност го е правила, докато са заедно в леглото.

Беше сигурен в това и парещият гняв изгаряше вътрешностите му като сгорещено олио. Прогони мислите си. Искаше да се концентрира върху това, което прави в момента.

— По дяволите — изръмжа.

Шибаният компютър бе напълно безполезен. Във файловете нямаше нищо. Имена, номера, адреси. Нищо не му говореха. Откъде, по дяволите, да знае кой кой е.

Но не разполагаше с нищо друго. Продължи да търси, продължи да чете. Мина към папката със съобщенията и я отвори на екрана.

Имаше едно неизпратено съобщение, само едно. Бишоп обикновено бе ужасно предпазлив с тези неща. Никога не пазеше копия от изпратените съобщения. Винаги триеше получената поща. Катлин обаче го прекъсна, докато пишеше последното съобщение до Вайс. Бишоп го запази и забрави за него. Не успя да довърши имейла и затова и не го изпрати. Крис отвори файла.

„Вайс. Стана. Изритаха Уонамейкър. Взеха ме на негово място. Тази вечер в шест отлитаме към някакво

неизвестно място в планината. Когато стигнем, ще ми кажат повече подробности. Ще ти се обадя веднага щом науча нещо повече. С повечко късмет ще успеем да разберем какво става, без да излагаме на опасност...“

Дъхът на Крис секна, секнаха дори мислите му. Замръзна като поразен от мълния. Сърцето му думкаше в гърдите. Усещаше как кръвта в главата му пулсира толкова силно, че ще го оглуши.

„Изритаха Уонамейкър. Взеха ме на негово място.“

Господи. Господи. Това надминаваше и най-лошите му опасения. Това бе най-лошото нещо, което му се е случвало някога. Има само един начин Бърни Хиршорн да те „изрита“. Ако са го „изритали“, значи е само въпрос на време хората на Хиршорн да дойдат. Щяха да пристигнат, да го отведат някъде и да направят всичко възможно, за да не проговори. Трябваше да бърза. Трябваше да предупреди Хиршорн за Кенеди. Трябваше да спаси положението в последната секунда, за да избегне смъртта от ръцете на Хиршорн.

Очите му отчаяно пробягаха по текста на съобщението. Умът му се напъваше да вникне в смисъла на думите. „Вайс“, повтори си тъпо той. Беше виждал името и преди. Във файловете с телефонни номера.

Ръката му трепереше, но успя да се мобилизира и затрака по клавиатурата. Намери името. Вайс и нищо повече. Имаше и телефонен номер. По кода разбра, че е в Сан Франциско.

Крис вдигна телефона. Набра номера с треперещи пръсти.

Свободно. Изчака. Дишаше тежко и дъхът заглушаваше ударите на сърцето му.

„Изритаха Уонамейкър“.

Нов сигнал свободно. „Хайде вдигнете, де“, подкани наум. Най-сетне отсреща се обади женски глас.

— „Вайс Инвестигейшънс“.

Крис не можеше да говори. Сякаш нечия ръка стисна гърлото му. Жената отсреща каза:

— Ало? „Вайс Инвестигейшънс“.

— Вие детективска агенция ли сте? — изграчи Крис.

— Да, говорите с „Вайс Инвестигейшънс“, детективска агенция...

Мислите на Крис запрепускаха. Кенеди беше частен детектив. Шпионираше го и за целта използваше Катлин. А сега щеше да лети с Хиршорн. Божичко...

— С какво мога да ви помогна? — попита жената отсреща.

Но сега... сега, все още с телефонната слушалка до ухото... сега отвън се чу шум. Крис вдигна глава. Ръмжене на мотор. Първата му мисъл бе, че е мотоциклетът на Кенеди.

Не. Беше кола. Видя я през клоните на дърветата, засенчили прозореца.

Потта по слепоочията му стана студена. Вратът му се схвана. Бавно, много бавно, сякаш в транс Крис остави слушалката.

— Господине, с какво мога да?... — чу той гласа на секретарката и прекъсна линията.

Продължи да седи като препариран с увиснала челюст. Чувстваше се толкова слаб, че не можеше дори да премести крак. Страхът напълно го парализира. Гледаше втренчено колата на улицата. Бе черно беемве. Без съмнение, една от колите на Хиршорн. Беемвето намали скорост, явно се канеше да спре. Спря пред къщата им. Крис продължи да наблюдава, притаил дъх, плувнал в пот. Зави му се свят. Стените на стаята го притискаха, а въздухът не му стигаше. Двама мъже отвориха предните врати на колата и излязоха. При вида им Крис изстена гласно.

Бяха копоите на Хиршорн. Високият с дългите ръце — Голдмунсен, и дребничкият нервак — Флейк. Крис бе слушал разни истории за Флейк. Хората разправяха, че Голдмунсен използва пистолет, но Флейк предпочита да работи с нож. Обичал да реже хората. Харесвало му.

Двамата мъже се запътиха към вратата на Крис. Идваха, за да го отведат с колата си.

Крис продължи да стои неподвижно, да се вира през клоните на дърветата — безпомощен, задъхан, с разтреперани крака. Голдмунсен натисна звънеца на входната врата.

— Не отваряй — прошепна Крис.

Периферното му зрение долови движение. Извърна очи. Видя, че Катлин прекосява хола и отива към вратата. Хрумна му, че Кенеди сигурно също я е наблюдавал отгук. Виждаше и двамата им, гледал е точно в техните прозорци. Може да е видял и Хиршорн. Може да е

видял всичко. Гърдите му отново запариха от гняв. В съзнанието му се мярна образът на Катлин и Кенеди, легнали един до друг, увлечени в разговори за него.

Катлин отвори вратата. Крис погледна през прозореца. Голдмунсен я заговори. Нервният Флейк се поклащаше на пети и пръсти. Голдмунсен явно говореше любезно, спокойно. Дори се усмихна — мазна усмивка с много зъби. Но Флейк, Флейк едва се съдържаше. Проточи шия, опита се да погледне зад гърба на Катлин. Очите му шареха. Търсеше нещо. Търсеше Крис.

Потта вече се стичаше на ручейчета по лицето му. Залютя му на очите. Не можеше да диша. Задушаваше се. Ако Катлин се обърне... Ако Катлин се обърне и посочи към къщата... ако им каже: „Ей там е, в съседната къща“, всичко ще свърши. Щяха да го намерят и да го отведат.

Крис захленчи — звук, който никога досега не бе чувал от собствената си уста. Остана на мястото си, парализиран от страх, измъчван от дива, безпомощна ярост. Мразеше жена си, *мразеше я*. Защото беше спала с Кенеди и защото държеше живота му в ръцете си. Не можеше да направи нищо друго, освен да седи тук, да я гледа, безпомощен и изплашен до смърт.

Но Катлин не го предаде. Не се обърна да посочи къщата. Крис едва я виждаше — само ръката, косата и малко от профила. Успя да забележи, че клати отрицателно глава. Опитваше се да отпрати Голдмунсен. Казваше му, че не знае къде е Крис. Разбра. Схвана за какво става въпрос. Знаеше за какво са дошли. Лъжеше, за да го предпази, да спаси живота му.

Крис видя кимването на Голдмунсен. Повярва й. Флейк не спираше да се поклаща на пети и пръсти. Катлин продължи да им говори... най-вероятно някакви глупости. Че Крис е в бара или на летището, или че не знае къде е. Каза им нещо.

И... ура! Двата биячи й обърнаха гръб. Запътиха се обратно към колата. Влязоха в нея. Крис изчака колата да тръгне. Чувстваше се така, сякаш е изпаднал в безтегловност. Най-сетне колата запали. Отлепи се от тротоара. Пое надолу по улицата. Крис изпита странното усещане, че пада, пада от нищото и се вмъква обратно в собствената си кожа. Устата му пое въздух. Пулсът му отново заби в ушите.

Колата изчезна. Катлин остана още няколко секунди на прага. После пристъпи напред, обърна се и погледна към прозореца на съседната къща, към Крис. Лицето ѝ бе побеляло. Очите ѝ изглеждаха объркани и уплашени.

Крис направи гримаса към нея. В момента му се искаше да я стисне за гърлото.

Дойде на себе си. Огледа се, раздвижи се. Затвори капака на компютъра. За момент посегна да го вземе. Помисли си, че може да покаже съобщението на Хиршорн. Ще го предупреди. Ще спаси положението и биячите ще го оставят на мира. Може би дори ще успее да си върне работата. Отново ще седне в пилотската кабина, вместо да е „изритан“...

Ръката му замръзна. Планът не струваше. Ако вземе компютъра, Кенеди със сигурност ще забележи. Ще разбере, че е разкрит. Ще се обади на ченгетата, на истинските ченгета. И така всичко ще се провали.

Не. Нещата се развиваха прекалено бързо. Трябваше да помисли. Макар и уплашен, трябваше да действа разумно. Компютърът не му трябваше. Съобщението не доказваше нищо. Може и сам той да го е написал. Майната му на компютъра. Хиршорн не е глупак. Щом чуе историята на Крис, ще поиска да провери всичко сам. Ще иска да се увери, че не го лъжат. Трябва да се види с Хиршорн. И то веднага.

Задъхан, изпотен, Крис отнесе компютъра до сака на Бишоп. Натъпка го вътре, покри го с дрехи, също както го намери. Погледна часовника си. Почти пет и половина. Полетът на Кенеди е Хиршорн бе в шест. Ако побърза, може да ги изпревари. Да разкаже всичко на Хиршорн и да спаси положението. Тогава биячите ще тръгнат след Кенеди. Кенеди ще попадне в колата им, не Крис.

За момент остана неподвижен, а потта продължи да се стича на ручейчета по бузите му. Загледа отнесено, с блеснал поглед, като размечтало се дете. Кенеди прелъсти жена му. Открадна работата му. Унизи го, като го преби в „Детелината“ пред очите на приятелите му. Кенеди му отне всичко мъжко. Сега, точно когато си мисли, че е победил, дойде време за разплата. Крис ще каже на Хиршорн истината и нещата ще се обърнат.

Трябва да действа. Хиршорн отказа да говори с него по телефона. Трябва да го види лично, да стигне на летището преди

Кенеди. Трябва да се добере до Хиршорн, преди самолетът да е излял.

Крис се запъти към вратата.

42.

Ръмженето на двигателя от пикапа на Крис тъкмо заглъхна, когато мотоциклетът на Бишоп се появи от другата страна на улицата.

Той зави в двора, изгаси мотора и слезе. Изтича забързано към вратата. Дори не погледна към къщата на Катлин. Не се и зачуди защо не е дошла на срещата в магазина. Отиде, тъй като Катлин му каза, че става въпрос за Хиршорн, а той не искаше да изпусне нещо важно. Въпреки че не вярваше да става въпрос за нещо важно. Според него Катлин му определи среща само за да се опита да оправи нещата помежду им. Когато тя не се появи, Бишоп повдигна рамене и си тръгна. Нямахше време да мисли за нея. Трябваше да отиде на летището. Трябваше да се види с Хиршорн и да разбере какво е намислил.

Вземаше по няколко стъпала наведнъж по пътя към спалнята, също както Крис. Влезе забързано в стаята. Насочи се към сака на леглото. Закопча го. Хвана дръжките. Спря се за секунда и огледа за последен път стаята.

Бързаше. Не забеляза никаква промяна. Не си спомни за имейла до Вайс, който забрави да пусне.

Нарами сака. Изключи климатика и се насочи към вратата.

След минута мотоциклетът му изръмжа и Бишоп изчезна надолу по улицата.

43.

Крис стигна пръв до летището. Зави рязко пред вратата на хангара, гумите изсвириха, пикапът спря и той скочи от кабината. Запъти се към двумоторния „Аеро Командър“ вътре, а стъпките му отекнаха по бетонния под.

Рей Грамблинг, облечен в работен гащеризон, стоеше до самолета е френски ключ в ръка. Друг механик, Уилсън Тъбс, бе легнал в кабината, а краката му стърчаха навън.

Крис се втурна към тях. Рей едва успя да вдигне поглед, преди да бъде сграбчен. Крис го хвана за гащеризона и го блъсна в шкафа за инструменти зад гърба му. За щастие колелата на шкафа се оказаха застопорени. Рей примигна и изстена от болка, защото удари гръбнака си в едно от отворените чекмеджета. Олюля се несигурно, а чекмеджето на шкафа се затвори. Преди да разбере какво става, Крис изтръгна френския ключ и го размаха пред лицето му. Рей бе по-възрастен, по-дребен, плешив чичко и се сгърчи безпомощно пред изкривеното от гняв, насинено, ужасяващо лице, надвиснало отгоре му.

— Къде е Хиршорн? — изкрещя Крис.

— Господи, божичко, Исусе Христе... — избълва в отговор Рей.

— Казвай, лайно такова! Ти го докара тук, нали? Кенеди? Ти го пусна на жена ми. Заслужаваш да те размажа като хлебарка. Хайде, казвай! — повдигна Крис френския ключ, сякаш се канеше да го удари с него.

— Не съм...

— Ти докара Кенеди, нали? Ти забърка цялата каша.

Тъбс, механикът в самолета, едва сега разбра, че става нещо. Опита се да се измъкне от кабината.

Рей вдигна отбранително ръце пред гърдите си, сякаш можеше да направи нещо.

— Кълна се — смотолеви. — Кълна се...

— Къде, по дяволите, е той — изкряска Крис. — Къде е Хиршорн? С кой самолет ще летят?

— Моля те, Крис, кълна се...

— Хей! — извика Тъбс. Той бе дребничък мъж около тридесетте, бърз и чевръст. Вече бе излязъл от кабината и сега стоеше до Крис. Сграбчи китката му и се опита да изтръгне френския ключ. — Ей, какво, по дяволите?...

Крис освободи китката си и заби рамо в носа на Тъбс. Механикът отхвъркна към самолета. Приземи се тежко на бетонния под, претърколи се на една страна и сграбчи окървавеното си лице.

Крис размаха френският ключ над главата на Рей Грамблинг.

— Казвай с кой самолет ще летят, иначе ще ти сплескам черепа като орех, лайно...

— Крис...

Зад тях се разнесе свистене на гуми. Крис мигновено извърна глава. Погледна през рамо към вратата на хангара.

Сега бе ред очите на Крис да се разширят от ужас. Черното беемве току-що бе спряло на паркинга пред хангара. Бяха го проследили. Сигурно са изчакали някъде близо до къщата да се появи пикапът и са тръгнали след него. Горилите на Хиршорн — Голдмунсен и Флейк — влязоха на бегом. Само за секунди физиономията на Крис се промени от заплашителна на ужасена. Виковете заседнаха в гърлото му и преминаха в жално квичене.

— Божичко — изстена той.

Ръцете му пуснаха Рей Грамблинг и той отново се блъсна в шкафа за инструменти. Френският ключ издрънча на пода. Крис си плю на петите. Хукна да бяга. Насочи се към пикапа си.

Голдмунсен, едрият бияч, го забеляза и извика. Дребничкият Флейк замръзна на мястото си като ловджийско куче и след миг се втурна към пикапа.

Крис стигна до колата си, но не откъм мястото на шофьора. Сграбчи дръжката на вратата. Погледна през прозореца. Видя, че Флейк тича към него, а Голдмунсен го следва по петите. Бяха на около пет метра от пикапа. Ръцете им опипваха саката, явно в търсене на оръжие. Крис нямаше време. Не можеше да влезе в пикапа. Спря се, отблъсна се от вратата, извърна се на сто и осемдесет градуса и хукна обратно към хангара.

Там Рей Грамблинг седеше като замръзнал на мястото си. Видя, че Крис търчи насреща му с всички сили. Отблъсна се от шкафа с инструменти и се залепи за корпуса на самолета.

Крис премина покрай Рей, извърнал глава през рамо, за да види как двамата биячи заобикалят пикапа и се насочват към хангара.

Обърна се напред само миг преди да се забие в шкафа за инструменти. Удари се здраво. Горният ръб на шкафа го сръга в диафрагмата. Крис остана без дъх. Въпреки че колелата на шкафа бяха застопорени, той поддаде от силата на удара, претърколи се и се стовари на бетонния под с адско дрънчене. Крис се олюля, залитна и се строполи на другата страна, а рамото му отскочи от пода.

Претърколи се на земята и видя приближаващия към него Флейк. Изпищя пронизително, като жена. Размаха ръце и крака във въздуха, подобно на бръмбар, който се опитва да се изправи. След секунда бе на крака. Втурна се ужасено към малката врата на отсрещния край на хангара.

Вратата бе затворена. В горната ѝ част имаше малък прозорец. Крис виждаше пистата на летището през него. Виждаше синьото небе и издигащата се на талази жегата от асфалта край крилата на паркираните самолети.

Знаеше, че вратата не е заключена, и се хвърли към нея. За секунда лицето му остана притиснато към стъклото на прозореца. Видя небето, пистата, самолетите, жегата, а мислите му препускаха дивашки. В следващата секунда забеляза нещо, един образ, който в момента олицетворяваше живота му.

Хиршорн. Видя Хиршорн през горещите изпарения от асфалта. Мъжът със сребрилата коса стоеше до двумоторната чесна. Стоеше небрежно, напъхал ръце в джобовете си. Гледаше разсеяно към блесналите от слънцето хълмове в далечината.

Въпреки страха сърцето на Крис подскочи радостно. Успя. Ще стигне до Хиршорн. Ще му каже за Кенеди, ще му каже, че Кенеди е частен детектив. Ще спаси положението и Хиршорн ще нареди да убият Кенеди, а не него.

Не погледна назад. Нямаше време за това. Знаеше, че Флейк е на няколко крачки. Няма да успее да го хване. Успя. Натисна вратата и тя поддаде навън. После слънцето изчезна, Голдмунсен се появи от другата страна на прозореца и блъсна вратата в лицето на Крис.

Крис зяпна от изненада при вида на огромния бияч, който бе заобиколил хангара отвън, за да го пресрещне. Голдмунсен се ухили.

В този миг пристигна и Флейк. Крис усети хладното дуло на пистолет, опряно в гърлото му. Чу запъхтяното дишане на Флейк в ухото си, усети парещия му дъх във врата си.

— Свърши се, копеле — каза Флейк и издърпа Крис от вратата.

Рей Грамблинг изгледа ужасено как Голдмунсен отваря вратата отвън и влиза в хангара.

— Чакайте — изкряска запъхтяно Крис. — Трябва да говоря с господин Хиршорн. Трябва да му кажа...

Голдмунсен заби юмрук колкото гуле в корема му. Рей Грамблинг чу стона на Крис чак от другата страна на хангара. Коленете на нещастния Крис се подкосиха и той се свлече на пода.

Голдмунсен се ухили на жертвата си. После вдигна глава и се ухили и на Рей Грамблинг. Рей побърза да извърне очи.

Крис остана на колене и се опитваше да си поеме дъх. Опитваше се да говори. Опитваше се да им каже какво е открил. Силите му стигнаха обаче само за да диша тежко. Дори не успя да избърше потеклата от устата му слюнка.

Без да спира да се хили, Голдмунсен вдигна високо юмрук, завъртя го като тежък чук и го стовари в слепоочието на Крис. Очите на нещастника се завъртяха като обезумели. Той се строполи по очи, изгубил съзнание.

Голдмунсен се наведе и хвана ръката на Крис точно над татуировката „Роден за битки“. Флейк подхвана другата ръка. Биячите го помъкнаха през хангара, а краката му се влачеха безжизнено по бетонния под.

Рей Грамблинг остана със забит в земята поглед. Уилсън Тъбс тъкмо се бе изправил на лакът. Огледа се, видя какво става и също сведе очи. Предпочиташе да гледа как кръвта, му капе върху бетона.

Нито Тъбс, нито Рей Грамблинг посмяха да погледнат, дори когато Голдмунсен и Флейк излязоха от хангара и повлякоха Крис през паркинга. Вдигнаха очи едва след като биячите натъпкаха жертвата си в черното беемве и потеглиха в неизвестна посока.

44.

След около две минути харлито на Бишоп пристигна на паркинга. Задната му гума се плъзна при спирането и изстреля няколко камъчета чакъл. Бишоп слезе. Забърза се към хангара. Беше преметнал чантата си за полети през лявото рамо, а сакът се поклащаше в дясната му ръка.

Рей Грамблинг тъкмо помагаше на колегата си да се изправи. Тъбс се опитваше да спре кръвта от носа си е помощта на някакъв парцал.

— Мамка му! — изруга около пети път. — Видя ли това?

Рей хвърли поглед през рамото на механика и забеляза приближаването на Бишоп.

— Тъбс — каза с разтреперан глас.

— Мамка му, не видя ли...

— Тъбс! — Тъбс го погледна над парцала и Рей продължи: — Иди на доктор, чуваш ли? Ще му кажеш, че си се блъснал и крилото на самолета. Разбра ли ме?

— Рей, какво...

— Послушай ме, Тъбс. Нищо не се е случило. Просто си се заблеял и си се ударил в крилото на самолета. Сега се разкарай оттук и си дръж езика зад зъбите. Хайде, тръгвай.

Тъбс кимна замаяно. Интонацията на Рей го подтикна да действа. Когато Бишоп приближи Рей Грамблинг, Тъбс вече куцукаше към вратата в другия край на хангара, притиснал кървящия си нос е парцал.

Бишоп го изгледа и върна очи към Рей.

— Какво е станало? — попита.

— Отведоха Крис — прошепна разтрепераният Рей. Преглътна на сухо. Бишоп бе сложил пилотските си очила, така че Рей не можеше да види очите му. Не успя да разбере как реагира, затова побърза да продължи: — Разбрал е. Крис знае, че си детектив. Открил е, че аз съм те извикал. Дойде тук да търси Хиршорн и да му каже. Но двамата биячи го сгасиха и не пожелаха да слушат каквото и да е. Просто го отведоха. Дойдоха, удариха му два юмука и го отведоха.

Бишоп помълча доста време. После кимна бавно.

— Значи сега е в безсъзнание?

— Да, но все някога ще се събуди. А когато се свести и им разкаже за нас двамата, с мен е свършено — изхленчи Рей. — Знам си го Хиршорн. Ще ме пречука. Ще изтрепе цялото ми семейство, стига да разбере. Знаех си, че не трябва да го правя. По дяволите, как изобщо ми хрумна. Какво ще правим сега, Бишоп? Какво ще правим?

Бишоп продължи да стои неподвижно, скрил светлите си очи зад тъмните авиаторски очила. Не каза нищо. Рей имаше право. Ако Крис дойдеше в съзнание и успееше да убеди горилите, че Бишоп е детектив, Рей щеше да се прости с живота. Най-вероятно Хиршорн щеше да убие и него.

— Казвай, какво ще правим? — настоя Рей. — Не можем да отидем при ченгетата. Не и в този град. Хиршорн ще разбере още щом прекрачим прага. О, за какъв дявол ми трябваше да го правя? Ако Крис се свести, ще ме убият. Ще убият жената, децата. Ще убият и теб. Ще изтрепят всички. Какво ще правим?

— Нищо — отвърна спокойно Бишоп. — Нищо не можем да направим. Трябва да рискуваме.

— Ама какво ще стане, ако оня се свести? Какво ще стане?

— Я се стегни — сопна се Бишоп. — Няма да се свести. Разбра ли ме? За какво мислиш, че са го проснали на земята? Ще се свести чак на оня свят.

Рей Грамблинг отвори уста, за да възрази, но Бишоп вече не го слушаше. Отправи се към другата страна на хангара, към Хиршорн и самолета.

45.

Гората на хиляда метра под тях бе тъмнозелена на светлината на залязващото слънце.

Бишоп направляваше челната на север към падащия сумрак.

Гласът на Хиршорн се обади в слушалките:

— Надлъж и шир има само пустош, а?

Бишоп кимна и леко наклони самолета. Летеше все направо, почти без маневри, в посоката, зададена от Хиршорн.

— Няма влизане, няма излизане — продължи Хиршорн. — Няма пътища. Няма телефони.

— Не виждам да има и летища — промърмори Бишоп.

Долови подсмиването на Хиршорн в слушалките — студено и механично.

— Изнервяш ли се?

Бишоп се усмихна едва-едва.

Слънцето се спусна зад хълмовете на запад, но небето остана синьо и светло. Бишоп свали авиаторските си очила и ги пхна в джоба. В остатъците дневна светлина забеляза нещо под тях. Между върховете на дърветата се мярна криволичеща ивица, прекалено кафява за река и прекалено тясна за шосе.

Хиршорн проследи погледа му.

— Да, точно така — надвика шума от двигателите той. — Това е динамитеният път. По времето на златната треска долу е имало мина. Използвали са пътя, за да превозват динамит от бивака до мината. Вече не служи за нищо. Просто един път, отдалечен от всичко на тридесет километра през планината. Ако идваш по въздух обаче... Просто го следвай и можеш да започнеш да се снижаваш.

Бишоп го погледна изненадано. Очите му сякаш казваха: „Да я свалям тук?“ Хиршорн обаче го озари с две редици бели зъби под стоманеносивите си мустаци. Биваше си го стария Хиршорн, не можеше да му се отрече.

Бишоп сви рамене и намали. Усети как самолетът бавно започна да се спуска. Направи плавен завой, за да се изравнят с просеката, по

която са прекарвали динамит.

— Не спомена ли, че можеш да кацаш и върху дървета? — изсмя се Хиршорн.

В интерес на истината, още дълго изглеждаше, че се канят да направят точно това. Чесната продължи да се снижава. Короните на дъбовете и върховете на боровете се мъчеха да ги достигнат, разстилаха се под тях, простираха се, докдето поглед стига. Единственото разнообразие в морето от зелена растителност бе кафявият миньорски път, който Бишоп държеше леко встрани от дясното им крило. Мракът настъпваше, така че след известно време контурите на пътя започнаха да се губят. Небето придоби мастиленосин цвят. Зелените дървета се превърнаха в безцветни сенки. Динамитеният път стана просто сива лента.

— Ето тук — каза Хиршорн.

Къде? Бишоп напрегна очи. Не видя нищо. Абсолютно нищо. Но после, за частица от секундата, зърна пистата леко вдясно. Толкова. Докато се усетят, и прелетяха край нея.

Бишоп присви устни. Хиршорн пак се изсмя.

— Не е кой знае колко голяма, нали?

Меко казано. Около шестстотин метра трамбована пръст, ако имаше и толкова. Отвсякъде обградена от високи борове и клонести букове. Дори хеликоптер щеше да има трудности с кацането, а какво остава за самолет.

— Ще се справиш ли? — попита Хиршорн.

Бишоп дори не си направи труда да отговори. Върна самолета обратно. Снижи го и се доближи максимално до върховете на дърветата. Прелетя отново над пистата и се опита да измери дължината ѝ на око. Не беше лесно. Мракът постепенно я поглъщаше.

— Когато кацнахме за пръв път, Крис спуска гума и едва не ни забучи в шибаните дървета — вметна весело Хиршорн. — Сега разбра ли защо ми трябва първокласен пилот?

Бишоп снижи самолета за последно. Пусна колесника. Струваше му се, че гумите бръснат върховете на дърветата. Светлините на самолета му се стопиха в надигащата се горска мъгла. Не виждаше почти нищо и едва-едва различаваше импровизираната писта. Цялото му същество се превърна в маневри, каране с ниска скорост и равномерно бръмчене, а очите му не виждаха нищо друго, освен

тясната писта. Избра мястото само на метър-два над върховете на дърветата. Прелетя над последния дъб и вдигна носа. Чесната пропадна. Полетя към земята като тухла, почти отвесно надолу. Кабината се разтърси от допира на колесника със земята. Бишоп се напрегна да задържи носа във въздуха и да не позволи на предната гума да допре меката писта. Най-сетне скоростта съвсем намалая, опасността от подхлъзване или преобръщане премина и той свали носа, а кракът му спокойно натисна спирачката.

Тук, под дърветата, и последният остатък от дневна светлина умря. Самолетът продължи да се движи бавно. Бишоп напрегна очи в опит да разгледа пейзажа. Наоколо като че ли нямаше нищо друго, освен дървета. После внезапно пред тях изникна крайт на пистата.

Самолетът обаче бе под контрол. Нощният мрак покрай него забави ход. Спряха. Чесната се укроти на пистата, чуваше се единствено ръмженето на моторите. Кацнаха.

Бишоп си позволи кратка въздишка. Обърна поглед към Хиршорн, който се бе превърнал в сянка.

— Хареса ли ти? — попита Хиршорн. Пилотът не отговори.

Хиршорн се изхили весело. Пресегна се и извади ключа от стартера. — Почакай само да видиш следващото ни превозно средство — каза той.

46.

Бишоп слезе от самолета и видя, че между дърветата танцуват светлинки. Чу, че по килима от листа приближават стъпки. След секунда двама мъже изникнаха близо до тях и стъпиха на пистата. Бяха облечени с маскировъчни облекла и носеха войнишки шапки. Всеки от тях стискаше фенерче. На раменете им висяха автомати „Хеклер&Кох MP5“.

Доста сериозно оръжие тук в пущинака. Дори и Бишоп, на когото обикновено не му пукаше от нищо, внезапно се почувства ужасно сам, ужасно отдалечен от всякаква надежда за помощ, от всякакъв изход за бягство.

— Да вървим — нареди Хиршорн.

Бишоп измъкна сака си от задната седалка на чесната. Хиршорн кимна и единият от посрещачите им се насочи обратно към гората. Хиршорн и Бишоп го последваха. Другият мъж остана в ариергард.

Нямаше пътека. На светлината на фенерчетата изникваха разкривените корени на дърветата. Виждаха се късчета гора, обвити от рехавя мъгла. Осветените места бързо изчезваха и се заменяха с нови, също толкова непознати. През повечето време Бишоп не виждаше къде стъпва. Водачът им обаче вървеше бързо. Нямаше избор, освен да го следва, да се спъва след него, да навлиза все по-навътре в гората.

Сред дърветата бе по-хладно, но доста по-влажно. След минути тениската на Бишоп прогизна от пот. Усецаше лицето си мазно и лепкаво. Не след дълго ги откриха и комарите. От време на време Бишоп виждаше цели облаци на светлината на фенерчето. Чуваше пронизителното им бръмчене покрай ушите си. Пляскаше се по врата, по бузите и ги размазваше със собствената си кръв и останки от комари.

Не вървяха дълго. Не повече от десет минути. Чува ръмженето на генератора. На фона на призрачна бяла светлина, процеждаща се през влажните изпарения, започнаха да изпъкват разкривени клони и увити около тях диви лози.

Дори предупреждението на светлината обаче не успя да го подготви за пристигането в лагера. Той не бе разположен на поляна или поне на разчистено от дървета място. Състоеше се от две сглобяеми постройките, скрити между дърветата. Едната бе двуетажна и представляваше две правоъгълни метални кутии, сложени една върху друга. На всяка от страните им бе изрязан прозорец. Свързваше ги сглобяема стълба. Прозорците бяха закрити с пердета и през тях проникваше единствено бялата призрачна светлина, която осветяваше влажните изпарения в гората.

Другата сграда бе по-голяма, нещо като навес. Тя тънеше в мрак.

Когато малката им групичка приближи, Бишоп инстинктивно вдигна очи нагоре. Успя да зърне само една звезда и малко парче от небосклона. Клоните и листата скриваха всичко останало. Над навеса, където клоните бяха по-разредени, се виждаше покривало, може би мрежа против комари, която бе окачена за камуфлаж. „Можеш да прелетиш на шестдесет метра височина — помисли си Бишоп — и пак да не видиш нищо.“ Особено пък в мрака. Вече нямаше и капчица съмнение — ако не успее да се измъкне със собствени сили оттук, никой никога няма да го открие.

Водачът на групичката спря. Бишоп и Хиршорн също. Ариергардът последва примера им. Шумът от стъпките замря и в съгъстващия се мрак наоколо се чуваха единствено бръмченето на генераторът, песента на щурците и цикадите и крякането на дървесните жаби.

Хиршорн избърса лицето си с бяла кърпичка. На светлината на фенерчетата Бишоп забелязваше само очертанията му. Мъжът със сребрилата коса изглеждаше елегантен и спокоен, дори когато бършеше потта от врата и челото си напред гората. Хиршорн махна с кърпичката към навеса.

— Ей сега ще те настанят — каза той. — Първо обаче искам да ти покажа съкровището си.

Сетне кимна към водача им. Мъжът тръгна към навеса. Нов знак от страна на Хиршорн и Бишоп го последва.

Водачът им закрепил фенерчето под мишницата си. На бледата му светлина Бишоп забеляза, че мъжът се опитва да се справи с ключалката на вратата. Отключи и разтвори докрай едното крило. После отвори и другото.

Бишоп стоеше пред отвореното помещение. Вторачи се във вътрешността. Светлината от фенерчето на водача им подскочаше нагоре-надолу, но всичко друго тънеше в черен мрак. Полека-лека очите на Бишоп започнаха да различават сенки в мрака, някои места му се струваха по-черни от други.

Водачът им потъна в металната кутия, от която бе изработен навесът. Щракна електрически ключ. Две луминесцентни лампи на стените примигнаха на няколко пъти и осветиха помещението. На тази светлина Бишоп видя какво има вътре.

Подсвирна. Хиршорн се изхили, доволен от реакцията му.

Бишоп се напъна да измисли някаква реплика. Не успя. Подсвирна отново. Най-сетне от устата му се откъсна смаяно:

— Леле-мале!

47.

В този момент Вайс мислеше само колко му се пие. Прибираще се с форда си у дома от летището след свиждането с Уип Померой в затвора.

В негово отсъствие времето бе успяло да се развали. Огромното небе над летището и залива бе задръстено от облаци. Нямаше залез. Нощта бе паднала над града като гилотина. Светлините на Оукланд през залива бяха размазани от падащата мъгла. Вайс ги огледа разсеяно. Движението на север бе бавно. Стоповете на колите по магистралата пред него проблясваха, после изгасваха и отново почервенияха от гняв.

Беше време за пиене. Време, в което отварят баровете. Време, в което сериозните пиячи поръчват втора чаша. Вайс почти усещаше вкуса на уискито по небцето си. Ноздрите му като че ли долавяха миризмата. Цялото му същество крещеше за спокойствието след първата глътка. Или поне за липсата на сегашното напрежение, на натрапчиво повтарящите се мисли: стълбището, заключената врата, момичето с ангелско лице и ореол от златисточервена коса, дрън-дрън-дрън. „О, благодаря ти, благодаря ти, ти ме спаси, спаси ми живота...“

— Мамка му — измърмори Вайс.

Не трябваше ли вече да се чувства малко по-уверен? В крайна сметка Джули Уайънт бе успяла да избяга, нали така. Разбира се. Купила си е нова перука, осигурила си е нова самоличност и сега я няма. Беше неоткриваема. Единственият човек, който имаше бегла представа в какво се е превърнала или къде е отишла, бе онзи, измайсторил новата ѝ самоличност — Померой. Померой се бе наврял в такава миша дупка, че дори Сянката да е толкова неудържим, колкото го описваха вестниците, пак нямаше да го достигне. Така че, поне засега, Джули е в безопасност. Нямаше закъде да бърза. Нямаше стъпала. Нито заключени врати. Секундите не са от значение. Защо, по дяволите, тогава е това безпокойство?

Стоповете на джипа пред него почервенияха и той намали. Вайс натисна спирачката. Колите се струпаха една до друга и от няколко

страни се чуха клаксони, сякаш прелиташе ято диви гъски. Вайс нетърпеливо забарабани с пръст по волана.

„Божичко“, помисли си. Божичко, коя е тази жена всъщност? Коя е тази Джули Уайънт? С какво толкова се отличава? Нима човек може да бъде чак толкова впечатляващ? Откъде се е взела? Ченгетата са я търсили, той също, но никой не успя да се добере до подробности за миналото или за семейството ѝ. Просто изведнъж се бе появила от нищото сред харема от момичета на Монкриф. Беше се пръкнала изневиделица, за да изчезне. Бяха останали само снимка и кратък видеоклип, с който подканваше всички желаещи да се възползват от нея. И всички те, разбира се, бяха влюбени в нея. Обсебени. Монкриф. Сянката...

Вайс усети как вратът му почервява. Това бе пристъп на неудобство, на срам. А какво да каже за себе си? За безспирните си фантазии, за копнежите, които го обземаха вечер. Как ще обясни наемането на проститутката с червената перука. На всичко отгоре има наглостта да говори за мании. Божичко.

Колите отново се размърдаха. Червените светлини на стоповете в колоната изгаснаха една по една като падащи плочки на домино. Вайс подкара бавно и забеляза няколко полицейски патрулки с пуснати светлини, скупчени от едната страна на шосето. Видя две катастрофирани коли. Заради това бе и задръстването. Фордът се промуши през свободната лента. Пътят отново стана магистрала и колоната ускори ход. От лявата страна жълтеникавите светлини на града най-сетне пробиха пелената от облаци и мъгла. Вече усещаше вкуса на първата глътка уиски по устните си, топлината от алкохола се разливаше по вените му. Беше време.

И точно тогава му хрумна нещо. „Хрумна“ е силна дума, по-скоро това бе едно от интуитивните му предположения. Вайс усети чуждо присъствие в мислите си, усети нечия друга логика. Така разсъждаваше той. Хората, чувствата им, мислите им по някакъв начин успяваха да се вмъкнат в него. Той пък успяваше да се вмъкне в тях, в начина им на мислене, в логиката на действията им, без сам да разбира как и защо.

Мислеше си за Джули Уайънт. После за Сянката. После за себе си, и после... хоп. Безмилостно сърце. Логиката на това безмилостно сърце. Яростта му — огромна, задъхана ярост, ярост, превърнала се

във второ аз, която те изяжда отвътре, докато цялото ти същество се превърне в разярено животно.

Странна мисъл. Плашеща. Трудно бе да си представиш, че подобно същество ще се влюби. Вайс, разбира се, познаваше наемни убийци, които обичат жените си, престъпници, които са мили с децата си, дори един сериен убиец, който се отнасял изключително добре със старицата от съседния апартамент. Но при тези хора жестокостта и почтеността идваха от различни места. Те обичаха едни, убиваха други и между двете действия нямаше нищо общо. По някакъв начин обаче, без сам да знае как, Вайс успя да проникне в ума на Сянката и да види, че там няма разделение. Безмилостното сърце, застреляло хлапетата на плажа, бе същото, което сега желаше Джули Уайънт и имаше нужда от нея. Померой бе разтълкувал погрешно чутото. Сянката не бе наранил Джули и не я бе молил да е негова след това. То бе едно и също нещо. Ухажването му бе равнозначно на причиняване на болка...

Любовта му бе разрушение, разрушението на Джули щеше да бъде израз на неговата любов — сякаш Омразата се бе влюбила в някого, сякаш Убийството имаше изгора, сякаш Дяволът бе открил любовта на живота си. Вайс изсумтя презрително. И все пак мисълта не му даваше мира. Дяволът — влюбен. Какво ли ще направи в първата си брачна нощ? И какво ли не би направил, за да получи булката си?

Вайс изруга. Колата му леко поднесе на изхода от магистралата. Ядоса се и извърна волана толкова рязко, че гумите изпищяха. Насочи се към улица „Маркет“, но не към дома си, не към бленуваната чаша с уиски. Подкара към офиса. Към компютъра и телефона.

Защото най-сетне, бавно, картината започна да се разкрива в целостта си. Вайс започна да проумява какво предстои да се случи.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

АДСКИ ОГЪН

48.

Стигнаха мястото на екзекуцията по тъмно.

Караха доста време до там.

Крис Уонамейкър тъкмо идваше на себе си. Натъпкан на задната седалка на беемвето, той едва сега усети движението на колата. Бавно отвори очи, но клепките му се затвориха от тежест. Едрото му мускулесто тяло сякаш се рееше из облаците и той не можеше да контролира нито посоката, нито скоростта на движение. Главата му се подпираше тежко на стъклото на колата и Крис нямаше сили да я повдигне. Долната му челюст бе провиснала и силите не му стигаха да я прибере. Отвори очи с усилие. Загледа се в мрака с празен поглед.

Флейк караше. Голдмунсен бе на задната седалка зад шофьора. Едната от дългите му ръце лежеше спокойно в скута. Огромната длан стискаше пистолет, насочен към пода. Голдмунсен усети размърдането на Крис и се усмихна майчински, така както жените се усмихват на разбудените си деца. Биячът размърда ръка и насочи пистолета към Крис.

Крис отново помръдна. Изстена. Кръвта безмилостно заби в главата му. Имаше смътното чувство, че му се случва нещо ужасно. Искаше му се да го спре. Искаше му се да затвори очи и когато отново ги отвори, да се озове у дома, в леглото си. Опита. Затвори очи и след няколко секунди ги отвори. Не се получи. Все още бе в колата. Тя продължаваше да се движи. Километрите се нижеха. Мракът ставаше все по-непрогледен.

Крис се опита да фокусира поглед. Постара се да различи пейзажа вън. Не видя кой знае какво. Забеляза сенките на дърветата, обрамчили шосето от двете страни. От време на време черният цвят изсветляваше и се появяваха парчета небе. Бяха в някаква гора. Обзе го страх и чувството нарастваше от минута на минута. В гората не го чакаше нищо добро. Трябваше да направи нещо, да се опита да предотврати трагедията. И то бързо. Веднага.

Не разполагаше с много време. Флейк завъртя волана и слезе от шосето. Крис усети, че гладката настилка свърши и гумите

заподскачаха по черния път. Седалката под него се раздруса. Все още замаян от ударите, той вдигна натежалата си глава. Огледа се. Видя Флейк зад волана. Видя усмихнатата физиономия на Голдмунсен. Забеляза пистолета в ръката му.

— Ооо — изстена глухо Крис. — Не...

Сега вече всичко му се изясни. Пътуваше към мястото на екзекуцията си. Ужасът го разтреса до мозъка на костите, а крайниците му омекнаха.

— Не... не — запротестира той. — Трябва да...

— Спирай вече, тук е добре — каза Голдмунсен на Флейк.

— Чакай да влезем още малко, за да не ни види някой тъпак от шосето — отвърна през рамо Флейк.

— Добре — съгласи се Голдмунсен. — Влез още малко.

Крис вдигна ръка към пулсиращото си чело. За момент купето на колата потъна в мъгла и тишина. После реалността отново се върна — ужасна и мъчителна.

— О, боже. Ооо...

— Ей, да си затваряш устата, чу ли — скастри го Флейк.

— Не, не, не. Изслушайте ме — захленчи Крис, притиснал слепоочията си с ръце. — Това е... чуйте ме.

— Само по-спокойно — каза приятелски Голдмунсен. — Ще свършим за минути.

— Но вие трябва... трябва да ме изслушате.

Крис не пускаше главата си и за секунда. Опитваше се да мисли. Трябваше да направи нещо. В последния момент. Болката пулсираше в слепоочията му като жива рана и не му позволяваше да мисли. Беше ужасно изплашен.

— Слушайте.

— Това няма да ти помогне, приятелю. Имаме заповеди — заяви Голдмунсен. — Знаеш как е, нали? Трай си там. Ще свършим за нула време.

Крис го изгледа неразбиращо. Горилата се хилеше насреща му.

— Голдмунсен — настоя той. — Изслушай ме, моля те...

— Ей! — намеси се рязко Флейк и хвърли кръвнишки поглед на Крис в огледалото за обратно виждане. — Ти да не би да оглуша? А? Затваряй си плювалника.

Голдмунсен повдигна рамене.

— Виждаш ли е какво трябва да се занимавам — обърна се той към Крис. — Не искаш да ядосваме Флейк, нали? Като му избият чивиите, вади ножа и всичко потъва в кръв.

— О, божичко, моля ви...

— Сериозно ти казвам, въобще няма да ти хареса. Дръж се на положение и аз ще се погрижа за теб. Става ли?

Нов пристъп на слабост и отчаяние разтърси Крис. Той преглътна с усилие.

— Вие не разбирате — опита отново.

— Ооо, всичко разбираме — изхили се Голдмунсен.

— Не, не, не... О, божичко, трябва да ме изслушате. Не искам да умирам!

— Сигурно, ама се налага — намеси се Флейк. — По-добре се вземи в ръце и си затваряй плювалника. — Господи — измърмори той. — Прасни го тоя по главата, моля те.

— Да бе, че после да го нося на гръб през целия път — възрази Голдмунсен. — Зарежи я тая.

Колата спря. Очите на Крис се разшириха от ужас. Той се огледа отчаяно. Спомените му се съживиха. Парчетата се съединиха в съзнанието му, сякаш подреждаше пъзел.

— Моля ви, чакайте! — изскимтя. — Кенеди беше! Това исках да ви кажа. Кенеди е виновен.

— Ей сега го клъцнах това копеле — обади се Флейк.

— Хайде, стига де — отвърна Голдмунсен. — Да се опитаме да запазим спокойствие и да си свършим работата професионално. Ще отключиш ли най-накрая вратата, за да мога да изляза.

Флейк отключи задните врати. Голдмунсен махна с пистолета.

— Слизай от моята страна — обърна се той към Крис.

— За всичко е виновен Кенеди, кълна се!

Едрият бияч изобщо не му обърна внимание. Отвори вратата. Измъкна се внимателно, като през цялото време държеше пистолета насочен към Крис. Флейк също излезе.

— Чуйте ме! — проплака Крис. — Кенеди! Той го направи. Той... ооо...

Притисна главата си с всички сили и се опита да сглоби парченцата на пъзела.

Голдмунсен направи красноречив жест с пистолета.

— Хайде — подкани го той.

— Размърдай си шибания задник. Не ме карай да идвам при теб — намеси се и Флейк. — Сериозно говоря. Мърдай.

Крис погледна с безумни очи към дулото на пистолета. Беше така парализиран от страх, че нямаше сили да помръдне, дори да говори. И въпреки това успя да се плъзне по седалката към подканващото дуло сякаш бе кобра, омаяна от свирката на факир.

Излезе от колата. Студеният планински въздух го лъхна и той потрепери. Чувстваше се слаб и уплашен.

— Правите грешка — успя да прошепне Крис. — Това е... грешка. Не е правилно. Не е...

Стояха на малка полянка сред гората. Бяха вдън гори тилилейски и в цялата работа имаше нещо странно. На светлината на луната Крис забеляза нещо, което го обърка още повече, и той загуби всякаква представа за посока. Видя сгради. Имаше цяла редица стари тухлени сгради, сякаш се намираха на главната улица на едно от онези погранични градчета от уестърните. Почти всички бяха двуетажни, някои увенчани със сводове, а други с покриви, назъбени като бойници на средновековен замък. Всъщност, това бяха само фасади. Местата за прозорците бяха просто дупки, подобно на зеещите орбити на череп. През тях се виждаха черните стъбла на гората. Беше просто скелет на изоставено градче от времената на златната треска, но на Крис му заприлича на декор от филм на ужасите. Объркването, страха, странното място, всичко това му попречи да формулира мислите си правилно.

— Да тръгваме — подкани го Голдмунсен.

— Чакайте — възпротиви се Крис. — Чуйте ме. Кенеди...

Голдмунсен го пошляпна почти приятелски с пистолета по врата. Крис залитна и падна на колене. Небето, дърветата, сградите — светът наоколо се завъртя. Мислите му се разпръснаха като подплашено ято врани.

— Този човек просто не слуша какво му се говори — каза Голдмунсен. — Съгласен ли си?

Сетне поклати глава, хвана Крис за косата и го изправи. Завря дулото на пистолета в ребрата му.

— Хайде сега, да тръгваме. Става ли?

Мислите на Крис блуждаеха. Всичко бе объркано. Страхуваше се. Запреплита крака към сградите.

— Моля ви — захленчи той. — Изслушайте ме. Моля ви. Станала е грешка. Трябва да ме изслушате... — Думите едва излизаха от устата му, е голямо усилие успяваше да ги облече в звук. Хленчеше и мърмореше сякаш е вярващ, увлечен в молитва в храма. — Кенеди е виновен за всичко. Само той. Кенеди и Катлин.

— Как мислиш? Дали ще успеем, преди „Лъки“ да затвори? — обади се Голдмунсен зад гърба му.

— Де да знам — отвърна Флейк. — Ако този тъпак си затвори устата поне за малко, може и да си чуя мислите. Вече ми лази по нервите. Искате ми се да извадя ножа и хубавичко да го обработя.

— Той ни шпионираше — продължи да хленчи Крис. — Някой трябва да ми повярва. Поне вие ми повярвайте. През цялото време. Двамата с Катлин. Трябва да кажем на господин Хиршорн.

— Какъв нож? Какви ги дрънкаш? — скастри го Голдмунсен. — Забрави ножа сега. Гладен съм. Свършваме, отивам в „Лъки“ и си поръчвам ребърца. Нямаме време за ножове.

— Просто го споменавам — обясни Флейк.

— Ти винаги просто го споменаваш. Да знаеш, че имаш садистични наклонности. Сериозно ти говоря. Да вземеш да идеш на лекар.

— К'во?

Крис започна да си припомня. Картината в главата му се подреди. Компютърът. Имейлът. Най-сетне успя да формулира мислите си.

— Той е частен детектив. Точно така — изрече Крис с разтреперан глас. — Кенеди е частно ченге.

Направи опит да се озърне, но Голдмунсен отново го халоса с пистолета.

— Продължавай!

Крис преплете крака и продължи да върви.

— Чуй ме, Голдмунсен. Флейк. Чуйте ме! Опитвам се да ви кажа, че Кенеди е частен детектив.

— Господи, няма ли кой да запуши устата на това копеле — промърмори Флейк.

— Не му обръщай внимание — каза Голдмунсен. — Влез му в положението.

— Истина ти казвам. Не отговарям за последствията.

— Какви ги дрънка сега?

— Де да знам. Разправя, че Кенеди бил детектив.

— Да бе, да. А ние трева пасем, нали?

— Остави го да си говори.

— Да не би да си мисли, че господин Хиршорн не го е проверил?

— Е, нали все нещо трябва да каже. Не му обръщай внимание.

— Мътните да ме вземат! — възкликна Флейк.

Наближиха подобните на черепи фасади. Някъде в гората се обади бухал. Отвсякъде цвърчаха щурци и цикади. Хленченето на Крис ги конкурираше по настоятелност.

— Вярно е! Чуйте ме. Кенеди е частен детектив. Моля ви! Работи за една агенция. Ааа... „Вайс“. Агенция „Вайс“ в Сан Франциско. Намерих го на това неговото, на машината, на компютъра. Изпратил им е имейл.

В редицата сгради се появи дупка. Крис влезе в нея, подтикван от пистолета в гърба си. Голдмунсен го последва. Флейк също.

— Чуй само какви дивотии дрънка — измърмори Флейк и добави: — Ей, тъпак. Я, се чуй само. Какъв имейл, бе?

— Исусе Христе! Остави го на мира поне за минутка — спря го Голдмунсен. — Само го тормозиш.

— Не, не, не, чакай сега — каза весело Флейк. — Чакай да видим за какви идиоти ни мисли. Значи викаш, че Кенеди е пратил имейл, а?

Крис успя малко да повиши глас.

— Да, на агенцията. На агенция „Вайс“. Кълна се!

— Ааа, вече почнахме и да се кълнем — подметна иронично Флейк. — И как разбра? Той ли ти го показа?

— Беше на компютъра му.

— Как пък ги измисляш тези глупости. На компютъра му, викаш. И къде му е компютърът? Ще ми го покажеш ли?

Крис се изплаши още повече. Мускулите му съвсем се размекнаха. Защо остави компютъра в сака. Как можа. Голяма глупост.

— Не, не мога. Но... мислех си, че...

— Аха. Мислиш си значи — изхили се Флейк. — И какво поточно си мислиш? Мислиш си, че ще ни баламосаш, защото сме

тъпаци? Виж го само тоя кретен. Не мога да повярвам на ушите си.

— Знаеш ли в колко затваря кухнята в „Лъки“? — попита угрижено Голдмунсен.

— Какво? — отвърна разсеяно Флейк. — Де да знам. Май в десет. Откъде, на майната си, да знам. Забрави за „Лъки“. Мозъкът ти е в стомаха.

— В стомаха е, вярно — съгласи се Голдмунсен. — Дай ми порция ребърца и ще се върне обратно в пишката ми, където му е мястото.

Призрачният град остана зад гърба им. Дърветата пред тях отново се сгъстиха. Крис се олюляваше на всяка стъпка. Знаеше, че всяко парче земя тук може да е гробът му. Продължи да повтаря историята си. Вече почти не осъзнаваше казаното. Горилите на Хиршорн не искаха да го слушат. Нещата просто продължаваха хода си. Не беше в състояние да ги спре. Разширените му от ужас очи подскачаха безумно. Всичко наоколо му се струваше злоецо и ужасяващо — дърветата, стволите им, клоните. Черната като мастило нощ и обсипаното със звезди небе. Тревата и краката му, които се влачеха по нея. Луната освети една полянка между дърветата. Беше раззинала паст да го погълне. Това сигурно щеше да е лобното му място.

Стигнаха полянката. Крис искаше да спре. Искеше да се обърне и да се бие или поне да избяга, преди гората да го е погребала. Вместо това продължи да мести вдървено крака. Гората наоколо бе тъмна и хладна. Нещата просто продължаваха хода си и той не бе в състояние да ги предотврати.

— Всичко е заради Катлин — процеди горчиво Крис. Гласът му пресекуваше, от устата му потече слюнка, очите му се насълзиха. — Жена ми. Тя е виновна. Тя подслушваше. Трябва да ми повярвате. Всичко му е казала. От нея е разбрал.

— Тук е добре — каза Голдмунсен след малко. — Хайде, Крис, стигнахме. Тук е мястото.

Крис се подчини като хипнотизиран. Спря се и продължи да плаче с отпуснати рамене и провиснали ръце. Огледа гъстата гора през пелената от сълзи. Изглеждаше му толкова хубава, толкова истинска. Въздухът бе кристалночист, а нощта прекрасна. Всичко, което искаше

сега, бе да продължи да живее. Сълзите и сополите не спираха да се стичат по лицето му. Чакаше изстрела в тила.

— Чукала се е с него. Така е станало — продължи да дърдори той. — Кенеди я е чукал, а тя му е казал всичко, което знае. Така е разбрал. О, моля ви, моля ви, моля ви... — запелтечи.

Пистолетът зад гърба му изщрака. Голдмунсен проверяваше дали е зареден. Топла струйка пикоч се стече по крака на Крис и подмокри дънките му. Тялото му се разтреса от стенания.

— Моля ви, моля ви, моля ви, о, моля ви, кълна се в Бог...

— Чакай, чакай, какво каза? — любопитства Флейк. Голдмунсен вдигна пистолета и го насочи в тила на Крис.

— Ей, ей, ей! — спря го Флейк. — Чакай малко. Чу ли това?

— Какво да чуя?

— Това, което каза тъпакът ей сега. Чу ли го?

— Не знам. Какво каза? — попита нетърпеливо Голдмунсен, без да сваля пистолета. — Каза: „моля ви, моля ви, моля ви“. Какво очакваш да каже?

— Не, не, не, не, не. Чакай малко — възрази Флейк. — Кенеди чукал жена му? Това ли каза?

— Де да знам. На кого му пука. Да стрелям ли вече?

— Чакай малко, задръж топката.

Флейк протегна ръка и хвана пистолета на Голдмунсен.

Огромният бияч завъртя очи.

— Мамка му! — махна нетърпеливо с ръка Голдмунсен. — Умирам от глад вече.

— Ей! — викна Флейк към Крис. — Ей, лайнар. Какви ги дрънкаше преди малко? Кенеди чукал жена ти, така ли?

Крис шумно си пое дъх. Стоеше с отворена уста и плачеше неудържимо. Чакаше изстрела в тила и гледаше като омагьосан прекрасната гора през пелената от сълзи. Секундите му се струваха толкова дълги, че започна да се надява някоя от тях да продължи вечно.

— Чукаше жена ми — промърмори отнесено той в отговор, без да съзнава ясно какво говори. — Така е разбрал. Така е разбрал.

— Значи Кенеди е частен детектив, чука жена ти, а тя му разказва какво сте си говорили с господин Хиршорн. Това ли казваш? — попита Флейк и се наклони напред, сякаш не вярваше на ушите си. — Това ли твърдиш?

— Можем да спасим положението — изхленчи Крис повече на себе си, отколкото на тях. — Можем да спасим... господин Хиршорн... ще остане доволен...

— Ей! — извика Флейк и цапардоса Крис по тила.

Крис реши, че всичко свърши. Това е куршумът. Изпищя пронизително, залитна напред и падна на колене, облян в сълзи. С изненада откри, че все още е жив, и си помисли, че сега отново ще го застрелят и ще довършат започнатото. Надяваше се отчаяно да свършат по-бързо, преди да е усетил болка.

— Ей! — повтори Флейк и сграбчи Крис за ухото. Издърпа го да се изправи на крака и го извърна към себе си. Дребничкият бияч впи безумен поглед в очите на Крис. — На теб говоря, свиньо такава. Попитах те нещо. Какви ги дрънкаш?

Крис се вторачи в разкривеното лице насреща си с отпусната челюст, с лице, омазано със сълзи и сополи. Отне му известно време, но в един момент разбра. Флейк го слуша! Флейк го слуша и Крис все още е жив. Погледна го е такава любов, сякаш бе родната му майчица.

— Точно така! — изкрещя. Цикадите притихнаха стреснато. — Катлин и Кенеди. Той е частен детектив.

— И чука жена ти?

— Чукаше Катлин, а тя подслушвала мен и господин Хиршорн и му казвала всичко. Видях имейла. Беше на компютъра му. До агенция „Вайс“ в Сан Франциско. Каза, че ме е изместил, че са ме изритали и че ще разбере всичко за операцията.

Флейк помисли известно време, докато смели всичко това. После с отсечен удар свали Крис на земята. Крис покри главата си с ръце.

— Моля те, недей! — изстена той. — Мога да помогна, кълна се! Мога да спася положението. Моля те, моля те!

Флейк го изгледа втренчено и се замисли. Гърдите му се издигаха и спускаха нервно. Най-сетне гневът надделя и той скрита Крис в бедрото.

Жертвата му изпищя и се загърчи от болка.

— Мамка му! — изпсува Флейк.

Голдмунсен отпусна отчаяно ръце и пистолетът увисна до бедрото му.

— И какво сега? — каза той. — Ще повярваш на тези глупости ли?

Флейк сложи ръце на кръста и го погледна намръщено.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

— Господин Хиршорн провери Кенеди — настоя Голдмунсен. —
Всичко е точно. Чист е.

— Ти чу ли го какво дрънка тоя? Разправя, че Кенеди чукал жена му — сопна се Флейк.

— Е, и? Какво от това? На кого му пука какво дрънка. Готов е да каже всичко, за да си спаси задника.

— Не е така. Такова нещо няма да каже. Кой признава, че някой чука жена му? Мъжете крият такива неща. Ти би ли го заявил?

— О, я стига! — махна Голдмунсен към разплакалия Крис. —
Виж го само.

Флейк го погледна с отвращение, но поклати глава.

— Няма да каже такава нещо, ако не е вярно. Че някой друг чука жена му. Просто не е нормално. Не може да си го измисли.

Голдмунсен вдигна отчаяно ръце.

— Боже мой! И какво сега? Какво точно искаш да ми кажеш?

Флейк подритна ядосано няколко листа.

— Най-малкото, че тази вечер можеш да забравиш за „Лъки“ —
отвърна той.

49.

— Леле-мале — повтори Бишоп.

Той пристъпи бавно към просторния навес. Огледа сантиметър по сантиметър машината на луминесцентната светлина — величествена и заплашителна.

— Е, виждал ли си по-голяма красавица? — попита усмихнато Хиршорн зад гърба му.

Бишоп не отговори. „Красива“ не му се струваше най-правилната дума. Тук, в нищото, наред гората, машината приличаше на огромен скакалец, на извънземно насекомо, блеснало от злост, съразмерна с габаритите му.

Стъклото на пилотската кабина, което отразяваше единствено среднощната тъма, сякаш гледаше подозрително приближаването на Бишоп. Огромните, леко провиснали перки и късите, мощни крила изглеждаха в състояние да повдигнат машината за секунда и да я хвърлят в яростна атака.

Бишоп от доста време не бе доближавал подобно нещо — „Апач Лонгбоу АН-64D“. Боен армейски хеликоптер. При това въоръжен с ракети. Шибани ракети. Четири от осем възможни ракети въздух-земя от типа „Хелфайър“ под всяко крило. Да не говорим за тридесетмилиметровата картечница, чието дуло се подаваше като жило под корпуса.

Бишоп се спря до носа. Все още носеше сака си в лявата ръка, така че протегна дясната и погали нежно хладната стомана. Поклати невярващо глава. Хиршорн сигурно е похарчил милиони, за да се сдобие с това нещо, и са му били необходими седмици, за да го докара дотук. Бишоп се обърна и погледна с известно възхищение побелелия гангстер зад него.

— На какво си играете тук, Хиршорн, на терористи ли? — попита тихо.

Дребничкият мъж настръхна.

— Ей, ей, ей. Мери си приказките. Аз съм стопроцентов американец. До мозъка на костите.

— В такъв случай, прощавай за въпроса, но какво точно възнамеряваш направиш с това чудо?

Хиршорн пак се отпусна и се разсмя.

— Търпение, приятелю. Всичко ще разбереш. Нали ти казах — мисията е проста, влизаме и излизаме. Ще те държа за ръка през цялото време.

— Проста — повтори замислено Бишоп. Той отново погледна хеликоптера и заби език в бузата си, както обикновено. — Имаш ли нещо против да седна в кабината?

— Не, разбира се — отвърна великодушно Хиршорн. — Влизай. Искам да се чувстваш удобно там.

Бишоп не остави сака си на земята, а го преметна през едно от крилата. После се вдигна след сака и натисна дръжката. Хвърли чантата на пода на кабината. Седна на пилотското място. Затвори вратата след себе си. Постоя известно време загледан през предното стъкло към фенерчетата на посрещачите им и силуета на Хиршорн на фона на потъналата в мрак гора.

— Исусе Христе — възкликна гласно. — Исусе Христе.

Сърцето на друг мъж може би нямаше да издържи досега. Сърцето на друг мъж може би щеше да си зададе тревожния въпрос: „В какво, по дяволите, се забърках и какво правя накрая на света?“ Но Бишоп бе спокоен, уверен в себе си. Каквато и „проста“ операция да бяха замислили с бойния хеликоптер, той щеше да я саботира. Поне тази вечер. Не разполагаха с друг пилот, а каквито и отрицателни качества да имаше, едно бе сигурно — по-скоро ще допусне да го застрелят, отколкото да вдигне смъртоносната машина над американска земя. Проблемът бе, че ако откаже да лети или ако поеме в погрешна посока, те наистина ще го застрелят. Така че единствената възможност бе да успее да се измъкне по някакъв начин от тази дупка и да предупреди за скритото в гората чудовище.

Разбира се, нямаше да е лесно, като се вземеха предвид двамата въоръжени мъже, които ги посрещнаха. Освен това не знаеше дали в лагера няма и други хора. Така че, колкото и спокоен да се чувстваше, Бишоп плъзна ръка надолу към сака. Отвън не можеха да го видят. Напипа ципа. Докато го правеше, огледа приборите на хеликоптера. Направи му впечатление, че не всичко е на мястото си. Откъдето и да бяха откраднали или купили машината, тя не бе напълно оборудвана.

Липсваха радарното предупреждение, инфрачервеният порт за прехващане на вражески обекти и тъй нататък. Джиписесът обаче си бе на място, както и системите ТАДС^[1] и ФЛИР^[2] за по-лесно прехващане на обекти. Изглежда наистина мислеха да направят нещо с тези ракети.

— Исусе Христе!

Пръстите му отвориха сака. Плъзна ръка в него. Напипа компютъра и го издърпа. Настани го в скута си и го включи. Междувременно продължи да върти глава из кабината и да посяга със свободната си ръка към уредите. С две думи, изнасяше представление. Предположи, че Хиршорн се гордее достатъчно със съкровището си, за да го остави да си поиграе с него.

Компютърът му зареди и Бишоп заровичка из него. Чак сега забеляза, че е забравил да изпрати последния си имейл до Вайс. Побиха го тръпки. Изруга мислено Катлин, че го е прекъснала и е попречила на работата му. Сега Вайс не знаеше, че е тук.

От друга страна, съобщението бе запазено, така че щеше да е по-лесно. Той отвори имейла на екрана.

„Вайс. Стана. Изритаха Уонамейкър. Взеха ме на негово място. Тази вечер в шест отлитаме към някакво неизвестно място в планината. Когато стигнем, ще ми кажат повече подробности. Ще ти се обадя веднага щом науча нещо повече. С повечко късмет ще успеем да разберем какво става, без да излагаме на опасност...“

С възможно най-пестеливи движения, Бишоп затрака по клавишите:

„pr150кмсзаh-64d“

Това бе всичко, което успя да напише. Забеляза, че Хиршорн му маха надменно.

— Хайде, Кенеди! Ще имаш достатъчно време да си играеш! Имаме работа.

Бишоп затвори имейла и натисна „изпращане“. Последва пауза, която му се стори доста дълга. Хиршорн продължаваше да го чака отвън. После прозорецът със съобщението на екрана замига: „търсене

на сигнал... търсене на сигнал..." Нямаше какво да направи. Бишоп знаеше, че в тази пустош компютърът ще се опитва цяла вечност да изпрати съобщението. Ще спре едва след като му свършат батериите.

Остави компютъра на пода и го бутна под седалката, вън от полезрение. Машината продължаваше да прави опити да изпрати съобщението.

След секунда излезе от кабината на хеликоптера със сака в ръка. Върна се при Хиршорн под зорките погледи на въоръжените мъже.

— Просто исках да видя как ще се почувствам вътре — обясни той.

— Няма страшно, ще видиш — каза Хиршорн и го потупа по рамото. Дари го с лъчезарната си усмивка. Явно се чувстваше добре. — Повярвай ми, ще имаш време. Чейс, заведи господин Кенеди до стаята му.

Чейс бе един от двамата въоръжени мъже. Той направи крачка към Бишоп и махна с фенерчето си. Държеше автомата небрежно в лявата си ръка.

— След вас — изрече с плътен глас.

Бишоп потегли. Хиршорн и другият им посрещач останаха, за да загасят осветлението в навеса и да затворят вратите.

Бишоп пристъпваше бавно между дърветата, а Чейс го следваше и осветяваше пътя им с фенерчето. Въоръженият мъж явно знаеше какво прави и се държеше на достатъчно разстояние зад Бишоп, за да предотврати внезапно извъртане и нападение. В интерес на истината Бишоп си го помисли. Изкуши се да се обърне, да изтръгне оръжието му и да изчезне в гората. Ако успееше да се добере до чесната, щеше да я запали и да се върне в града. Да предупреди ченгетата за бойния хеликоптер. Но Чейс го следваше внимателно, предпазливо. Трябваше да изчака.

Продължи да се движи сред дърветата и да следва светлината на фенерчето, което го водеше към другата сграда — двуетажната постройка с външни стълби. Все още бе спокоен, все още не се поддаваше на страх или паника. Сметна, че е по-добре да изчака удобна възможност за атака. Реши, че все още има време.

Стига Крис да е мъртъв, стига да са го застреляли, преди да се е свестил и да е разказал историята си, Бишоп разполагаше с достатъчно време.

[1] Система за прехващане и опознаване на цели. — Б.пр. ↑

[2] Система за правене на фотографии чрез използване на инфрачервени лъчи. — Б.пр. ↑

50.

В този момент Вайс влезе в агенцията и веднага разбра, че нещо не е наред. Препускащите през главата му мисли забавиха ход и той застана нащрек. Спря се на входа и напрегна поглед в мрака.

Минаваше осем вечерта и всички си бяха отишли. Лампите бяха изгасени. Навсякъде цареше тишина. Въпреки това Вайс имаше чувството, онова интуитивно чувство на ченге, че не е сам.

Независимо от сериозните си габарити Вайс можеше да се движи безшумно, ако поиска. Премина коридора, без да вдигне никакъв шум. Приблужи малката стаичка, която използвахме, за да складираме кореспонденцията. Успя да различи огромните контури на копирната машина и факса с помощта на бледите градски светлини през прозореца. Ето го и моето бюро, избутано до стената. Ето ме и мен, строполил се върху бюрото.

Вайс ме забеляза и спря. Напипа ключа на осветлението и го щракна. Сега вече виждаше ясно — седях на стола си безчувствен, обронил глава върху бюрото. По лицето му премина сянка на раздразнение. Бях прекъснал мислите му, опитите му да надхитри Сянката. Той въздъхна. Забеляза бутилката „Джей енд Би“ до лакътя ми, пресегна се, вдигна я и я огледа. Не бе дори и наполовина празна. Най-вероятно е решил, че все още не съм мъртъв. Раздруса ме грубо.

— Чист е! — изкрещях аз стреснато и запремигнах неразбиращо на ярката светлина.

Той размаха бутилката под носа ми.

— Мислех, че поне съм те научил да не пиеш тази боклучава конфекция.

Зяпнах насреща му. Вайс? Ей, гледай ти, та това бил Вайс.

— Вайс! — обадох се немощно и премигнах срещу бутилката. — Не, не, не, мерси. Аз съм дотук.

— Виждам, че си дотук. Чудно ми е даже как си стигнал толкова далеч.

— Свърших и си помислих, че... — зациклих, защото мислите просто се изпариха от главата ми.

— Че може да поспиш на бюрото си — довърши Вайс вместо мен. — Добра идея. Ние насърчаваме хубавите идеи. Така агенцията придобива известна доза екстравагантност.

Изхилих се глупаво и се заклатих в стола си като царевично стъбло на вятъра. Какъв страхотен пич беше този Вайс. Просто да го разцелуваш. За какво, по дяволите, обаче говореше. Сигурно искаше да каже нещо.

— Проверих го — опитах се да обясня и премигнах още няколко пъти. — Написах доклада. Чист е. Всичко е наред.

Вайс тежко остави бутилката на бюрото ми.

— За какво говориш, за случая „Строубъри“ ли?

— Аха — прокарах длани по лицето си с надеждата, че мисълта ми ще се избистри. — Свещеникът. Братът на губернатора.

Вайс повдигна брадичка. Нещата започнаха да се подреждат.

— И той е чист. Показанията му са истински. Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Дааа — отвърнах и махнах широко с ръка. За малко да обърна бутилката. — О, да. Много чист. Много истински.

— Аха — кимна Вайс. Вдигна няколко листа от бюрото ми. — И всичко си описал в доклада, така ли?

— Абсолютно. Всичко е в доклада. Записано е дума по дума.

Вайс погледна часовника си и изсумтя.

— Добре, инспекторе, остават ти двадесет минути, преди да започнеш да драйфаш навсякъде. Какво ще кажеш да не създаваш допълнително работа на чистачката и да си ходиш.

Тръгнах си. Не беше лесно. Първата трудност бе да стана от бюрото. Вайс остана в коридора, докато се дотътря до входната врата. Мисля, че се държах на положение, но въпреки това забърсах с рамо едната стена, после и другата, докато най-сетне се примирих с поражението и се хванах за рамката на една картина, за да запазя равновесие.

Вайс стоеше и ме наблюдаваше. Държеше доклада ми с една ръка и тактуваше ритмично с него по другата. Усмихна се накриво. Изсумтя. Явно леко се разочарова от качествата ми. Мислеше си, че съм интелигентен, че давам надежди. Смяташе, че със сигурност ще

забележа онази част с плешивината на темето и ще открия къде точно е стоял свещеникът, докато е гледал как нашият клиент прострелва Марс. Може би доброто отче се е намирал в апартамента на някоя девойка. Или пък на някой младеж. Все пак живеехме в Сан Франциско. Както и да е. На сутринта трябваше да каже на Сиси, че съм се провалил с първата си задача. Щеше да ѝ заръча сама да провери показанията на свидетеля и да види дали отговарят на истината.

Успях да отворя вратата. Успях да се промуша през нея. Успях да прекося коридора без инциденти и да вляза несигурно в асансьора. Слязох на партера, подпрял глава в стената на кабината. Очите ми се затваряха, после всичко започваше да се върти и отново ги отварях. Асансьорът спря. Изсипах се във фойайето. Насочих се към вратата като човек, който върви срещу силен вятър. Проврях се навън и се оказах на мъгливата улица.

Тръгнах по улица „Маркет“ с наведена глава, наврял ръце в джобовете. Фаровете на колите режиха пелената на ситния дъждец. Дрънченето на един трамвай наруши монотонния шум на трафика. Свърнах от оживената улица и тръгнах по една тъмна пресечка. В главата ми също цареше мрак. Уискито притъпи сетивата ми, но не достатъчно. Не дори наполовина, колкото ми се искаше. Всъщност не мисля, че долових разочарованието на Вайс, но не бе и нужно. Бях достатъчно разочарован от себе си. Нещо повече. Бях отвлечен. Да пусна отец О'Мара да се измъкне така, да лъжа заради него, да го предпазвам. Опитите ми да изглеждам като закоравял частен детектив се провалиха с гръм и трясък. Когато започнах да пия по-рано тази вечер, си мислех, че ще удавя срама си в алкохол. Но не успях. Струваше ми се, че никога няма да си простя.

Обзет от горчиво и сантиментално самосъжаление, обърнах глава и реших, че хвърлям последен поглед за сбогом към агенцията на осмия етаж на бетонната кула. Все още помня какво видях. Мисля, че никога няма да го забравя. Видях Вайс. Видях солидната му фигура, долепена до огромния сводест прозорец. Стоеше с ръце в джобовете, гледаше града, движението, пешеходците на тротоара под него, забързаните хора в нощта, поели към тайнственото си битие. Компютърът на бюрото му сигурно бе включен, тъй като стаята бе тъмна, но все пак се виждаше някакво призрачно сияние, очертало

силуета му на прозореца. Замъгленият ми мозък си помисли, че дори различава някои от чертите на лицето му — на грозноватото му, увиснало, меланхолично и състрадателно лице. Реших, че виждам блясъка в очите, втренчени настойчиво към улицата през рехавата мъгла.

Спрях за миг и погледах замислената фигура. Макар да ме заливаха вълни от самосъжаление, почувствах прилив на уважение към него и някаква искра, която като че ли даде нов живот на изгасналата представа за това какъв човек искам да стана.

След няколко дълги секунди се обърнах и продължих пътя си в мрака.

С това приключвам участието си в тази история и я избавям от мен. Когато се прибрах у дома и повръщах дълго, преди да се строполя изтощен на пода на банята, силното чувство на уважение остана в гърдите ми и продължи да ме топли. Тогава, разбира се, не го знаех, но сега си давам сметка, че някак интуитивно съм разбрал как Вайс, застанал неподвижен пред огромния прозорец онази вечер, всъщност е бил в най-добрата си форма. Там, макар и на тъмно, го видях в най-добрата му светлина — замръзнал като паметник и в същото време, както се оказа, на една ръка разстояние от Сянката.

51.

Дойдоха за Катлин малко след това, към девет часа. Тя се беше свряла в тясната стаичка в дъното на къщата. Лежеше свита на дивана и гледаше втренчено телевизора. Правеше едно и също през последните два часа. Тъпчеше се със снакс направо от кесията и се наливаше с бира от бутилката. Палеше цигари, пушеше ги до половината и ги мачкаше в пепелника, закрепен на бедрото ѝ. Почти нямаше представа какво точно гледа.

Обърканите мисли в главата ѝ не ѝ позволяваха да се съсредоточи в екрана. Сърцето ѝ тежеше от мъка и горчивина. Мислеше си как Кенеди я е излъгал и зарязал. Мислеше си за Крис и за бандитите, които го търсят. За Хиршорн. Всички те я отвращаваха. Как, по дяволите, успя да превърне живота си в такава помия? Беше отвратена от всичко. Беше отвратена, но не и уплашена. Поне все още не. Кенеди я предупреди, но тя смяташе думите му за бабини деветини и въобще не ги вземаше на сериозно. Биячите дойдоха и си тръгнаха. Търсеха Крис, не нея. Реши, че ще го пообработят малко, задето се налива като свиня и не си държи езика зад зъбите. Нека, така му се пада. Ако някой трябва да се страхува, това е Кенеди. Когато Хиршорн разбере, че Кенеди е ченге... Е, и на него така му се пада, каквото и да му се случи. Майната му. Майната им на всички. Какво ѝ пука.

Тя продължи да зяпа телевизора, да се налива с бира, да пали цигари и да ги гаси след няколко дръпвания. По телевизията даваха някаква игра. Една от онези, в които състезателите са принудени да изтърпят какви ли не гадости. В момента изсипваха кофа със змии върху главата на някаква жена. Ако успееш да издържи, щеше да спечели бая пари. „И какво пък му е трудното на това?“, помисли си Катлин. Тази от телевизора сигурно ще си завре главата и в кофа с лайна, ако ѝ дадеш достатъчно пари. Трябва да е доста тъпа, за да го прави само за пари. Тъпа крава.

Замисли се дали да не смени програмата, но нямаше желание да прави нищо. Продължи да зяпа състезанието. От стаичката в задната част на къщата, разбира се, не можеше да види черната кола, която

спря пред тях. Не чу отварянето на входната врата. Не успя да долови дори стъпките в коридора, докато не стана прекалено късно. Вдигна глава и видя мъжа си в рамката на вратата.

Катлин се изправи стреснато на дивана. Господи, Крис изглеждаше зле, доста зле. Посивяло лице, обезумели очи.

Беше измокрил някъде дънките си. Божичко, това не е ли миризма на урина?

Тъкмо беше запалила нова цигара. Бързо я смачка в пепелника и го остави на ниската масичка. Напипа дистанционното на възглавничката до бедрото си и спря звука на телевизора.

— Здравсти, Крис — поздрави неуверено Катлин.

Беше отворила прозореца, за да не се задимява, а и за да влиза чист въздух. Телевизорът утихна и само някакъв глупак продължи да се хили беззвучно от екрана. Тишината се нарушаваше единствено от шума в квартала — свиренето на щурците, гласовете на семейство О'Конър, които хокаха кучето си, тракането на кофата за боклук в двора на Пейнтърс.

Крис постоя безмълвен още няколко дълги секунди. Струваше й се, че трепери, устните му се усмихваха зловещо и някак отнесено.

— Добре ли си? — попита тя.

— Да — отвърна най-сетне мъжът й. Гласът му също прозвуча странно. Някак тихо и замечтано. — Да, добре съм. Супер съм. Трябва да тръгваме, Катлин.

— Да тръгваме ли? Къде, по дяволите, ще ходим? — Тя погледна часовника си. — Ами, то вече е девет...

— Знам — отвърна той със същия глас. — Но трябва да вървим. Господин Хиршорн каза, че тук не сме в безопасност. Изпратил е едни хора да ни вземат. Ще ни отведат на сигурно място, докато всичко свърши.

— Всичко?... Крис, какви ги говориш? Нищо не разбирам...

Тогава осъзна, че ще я убият.

Идиотът на екрана продължи да дърдори и да се хили мазно, щурците в двора продължиха да свирят, а проклетото малко куче на О'Конър се скъсваше да лае. Може би дочу и някакви стъпки под прозореца, които я поставиха нащрек или може би това свърши странният глас на Крис, но Катлин внезапно проумя, че хората с беемвето са тук. Знаеше, че ще я вземат и ще я отведат в гората или на

някое друго затънтено място. Когато я открият, косата ѝ щеше да е сплъстена от засъхнала кръв на мястото, където е минал куршумът. Лицето ѝ щеше да е омазано с кал, с полепнали листа и сламки.

А Крис продължаваше да седи насреща ѝ. Това я вбеси най-много. Крис бе дошъл, за да я предаде в лапите им. Любимият ѝ съпруг. Искаше да я прикотка навън без много шум, така че съседите да не разберат какво става, и всичко да мине тихо и кротко. Помисли си, че нищо не е в състояние да я нарани повече от това. Причерня ѝ пред очите, доповръща ѝ се. В края на краищата му беше жена, а той не даваше и пет пари за нея. Щеше просто да я тикне в ръцете им. И то за пари, както по телевизията. Излиза, че всеки е готов да направи всичко за пари. Никой не го е грижа за никого.

Катлин се изправи бавно въпреки чувството, че потъва.

— Господи — промълви тя.

— Трябва да тръгваме — повтори отнесено Крис. — Господин Хиршорн е изпратил едни хора да ни вземат.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Божичко, какво правиш?

— Хайде, Катлин. Всичко е наред. Няма да ти направят нищо. Трябва да вървим.

Тя се хвърли отгоре му. Изпищя от гняв и отчаяние и се опита да го удари едновременно е двете си ръце. Крис я хвана за китките, а тя пробва да издере бузите му с нокти. Задави се в стонове, а сълзите изгаряха очите ѝ като киселина. Отчаянието и яростта сякаш превърнаха сълзите ѝ в отрова.

Здравите ръце на Крис я прегърнаха. Той я притисна към себе си. Не можеше да се освободи, за да го удари. Тялото ѝ се загърчи конвулсивно. Усети острата миризма на засъхнала пот, на урина и на нещо друго, което не успя да разпознае, но което вонеше ужасно. Катлин продължи да се гърчи, докато най-накрая остана без сили и се отпусна. Притисна лице до гърдите му и заплака. Крис потупа лекичко тила ѝ с длан и я целуна по главата.

— Няма нищо — каза той със същия странен глас. — Трябва просто да се махнем за известно време. Не е проблем. Никой няма да те нарани. Просто докато всичко свърши.

Катлин продължи неутешимо да мокри ризата му със сълзи.

— О, Крис — проплака тя. — О, Крис.

— Хайде, стига вече — рече Крис. — Всичко е наред. Честна дума.

Поведе я към вратата. На екрана зад гърба им пуснаха реклами. Татко се бе прибрал за вечеря, а мама му сервираше препълнена чиния е топла супа. Имаше и една за синчето, и една за усмихнатата дъщеря. Сценката се разиграваше без звук. Озвучаваха я единствено щурците, джафкането на съседското псе и стонове на Катлин.

Крис я изведе в коридора, където вече ги чакаха биячите. Флейк се бе вмъкнал през задната врата, откъм кухнята, а Голдмунсен — през парадния вход. Бяха блокирали и двата изхода, в случай че Катлин се опита да избяга.

Но тя не се опита. Вече не й пукаше какво става. И защо да й пука? Остави Крис да я води. Излязоха навън. Нощта бе топла. Леко се стресна при вида на беembeто. Поколеба се за момент, дори се запъна за малко на вратата. Стори й се ужасно — колата и начинът, по който Крис я водеше към нея с ръка през рамото. Опита се да спре, но дланта му я стисна сигурно. Поведе я нежно, но безмилостно напред.

— Всичко е наред, Катлин — повтори замечтано Крис.

Тримата мъже я настаниха в колата и я откараха нанякъде, а на Катлин просто вече не й пукаше какво се случва.

52.

Междувременно, в гората Бишоп дебнеше шанса си за бягство. Бяха вече на втория етаж в постройката. Помещението бе дълго и почти празно. Два надуваеми дюшека. Квадратна маса. Столове. Гола крушка, провиснала на кабел от тавана.

Чейс седна до масата на един от столовете. Електрическата крушка го обливаше с ярка светлина. Беше як мъж с мощно телосложение. Горната част на тялото му приличаше на обърнат с върха надолу триъгълник, а облага като речен камък глава седеше забучена в средата на основата. Дори и за миг не изпусна автомата от касапските си ръце. Дори и за миг не свали малките си блеснали очи от Бишоп.

Бишоп стоеше облегнат в отсрещния край на помещението, с лице към него, присвил крак и опрял стъпало в стената. Ръката му висеше отпуснато отпред, а от цигарата между пръстите се издигаше тънка струйка дим. Размишляваше, чудеше се. Питаше се какво ли възнамерява нехранимайко като Хиршорн да прави с хеликоптера. Чудеше се ще успее ли да се измъкне навреме, за да го спре. Дали ще се наложи да убие този Чейс, когато му се удаде възможност да действа.

След известно време се отгласна от стената. Приблужи се до един от двата прозореца. Повдигна леко щората. Надзърна във внощта. Колегата на Чейс — негър, висок около метър и деветдесет — стоеше на пост пред вратата на долния етаж. Стори му се, че долу се провежда някакво съвещание. Бишоп долови гласове през процепите на пода. Успя да различи този на Хиршорн и поне още два други. Което означаваше, че вероятно въоръжените мъже наоколо са поне четирима. Каквото и да предприемеше, то трябваше да е тихо и бързо, за да не се усетят всички.

Пусна щората. Обходи с очи стените на стоманения контейнер, пригоден за стая. Имаше само една врата. От нея се излизаше на външната стълба. В основата ѝ стоеше на пост чернокожият. Няма как да го избегне. Интересна задача.

Хвърли поглед към Чейс.

— Какво ще кажеш да взема малко въздух навън? — попита той.

— Какво ще кажеш да си стоиш тук — отвърна с равен продран глас Чейс. — Какво ще кажеш да си дишаш вътре.

Люлееше се на задните крака на стола. Дори и за миг не сваляше очи от Бишоп.

Бишоп се приближи. Чейс го наблюдаваше с тънка каменна усмивка, кацнала на голямото му закръглено лице. Мисълта, че Бишоп може да се опита да му върти номера, явно го забавляваше.

— Какво, по дяволите, означава това? — попита Бишоп. — Да не съм затворник?

— Не, означава само, че ако се опиташ да излезеш от стаята, ще те убия — обясни Чейс.

— О — вдигна вежди Бишоп. — За малко да се уплаша.

Извърна се, преди да влезе в обсега на пазача си. Нямахше начин да скочи отгоре му, при положение че е толкова бдителен. Насочи се към другия край на масата. Очите на Чейс го последваха, дулото на автомата му също.

— Честно да ти кажа, не мисля, че е много разумно да ме убиеш — подметна Бишоп.

— Ей, не ме критикувай — отвърна Чейс. — Накърняваш егото ми.

Бишоп заобиколи стола от другата страна на масата. Подпря ръце на облегалката. Зачуди се дали ще успее достатъчно бързо да го вдигне и да халоса Чейс по главата. Можеше и да стане, но по-вероятно щеше да получи куршум. Което си бе сериозен недостатък на плана.

— Искам да кажа, че на твоя Хиршорн ще му е доста трудно да намери друг пилот за толкова кратко време, не мислиш ли? — каза Бишоп.

— Аха — съгласи се Чейс. — Но и на теб ще ти е доста трудно да възкръснеш.

— Имаш право.

Вместо да метне стола Бишоп го издърпа и седна на него. Измъкна пакет цигари от джоба на тениската си и го хвърли на масата.

— Почерпи се — предложи.

Помисли си, че ако Чейс се пресегне, може и да успее да му счупи ръката, а после и врата.

Чейс обаче не посегна. Каменната му усмивка щедро се разтегна.
— Ей, знаеш ли какво си мисля? — попита.

Бишоп обмисли въпроса.

— Не — отвърна. — Какво?

— Мисля си, че се опитваш да ми видиш сметката.

— Така ли?

— Така.

— Интересно. И защо?

— Много питаш — изръмжа Чейс. — Ако си умен, ще си мируваш и ще си пушиш. Дори да хванеш рак, ще изкараш по-дълго.

Бишоп се подсмихна. Дръпна за последно от цигарата и я изгори до филтъра. Пусна фасата на пода и го изгаси с тока на обувката си. Помисли си, че в края на краищата може би ще се наложи да убие това момче. Чейс изглеждаше прекалено добър, за да си играе игрички с него.

Срещнаха погледи. Чейс се досещаше какво се върти в главата на Бишоп. Знаеше го, но усмивката не слезе от лицето му. Кое то не бе добър знак.

Нямаше значение. Каквото и да замисляше Бишоп, нямаше как да го изпълни точно сега. Защото в този миг отвън се разнесе шум от ритмично разсичане на въздуха. Вертолет, вероятно малък, ако се съди по звука. Идваше насам и се спускаше. Вече бе твърде близко и на малка височина. Сигурно се приземяваше на близката писта.

— Чакате ли някого? — попита Бишоп.

Чейс не отговори. Нямаше и нужда. Бишоп видя изражението му. Беше изненадан.

Мислите му запрепусаха. Кой би могъл да се появи тук неканен? Вертолетът му се стори прекалено малък, за да е полицейски. Никой друг не е в състояние да намери мястото. Значи трябва да са приятелчетата на Хиршорн. Кое то пък означаваше, че носят новини, при това спешни и неочаквани.

От това следваше, че Крис сигурно се е свестил и е имал възможност да им разкаже кой всъщност е Франк Кенеди и какво търси в Дрискол.

И в крайна сметка излизаше, че времето на Бишоп е изтекло.

53.

Вайс продължи да стои пред големия сводест прозорец и да гледа към обвития в мъгла град. Пъхнал ръце в джобовете, с отпуснати рамене, с опряна на гърдите брадичка. Проследи с поглед след един бавно движещ се мотоциклет, проправящ си път през задръстената от коли улица.

Стаята бе тъмна, като се изключи бледата светлина зад гърба му. Беше пуснал компютъра. Нямаше имейли от Бишоп. Продължителното мълчание като че ли наливаше масло в огъня. Познаваше Бишоп и мълчанието му означаваше, че е в място без интернет връзка. Кое то пък на свой ред подсказваше, че е успял да спечели доверието на Хиршорн и да се включи в операцията му въпреки изричната забрана на Вайс. „Каквото и да са намислили, не ми остава много време. Правя каквото мога, Дж.Б.“

„Не ми остава много време“. Колко точно време му остава? И какво са намислили? Каква, по дяволите, е връзката на всичко това с Уип Померой, Джули Уайънт и Сянката? Вайс продължи да стои до прозореца неподвижен, загледан надолу. Вниманието му привлече един мъж с черен шлифер, който вървеше сковано по тротоара. Стигна под една улична лампа, чиято светлина с труд пробиваше мъглата. За миг фигурата му изпъкна ясно, леко прегърбена в опит да се предпази от дъжда. После изчезна в мъглата и мрака. Вайс продължи да гледа мястото, на което допреди малко бе непознатият.

Мислите му се върнаха към онзи миг в колата, към мига, в който усети присъствието на Сянката, усети отровата му, усети логиката на чудовищната му ярост. Спомни си какво каза Бишоп за Хиршорн: „Зад гърба си е оставил много трупове по пътя към върха.“ Ами ако Сянката е човекът, разправил се с тези хора? Ами ако Хиршорн му дължи нещо или всичко? И сега го е страх от него, също както и всички останали. Ами ако Сянката е поискал обратно вересиите си? Хиршорн сигурно се е изпотил и под езика. Вероятно ще направи всичко, за да се заплати с наемния убиец и да го прогони от живота си.

Но какво? Какво би поискал Сянката от него?

Вайс остави мислите му да си поиграят с идеята. Померой. Уип Померой е ключът към загадката. Померой знае тайната на Джули Уайънт — новата й самоличност, новото име. Померой бе подслушал и сцената с унижението на Сянката. Вайс бе уверен, че Сянката ще го убие дори само за това. Ще го измъчва, за да разбере къде е Джули, и след това ще го убие заради подслушването. Померой също го знаеше. И бе толкова ужасен, че бе готов да предаде клиентите си на властта, за да го заключат в замяна в най-строго охранявания затвор на страната. И въпреки това продължаваше да е ужасен до смърт. „Него никой не може да го спре. Нищо не може да го спре... Не можеш да ме предпазиш. Не можеш да защитиш и нея. Не можеш да защитиш никого.“

Вайс изсумтя едва чуто и бавно отмести глава. Погледът му се вдигна от хората и колите по улиците. Погледна кълбетата от мъгла над главите им. „Никой не може да ме защити.“ „Това е смешно“, помисли си. Затворът „Норт Уилдърнес“ е непробиваем. Ако Сянката или който и да е успее да се добре достатъчно близо до Померой, за да научи тайната му, то Вайс е крал на Румъния.

И въпреки това... И въпреки това усещаше гнева, отровата, дивата ярост. Олицетворението на яростта — влюбено. Какво не би направил? Вайс продължи да се вира в мъглата и си каза: „Ярост. Яростта — влюбена.“

И така, започна да разсъждава. Ако въобще е възможно да се направи, как ще стане. Ако яростта и любовта ти те принуждават да го сториш. Ако Джули трябва да умре. Ако се налага да убиеш Померой. Сложна работа. Не можеш просто да подкупиш надзирател или друг затворник да убие Померой. Не. Ще искаш да се добереш до него лично, така че да имаш време да изкопчиш тайната. Трябва да погледнеш в очите му, за да си сигурен кога най-сетне ще каже истината.

Вайс се намръщи към нощта вън, макар вече да не виждаше нищо. Най-лесно ще е да заплашиш семейството на Померой, приятелите му, да го накараш да си мисли, че ще пострадат, ако не омекне. Но това не върши работа. Вайс помнеше думите на Кетчъм. „Монкриф е бил единственият му приятел, въобще единственото нещо, което е имал — семейство, приятел, каквото се сетиш.“

Вайс пое дълбоко дъх и внушителният му гръден кош се изду. Имаше само още едно решение. Сянката сам трябваше да влезе в затвора. Да се хване на работа там като надзирател или нещо друго. Още докато си го мислеше обаче, поклати невярващо глава. Сети се, че в „Норт Уилдърнес“ надзирателите са специално подбрани. Трябваше да имат няколко години опит, а освен това преминаваха и специално обучение. Можеш да подправиш автобиографията си, но не и препоръките, не и хората, които уж са те познавали. Нужно е много време за това и резултатът е несигурен.

— Ааах възкликна едва чуто той. Невъзможно. Това бе някаква налудничавая идея, родена вероятно от параноичния мозък на Померой. Но тази ярост... Отровното жило, което усети в колата. Логиката на яростта. Все още стоеше с ръце в джобовете, неподвижен. Върна се в стаята и погледът му отново се запровира в мъглата. Видя силуетите и сенките в нея, неясните светлини, мътните им кръгове.

Образът на Джули пак го споходи. Дълбоките, отнесени и замечтани очи. Подканващите жестове от екрана на компютъра. За момент застана до нея на моста „Голдън Гейт“. Изгледа напрегнато как бута колата си във водата, слага перука и взема новата кола и новите документи, уредени от Померой.

След това се озова с Померой в килията му. Затворникът чакаше ужасено съдбата си.

После бе със Сянката. Яростта...

„Има само още един начин да попаднеш в този затвор“, помисли си той. Най-лесният. Най-сигурният. Както влизат всички останали.

Най-сетне Вайс вдигна поглед и видя отражението си в стъклото.

— Мамка му — прошепна.

После бързо се извърна от тъмнината зад стъклото и се насочи към светлия екран на компютъра.

54.

Отвън вече се чу глъчка. Някой подвижна. Отговориха му грубо. Бишоп пак се изправи.

Чейс остана облегнат на стола, но стисна по-здраво оръжието си. — Стой си на мястото — нареди той.

Бишоп не му обърна внимание. Приблужи се до прозореца. Надникна зад щората.

Ето ги. Наближават постройката през гората. Крис и Катлин. Помощникът на Хиршорн, Алекс Уелман, ги водеше с фенерче в ръка. Двата биячи, Голдмунсен и Флейк, завършваха процесията.

Чернокожият колега на Чейс ги чакаше долу. След миг и Хиршорн се появи на вратата. Показаха се и още двама мъже, облечени с маскировъчни униформи и стиснали автомати. Хиршорн им направи знак с ръка и те хукнаха на различни страни, далеч от полезрението на Бишоп. Самият Хиршорн се запъти да посрещне гостите си.

Крис вече ръкомахаше усилено и говореше бързо. Думите му стигнаха до Бишоп. Едно от първите неща, които чу, бе измисленото си име — Кенеди. Това е. Стомахът му се сви на топка. Свърши се. Разкриха го.

Помисли си, че на Крис ще са му необходими около две минути, за да убеди Хиршорн в правотата си. Може би минута и половина. След още двадесет секунди ще са тук и вече ще го ритат в главата, за да опреснят паметта му. Или може би просто ще го застрелят, кой знае. Във всеки случай моментът за бягство му се стори подходящ.

Хладнокръвието му дойде на помощ. По някакъв начин успя плавно да се отдели от прозореца. Изигра го спокойно, без напрежение.

— Изглежда пристигат подкрепления — каза и гласът му прозвуча нехайно. — Какво сте намислили, момчета? Преврат ли ще правите?

— Просто си седни на задника — нареди тихо Чейс и продължи да държи автомата насочен към гърдите му.

Бишоп вдигна рамене. Вън Крис разказваше цялата история. Как Бишоп е прелъстил Катлин, как тя ги подслушвала и въобще всичко, което знаеше. В този миг истината бавно попи в съзнанието на Хиршорн. Нещата се вързаха. Въпреки това Бишоп се върна небрежно на стола си, по същия начин, по който се бе приближил до прозореца. Автоматът на Чейс не го изпусна и за частица от секундата.

Бишоп стигна до стола. Дали имаше още минута? Четиридесет и пет секунди? По-малко? Седна с отегчена въздишка. Всеки момент вратата ще се отвори с трясък... Той се усмихна накриво към Чейс.

— Изглеждаш ми напрегнат, синко — каза тихо. — Трябва да...

Докато Чейс очакваше поредната остроумна забележка, Бишоп блъсна силно масата към него. Якият мъж се олюля на наклонения стол, политна назад, размахал ръце и крака, с надеждата да се хване за нещо. Масата, столът и Чейс тупнаха на земята почти едновременно. Бишоп трябваше да разкара масата, за да се добере до пазача си. В този миг Чейс успя да стисне автомата и отвори уста, за да изкрещи.

Бишоп се стовари отгоре му. Заби с коляно автомата в гърдите на противника си. Стисна гръкляна му с ръка. Чейс издаде едва доловим звук, нещо като въздишка и това беше. Железните пръсти на Бишоп щракнаха като капан. Ръцете му се върнаха в изходно положение с точността и бързината на машинни бутала. Дясната стискаше кърваво парче от гръкляна на Чейс.

Тялото на пазача се изви като лък и се сгърчи. Бишоп коленичи отгоре му, за да предотврати всякакви звуци. Агонията продължи само няколко секунди. После тялото на Чейс се отпусна безжизнено. Бишоп погледна отвратен ръката си и хвърли парчето гръклян на пода.

Изправи се. Взе автомата и праметна ремъка през главата си. В пълнителя имаше само петнадесет патрона. Прерови набързо жертвата си за муниции, но не намери нищо.

Завъртя се с автомат в ръка. Ослуша се. Нищо. Никакъв тропот на стъпки по стълбата. Все още. Цялата сценка с повалянето и убийството на Чейс бе отнела не повече от десет секунди. Като оставим настрана шума от падането на пазача на земята и потропването на масата и стола, не вдигна много шум.

Бишоп бързо се върна до прозореца. Притисна се към стената. Повдигна леко щората и надзърна навън. Успя да види цялото представление долу. По някакъв начин Крис се бе озовал на колене.

Седеше с обронена на гърдите глава. Якият бияч стискаше здраво Катлин, обвинил маймунските си ръце около тялото ѝ. Колкото до Хиршорн... Дори от това разстояние и въпреки тъмнината Бишоп забеляза бялото му като чаршаф лице. Беше научил.

— Каква издънка само, каква шибана издънка! — изкрещя Хиршорн.

Прокара ръка през грижливо сресаната си сребриста коса. Изваяните черти на лицето му изглеждаха отпуснати и безжизнени. Бе явно разстроен от разказа на Крис. Бе бесен и уплашен.

Внезапно вдигна поглед към прозореца на втория етаж. Бишоп се дръпна бързо и се залепи за стената, стиснал автомата в ръце. Хвърли поглед към вратата. Не, не можеше да излезе оттам. Ще се натресе точно на тях. Притисна плътно глава до стената и надзърна предпазливо навън.

Хиршорн гледаше падналия на колене Крис. Лицето му бе кървавочервено от гняв. Изкрещя нещо. Зашлеви Крис през лицето. Крис се присви и вдигна страхливо ръце, за да се предпази.

Хиршорн продължи да крещи.

— Изглежда, че в края на краищата ще летиш — извика той. — Тъпо копеле такова.

— Кълна се, кълна се, че... — изплака в отговор Крис.

Хиршорн отново го зашлеви.

— Затваряй си устата. — Гърдите му се вдигаха и отпусаха напрегнато. — Вкарай го вътре — обърна се към помощника си Уелман.

Еlegantният Уелман посегна и хвана Крис под мишницата. Беше прекалено слаб, за да го вдигне, на само докосването бе достатъчно и Крис скочи на крака. Все още държеше главата наведена като виновно дете. Двамата се запътиха към сградата.

Хиршорн се изплю презрително. Отново приглади косата си. От мястото си до стената Бишоп почти успя да надуши страха му. „Този мой познат е човек с високи изисквания.“ Каквато и услуга да бе обещал на този познат, то явно в операцията нямаше място за забавяне или провал.

Хиршорн обърна очи към Голдмунсен и Катлин. Погледна и нервния Флейк, който се люлееше на пети и пръсти. Пое дълбоко дъх и се опита да се вземе в ръце.

— Добре — каза по-спокойно. — Водете малката кучка към блатото. И свършвайте бързо с нея, не искам да се мотаете. Ясно? После се връщате тук. Дай му фенерчето.

Последната реплика бе отправена към чернокожият пазач, който подаде фенерчето си на Флейк. Голдмунсен обърна Катлин на сто и осемдесет градуса и я блъсна в гърба. Тя пое сковано между дърветата. Едрият бияч пак я блъсна, за да ускори нещата, и продължи да я насърчава по същия начин. Флейк изчезна след тях, като се опитваше да осветява пътеката.

Бишоп остана на място, притиснат до стената. Не можеше да направи нищо повече от това да гледа как отвеждат Катлин в гората. Далеч.

Когато се изгубиха от поглед, Хиршорн вдигна брадичка към чернокожия пазач.

— Иди горе и се погрижи за онова копеле — нареди. — И недей да се мотаеш. Трябва да се размърдаме.

Чернокожият се подчини и заизкачва стълбата. Бишоп се дръпна от прозореца и се притисна към стената.

— Божичко — чу мърморенето на Хиршорн. — Каква шибана издънка!

Чу забързаното топуркане на стъпки. Чернокожият влетя през вратата.

55.

Чернокожият влетя през вратата и Бишоп го застреля. Дръпна спусъка два пъти, с по три куршума всеки път. Човекът се свлече по рамката на вратата и седна на прага, мъртъв.

Бишоп свали пръст от спусъка и хукна. Прескочи мъртвеца. Изскочи на стълбите.

Положението не бе розово. Бяха чули изстрелите и забелязали убийството. Другите двама въоръжени мъже тичаха към него през гората. Единият идваше откъм навеса с вертолета, а другият се появи от гъстата гора вдясно. И двамата търчаха с всички сили, размахали оръжие.

Бишоп се хвана за парапета. Дватамата откриха огън. Преметна се през парапета и полетя надолу. Куршумите свиреха наоколо, докато падаше. Удари се в земята, скочи встрани и се претърколи. Не виждаше нищо. Куршумите продължиха да трещят по металните стени на сградата. Бишоп скочи на крака, стреля напосоки към противниците си и побягна.

Заобиколи сградата и хлътна в гората. Опитваше се рязко да сменя посоката и да търси прикритие зад масивните стъбла на дъбове и борове. Луната се скри, стана съвсем тъмно. Нищо не се виждаше. Единствено светлите лъчи на фенерчетата кръстосваха преплетените клони зад гърба му. Чуха се крясъци. Отново отекна безразборна стрелба. Един куршум се заби в близкото дърво и парчета кора се разхвърчаха. Чу, или по-скоро усети, че куршумите се забиват в пръстта наоколо. Хвърли се на земята, претърколи се и замря. Натисна спусъка и прати още една серия от три куршума. Забеляза приведената сянка на един от преследвачите си между дърветата. И тогава лъчът на едно от фенерчетата го откри. Стреля по него. Лъчът залъкатуши безразборно между дърветата и изчезна.

Бишоп използва моментното объркване. Скочи на крака и отново хукна в мрака. Опита се да пусне няколко куршума зад гърба си, но пълнителят свърши. Той изпсува и захвърли автомата. Продължи да

бяга с високо вдигнати колене, за да не се спъне някъде и да си разбие главата.

Чу още няколко крясъка зад гърба си, но този път по-далеч. Не знаеха, че е свършил патроните и явно никой не гореше от желание да го преследва. Ако имаше късмет, можеше да стигне до самолета преди тях. Да се измъкне оттук и да разкаже за хеликоптера.

Продължи да тича. Нещо обаче го човъркаше отвътре. Катлин. Беше останала някъде зад гърба му. С Голдмунсен и Флейк. Водеха я към блатото. Щяха да пуснат куршум в тила ѝ. Бишоп не се славеше с особено въображение, но това си го представи ясно. Видя я как лежи по очи, а кръвта и мозъкът изтичат през дупката в главата ѝ.

И какво можеше да направи? Нали я предупреди да изчезва? Каза ѝ, че нещата отиват на зло и трябва да помисли за себе си. Съвестта му бе чиста. Правилата, по които живееше, бяха спазени. Няма сега да тръгне да се връща за нея, я. Не беше възможно. Поне не сега. Трябваше да стигне до самолета. Трябваше да спре хеликоптера, за да е сигурен, че Хиршорн ще се провали. Това бе задачата му. Не Катлин.

„Майната му“, изруга наум. И без това сигурно вече са ѝ видели сметката. Вероятно тялото ѝ вече лежи по очи в блатото.

Представи си тялото, което бе прегръщал, и продължи да бяга през тъмната гора като внимаваше да не се спъне някъде.

56.

По това време Вайс почти бе успял да намери това, което търсеше. Седеше в потъналия в мрак кабинет и единствената светлина идваше от екрана на компютъра му. Цялата нужна му информация бе пред очите му.

Разполагаше с компютърна програма за частни детективи, наречена „Ендгейм“, която бе доста богата база данни. Съдържаше информация от наказателни и граждански съдилища, полицейски управления и затвори из цялата страна. Набързо успя да извади списък на хора, прехвърлени в „Пеликан Бей“ през последните три месеца, откакто Померой се бе скрил там. Списъкът бе дълъг и съдържаше над сто и петдесет имена. Мнозина от притежателите им обаче бяха прекарали много месеци или дори години преди това в един или друг затвор. Само дванадесет се бяха разхождали на свобода по времето, когато бе изчезнала Джули Уайънт.

И дванадесетте, разбира се, бяха съдени за убийство. Ако искаш да попаднеш в „Норт Уилдърнес“, трябва задължително да започнеш с убийство. Вайс се разрови из програмата за подробности около престъплението на всеки един. Поръчкови убийства, случайни престрелки, един тип, който бавно разчленил приятелката си в Ел Ей... Прочете педантично всичко. Не само полицейските справки, но и писанията във вестниците. Истината бе, че можеше да получи резултата много по-бързо, но не искаше да се доверява на инстинкта и предчувствията си. В този смисъл бе доста напредничав. Продължи предпазливо напред, като човек, попаднал в чужда стая през нощта, който се опитва да напипа пътя си между мебелите. Искеше всичко да е логично подредено.

Големите му пръсти потракваха по клавишите. Взираше се напрегнато в осветения екран. Размишляваше дълго, преди да изхвърли поредното име от списъка. Преди да излязат от стаята за свиждане с Кетчъм, Померой им даде мъгляво описание на Сянката, от което Вайс заключи, че убиецът е с бяла кожа. Все пак се страхуваше автоматично да отхвърля латиноамериканците, защото нищо чудно

Сянката да се е престорил на такъв. Ала изключи чернокожите. Освен това убиецът трябва да е бързал да влезе в затвора, така че махна и онези, прекарали дълго време в съдебната зала или арестувани след дълго разследване. Реши, че арестуваните дори няколко дни след престъплението също не му вършат работа.

С една дума, всичко бе поставено на строга научна основа, но въпреки това си беше чиста загуба на време. Ако просто бе повярвал на нелогичното си предчувствие, вече щеше да е открил човека. Защото Вайс, със специфичните си разсъждения, на практика мислеше заедно с убиеца, а понякога дори и с няколко хода преди него. Знаеше точно какъв тип престъпление ще избере неговият човек. Чувстваше, че убиецът се е самозаблудил, решил е, че избира жертвата си напосоки. И защо не? Всеки би свършил работа. Но Вайс си помисли, че има и още нещо. Неволно оставен подпис, следа от самоличността на убиеца, забравен отпечатък от пръсти. Според него в престъплението щеше да личи някакъв потиснат садизъм, удоволствие от убийството. Убиецът си е мислел, че действа хладнокръвно и ефикасно, сякаш работи по сделка. Но без да иска, сигурно е възплътил някакъв сатанински хумор в постъпката си, някаква гадна ирония. Вероятно е избрал млад човек. Може би жена. Привлекателна, интелигентна, преуспяваща. Или млада майка, или, още по-добре, току-що сгодена девойка. Обичан и обещаващ човек, по когото ще скърбят. Сигурно е имала прилична работа, не особено престижна или отговорна — надали е искал някой много умен или с големи възможности. Избрал е симпатично, щастливо създание, което тепърва ще си пропrowsя път в живота. Така ще усети по-пълно удоволствието от внезапната смърт, прекършила растежа на младото момиче.

Вайс знаеше всичко това, но някак си не си вярваше, че го знае. Не му звучеше достатъчно логично и изпипано. Беше просто някаква витаеща мисъл — като предчувствие или суеверие. Затова губеше ценни минути в ровичкане из житейските истории на убийците от списъка. Но още от самото начало и до самия край вниманието му непрестанно привличаше едно име.

Извади на екран статия за убийството на Пени Морган. Прочете за убийството на двадесет и три годишната девойка от Сан Франциско по време на обир в апартамента ѝ. В статията пишеше, че току-що се е сгодила. Описваха я като „симпатична“, „жизнерадостна“, „обичана“.

Застреляли я в лицето от близко разстояние. Съседите се обадили в полицията веднага щом чули изстрела. Ченгетата пристигнали мигновено и спипали убиеца на местопрестъплението. Опитвал се да се измъкне с малка сума пари, бижута и кредитни карти. Направил самопризнания около час след ареста.

Вайс се отпусна в стола си. Далеч от светлината на екрана, лицето му потъна в мрак. Прочете статията още веднъж от край до край. Щеше да провери поне още два пъти всички останали имена от списъка, докато елиминира и най-малката вероятност за грешка. И въпреки това гласът му произнесе тихо в тъмния кабинет:

— Бен Фрай.

Катлин продължаваше да се препъва между дърветата. Едрият бияч Голдмунсен я следваше с пистолет в ръка. Дребничкият невротик Флейк вървеше редом с нея. Фенерчето светеше пред краката на групичката, за да виждат къде стъпват.

Катлин не поглеждаше никого. Просто местеше крака, забила поглед в земята, без да я е грижа за нищо. И пет пари не даваше за смъртта или за каквото и да е друго. Единствената причина, поради която не преставаше да плаче, бе, че животът ѝ се оказа такава гадост и сега и той ще свърши, което също е гадно, и в крайна сметка всичко ставаше заради най-голямата гадост — мъжете. Мъжете до един се оказаха грубияни и страхливци. Крис пълзи в краката на Хиршорн като плужек. На Франк Кенеди пък не му пука за нищо. А тя искаше само някой от тези гадняри да я обича. Нима това е престъпление?

Изтри нос с опакото на дланта си. Продължи да влачи крака по земята. Обувките ѝ постоянно се закачаха в нещо. Сега се спускаха по лек наклон. Вървяха от доста време. Блатото не бе далеч. Катлин чуваше крякането на жабите и шумовете от всякакви други гадинки. Идваха отблизо — истинска какофония — и се приближаваха с всяка стъпка. Бяха вече съвсем близо. Местеше тежко крака. Сълзите се търкаляха по бузите ѝ. Носът ѝ течеше. Тя отново го избърса и още повече забави ход. Голдмунсен я сръга между ребрата с дулото на пистолета. Катлин залитна. Препъна се в нещо — камък или клон. Наложил се да се подпре на най-близкото дърво, за да запази равновесие и да не се строполи по очи.

— Продължавай — сгълча я Голдмунсен.

— Я си го начукай — измърмори тя в отговор.

Флейк се разхили истерично.

— И ти си го начукай — изруга го Катлин. — Ненормално копеле такова.

— Ей! — извика Флейк. — Затваряй си устата, кучко.

Замахна да я зашлеви през лицето, но Катлин хвана ръката му с две ръце и го отблъсна с все сила. Залитна от усилието.

— Ей! — повтори Флейк, като също се олюля несигурно.

— Не смей да ме докосваш, извратеняк скапан — изплю гневно тя. Майната му. Майната им и на двамата. Можеха да я убият, но проклета да е, ако им позволи повече да я удрят. Никой от тези копелета няма дори да я докосне. — Разкарайте се и двамата.

И тя се втурна надолу по лекия наклон, обляна в сълзи.

В продължение на няколко секунди, Флейк не помръдна. Остана като препариран, изумен от случилото се и само я проследи с поглед.

— Хайде, размърдай си задника — подкани го Голдмунсен. — Божичко. Нека поне веднъж тази вечер да свършим това, за което сме тръгнали, без да усложняваме нещата. Шибаните комари направо ме изядоха.

— Видя ли какво стана? — попита Флейк. — Видя ли какво направи шибаната кучка?...

Той хукна след Катлин, настигна я и завря фенерчето в лицето ѝ, за да ѝ привлече вниманието. Тя го бутна с ръка, сякаш пропъждаше буболечка или нещо подобно, но толкова. Не се обърна дори да погледне Флейк.

— Да не мислиш, че няма да те клъцна? — заплаши той.

— Оооо, заври си ножа отзад — отвърна Катлин.

Флейк отново замръзна като препариран, а долната му челюст провисна.

— Хайде стига вече! — каза Голдмунсен, като мина покрай него.

— Чули?...

— Стигааааа!

И какво да направи сега? Последва ги, пламнал от гняв. Насочи светлия лъч на фенерчето в краката им.

Катлин усети, че почвата става мочурлива. Комарите се увеличиха и започнаха да я нападат по няколко наведнъж. Какофонията от жаби и други гадини се усили и заприижда от всички страни. Нещо проблесна в мрака пред тях. Лъчът на фенерчето бе стигнал водата.

Катлин почувства как я завладява ужас. Ето че вече са при блатото. Божичко, каква гадост. Прииска ѝ се всичко да свърши побързо.

Нова крачка и кракът ѝ цопна в блатото. Студената вода проникна през платнените обувки и намокри чорапа и стъпалото ѝ. Тя спря. Нямаше къде повече да ходи. Това е. Краят.

Тялото ѝ се разтърси от студена тръпка. Катлин кръстоса ръце под гърдите си — решителна и в същото време примирена. Около главата ѝ се образува облак от комари и всякакви буболечки, но тя дори не си направи труда да ги прогони. Нека да я нахапят. Защо пък не? Поне те да имат полза от цялата работа.

Загледа се над водата. Небето тук бе открито и се виждаше дори лунна светлина, въпреки че луната бе ниско. Очертаваха се сенките на тръстиките и папура. Различаваше лекото движение на водата и отражението на звездите. И всичко това, замъглено от сълзите в очите ѝ.

Катлин поклати глава и се намръщи горчиво. На кого, по дяволите, са притрябвали всички тези неща, при положение че никой не я обича? Божичко, може би трябваше да си намери мъж, който да я изостави като баща ѝ или да я бие като съпруга ѝ, или да я излъже като любовника ѝ. Може би, ако бе поискала някое от тези неща, щеше да ѝ бъде верен, нямаше да я бие и лъже просто за да ѝ направи напук. Просто за да се позабавлява с нея. Кой, по дяволите, знае? Кой, по дяволите, знае каквото и да е?

Тя отново потръпна. Застудя. „Божичко, хайде вече да свършват.“ Какво толкова се мотаеха?

Катлин се обърна, за да погледне копелетата в очите. Оказа се обаче, че е вървяла твърде бързо, а те още се влачат зад гърба ѝ. Голдмунсен тъкмо слизаше по склона, присвил маймунските си крака, разперил една от маймунските си ръце за баланс, стиснал пистолет в другата. Нов ден, ново убийство за Голдмунсен — така минаваше животът му. Флейк пък се приближаваше от лявата ѝ страна. Вървеше предпазливо, за да не нагази във водата. Спря се и се заклати на пръсти и пети сякаш всеки миг ще експлодира от истерия. Освети я с фенерчето. На светлината лицето му изглеждаше блеснало в очакване. Устата му бе изкривена в грозна усмивка от мисълта какво ще се случи с Катлин след минута.

И двамата — Голдмунсен и Флейк — бяха като всички останали, страхливци и грубияни.

— Я се вижте бе, тъпаци — избухна тя насреща им. Мразеше се за това, че плаче пред тях, но не можеше да спре. Беше прекалено уплашена и нещастна, за да се овладее. — Вижте се само.

Двамата убийци ѝ се подчиниха и се огледаха един друг като идиоти, каквито всъщност бяха. Идваше ѝ да се разсмее, но не ѝ стигаха силите.

— Ако бях на ваше място, щеше да ме е срам да дишам, защото хабя въздуха — продължи Катлин. Погледнаха я тъпо. Лицето ѝ бе разкривено от гняв. — Хайде, копелета смотани! Няма ли да ме застреляте? Какво, по дяволите, чакате? Повръща ми се само като ви гледам.

Флейк отказа да повярва на ушите си. Изгледа я зяпнал, погледна и Голдмунсен. Бе толкова шокиран, че не можеше да затвори уста.

— Добре, стига толкова! — каза най-сетне той. Изпсува едва чуто и прехвърли фенерчето от лявата в дясната ръка. Бръкна в джоба със свободната си ръка и извади автоматичен нож. Отвори го. — Ще... ще... ще я клъцна — изплю най-накрая думите.

Катлин се ухили презрително към него и ножа му.

— Хайде де, кълцай ме, за да покажеш какъв си мъжкар — предизвика го тя.

Флейк пристъпи към нея. На Голдмунсен обаче му писна от цялата история. Днешният ден се оказа дълъг и изморителен за него. Вече бе присъствал на тази сценка с мъжа на тъпата кучка в главната роля. За втори път идваше на мястото за екзекуции, а още нямаше дори един труп. Стига толкова. Писна му от Флейк, писна му от глупости.

— Стига, Флейк! Стига! — намеси се той.

Тонът му накара Флейк да спре. Той замръзна на ръба на водата. Погледна злобно жената пред себе си.

— Просто си стой на мястото — нареди Голдмунсен. — И дръж стабилно проклетото фенерче. Хайде да свършваме, за бога!

Флейк се поколеба, все още разтреперан от злоба.

— Стига, де! — повтори Голдмунсен по-силно. — Помниш ли какво каза господин Хиршорн? Да не се мотаем. Давай да свършваме.

Името на Хиршорн свърши работа. Флейк преглътна гнева си.

— Добре, добре — промърмори той. — Мамка му.

Вдигна фенерчето така, че да освети лицето на Катлин. Тя премигна и вдигна длан пред очите си. После свали ръка и присви очи срещу светлината. Продължаваше да им се хили презрително. Флейк просто не разбираше как може Голдмунсен да търпи подобни неща от

една фуста. Как може просто да я застреля, преди да изтрие тъпата усмивка от лицето ѝ, преди да я накара да моли на колене за милост.

На Голдмунсен обаче не му пукаше за никакви усмивки, за никакви думи, за никакви писъци или молби за милост. Искаше просто да я очисти и да приключи. В интерес на истината, дори изсумтя одобрително, в знак неуважение.

— По куражлия си от твоя, само това ще ти кажа — рече на Катлин.

После с плавно движение вдигна пистолета и го насочи към гърдите ѝ.

Джим Бишоп се метна отгоре му като пантера, изскочила от мрака.

58.

Беше се забавил прекалено дълго. Въпреки че тичаше с всички сили през гората, успя да открие блатото едва в последния миг. Нямахме време да устройва засади, нито пък да планира нападението си. Просто скочи с надеждата, че ще стигне до копелето, преди то да успее да натисне спусъка.

Успя. Успя да го достигне миг преди изстрела. Блъсна Голдмунсен в гърдите, едрият мъж се олюля и натисна спусъка. От дулото на пистолета блъсна огън, но насочен към небето. Куршумът отиде нахалост. Бишоп и Голдмунсен се сборишкаха в калта.

Флейк замръзна на място. Нападението го хвана съвсем неподготвен и той остана така — с нож в едната ръка, с фенерче в другата. Видя боричкането на двамата мъже в калта, вкопчени един в друг. Не можеше да разбере какво, по дяволите, става.

После проумя. Хукна към телата в калта. Опита се тичешком да сгъне ножа, но не успя и го захвърли. Бръкна в кобура под мишницата си и извади пистолета.

Стигна до боричкащите се тела. В този миг Бишоп се изправи, а Голдмунсен остана да лежи на земята. Беше идеалната мишена. Флейк, само на метър от него, вдигна пистолета и го насочи към челото му.

Бишоп го застреля. Беше успял да измъкне пистолета от ръката на Голдмунсен. Изправи се и се заоглежда за другия. Откри го. Ето го, точно насреща му. Флейк тъкмо се прицели, когато Бишоп натисна спусъка и надупчи дребничкото тяло на убиеца насреща му. Три оглушителни изстрела отекнаха в нощта. Три куршума се забиха в гърдите на истеричното човече. Флейк се олюля и пръстите около ръкохватката на пистолета се отпуснаха, така че не успя веднага да отвърне на огъня. После обаче събра сили, стисна оръжието и се опита да натисне спусъка.

Бишоп вдигна ръка и изпрати нов куршум, този път в лицето на Флейк. Физиономията му се разлетя на парчета, а дребното телце се свлече безжизнено. Флейк се строполи по гръб в калта. Фенерчето в

лявата му ръка падна върху гърдите и лъчът му освети окървавеното месо, което допреди секунда служеше за лице на Флейк.

Голдмунсен се освести, надигна се изпод Бишоп и го метна встрани.

Бишоп се претърколи на меката земя. Скочи отново на крака. Опита да се вдигне пистолета и да се прицели в мрака. Голдмунсен обаче бе прекалено бърз. Ритникът му улучи китката на Бишоп. Пистолетът излетя и изчезна в нощта.

Едрият бияч се хвърли бърз и тежък като парен чук. Обърнат настрани за ритника в китката, той продължи с десен прав в брадичката на Бишоп. По-дребният мъж нямаше време нито да блокира удара, нито да го избегне. Директно попадение. Бишоп залитна назад. Не усети болка, но силата на удара размъти главата му. Преди да успее да се изправи, преди дори да успее да помисли, Голдмунсен отново го цапардоса. Наведе се над Бишоп и стовари цялата сила на маймунската си ръка в слънчевия му сплит.

Бишоп изхърка и остана без дъх. Преви се надве. Главата му бе абсолютно изпразнена от всякакви мисли. Чувстваше само безпомощна ярост, объркване. Голдмунсен изви десния си юмрук и го стовари с все сила в тила на противника си.

Бишоп усети, че му причернява. Разбра, че подпира коляно в земята и бавно се претъркулва на една страна, и това бе всичко.

Остана да лежи безпомощен в калта и листата. Видя как Голдмунсен се приближава към трупа на Флейк. Видя го как се навежда и посяга за пистолета на колегата си. Замаяната му глава му подсказа, че това е краят — или се изправя на крака, или умира.

Но не можеше да се изправи на крака. Мозъкът му бе трудно повратлив, а мислите се влачеха тежко. Не усещаше никаква сила в мускулите си. Въпреки това заби юмрук в земята и се опита да се надигне, воден единствено от сляпата сила на волята. Изви коляно и го подпря на земята. Започна да се надига.

Не успя да стигне по-далеч. Остана в това положение — подпрян на една ръка и един крак. Спря го протегнатата ръка на Голдмунсен, насочила пистолета на Флейк към носа му.

Бишоп вдигна очи и се вторачи в черното дуло насреща. Нямаше шанс да направи каквото и да е. Бе мъртъв.

„Мамка му“, изруга наум.

После всичко избухна в пламъци и гръм. Два оглушителни изстрела разцепиха нощната тишина.

Останал без дъх, все още подпрян на юмрук и коляно, Бишоп погледна Голдмунсен. Голдмунсен на свой ред изгледа Бишоп, а гърдите му бавно се издигаха и спускаха. По изсечените черти на лицето му се изписа объркване. Не можеше да разбере какво точно се е случило.

Сетне залитна напред. Падна странично на земята, а няколко листа се разлетяха, издухани от огромното му тяло.

Бишоп вдигна очи над трупа на едрия бияч и видя Катлин. Тя бе открила пистолета, изтръгнат още в началото от ръцете на Голдмунсен. Държеше го право пред себе си с две треперещи ръце. Гледаше диво, лицето ѝ бе мокро от сълзи и разкривено от ярост.

Бишоп бавно премести поглед от нея към трупа на Голдмунсен, а после го върна върху Катлин. Някак си бавно схвана, че го е убила. Кимна. Добре. По-добре, отколкото очакваше.

Опита се да продължи движението си нагоре.

— Да не си посмял да мръднеш, копеле гадно — спря го Катлин и насочи пистолета към него. — Ти си следващият.

59.

— Чакайте малко — каза мъжкият глас по телефона отсреща. — Нека изясним нещо.

Вайс разтърка очи. Колко ли е часът? Сигурно е минало десет. Кабинетът му все още тънеше в мрак. Мониторът продължаваше да свети. Бе пуснал десетсекундния клип на Джули Уайънт, онзи, в който тя подмамваше потенциалните клиенти с пръст да дойдат при нея. Вайс го пусна и всеки път щом погледът му спреше на нея, усещаше, че нещо сграбчва сърцето му и го стиска. Джули бе някъде там навън. Сянката я преследваше. Всяка секунда имаше значение.

— Звъните на домашния ми телефон по това време, за да ми кажете, че в затвора ми има опасен престъпник, така ли? — продължи човекът отсреща.

Казваше се Роджър Нелсън. Директор на затвора „Норт Уилдърнес“. Имаше сух, дрезгав глас и говореше като мъж, живял дълго и видял много. Освен това явно не бе много радостен от обаждането на Вайс.

— Можете да се изненадате, господине, но всъщност в затвора ми се намират доста убийци. Това е един от най-характерните отличителни белези на контингента ми.

— Да, но този затворник — Бен Фрай — е организиран преместването си при вас — каза Вайс. — Ще се опита да се добере до човек, когото охранявате — Лени Померой. Най-вероятно ще измъчва Померой, за да изтръгне определена информация, след което ще го убие. После ще избяга.

Жената от монитора се наведе напред, скрила едната ръка зад гърба си. С пръста на другата подмами Вайс да отиде при нея. Вайс се загледа замечтано в ангелското ѝ изражение. Помисли си, че не е виждал по-дълбоки и мамещи очи.

Нелсън се изсмя от другата страна на линията.

— Е, господин Вайс, това наистина е най-хитрият план, за който съм чувал. Единственият му недостатък е, че е напълно невъзможен за изпълнение. Имате ли въобще някаква представа как е организирана

охраната в нашия затвор. Дори и в думите ви да има известна истина, в което, честно казано, се съмнявам, никой не може да осъществи подобно безумие.

— Може — отвърна Вайс леко напрегнато и раздражено. — Ще го направи.

— Аха — изсумтя Нелсън. — И как точно разбрахте за това?

Вайс вдигна очи към тавана за помощ, но тя не дойде.

Това бе въпросът, от който се опасяваше и на който не можеше да отговори. Откъде е разбрал това, което знае? Предчувствие? Интуиция? Самият той не бе сигурен.

— Имам източник — излъга най-сетне Вайс.

— И кой е той?

— Не мога да ви кажа.

— Приятна вечер, господин Вайс — каза Нелсън.

— Господин Нелсън...

— Господин Вайс — прекъсна го изморено директорът, — нека повторя още веднъж, преди да затръшна слушалката. Вие, както и всеки друг откачен данъкоплатец в Калифорния, можете да спите спокойно тази вечер с ясното съзнание, че министерството на правосъдието прави всичко възможно да ви предпази от престъпниците, затворени в местата за изтърпяване на наказание. Ясен ли съм?

Вайс отвори уста да отговори, но не му дадоха възможност. Слушалката от отсрещната страна се затръшна точно както обеща Нелсън. Последва сигнал свободно.

Вайс остави слушалката. Прокара замислено длан по устните си.

Момичето на екрана продължаваше да го подканя с пръст, а златисто червената ѝ коса блестеше.

Вайс пак посегна към слушалката.

60.

Катлин отново изкрещя:

— Ти си следващият, кълна се!

Бишоп се изправи, пребит до оглупяване. Олюля се като корабна мачта.

— *Не мърдай, недей, не мърдай!* — извика с прегракнал глас Катлин.

Нощните птици по околните дървета се стреснаха и се разлетяха на всички страни. Дори жабешкият хор поутихна.

Тя пристъпи към Бишоп. Все още го държеше на мушка. Беше оголила яростно зъби. Давеше се в собствените си стонове.

Бишоп я изгледа отнесено. Вторачи се в пистолета. Видя как Катлин прави още една крачка. Разгледа лицето ѝ. После се огледа объркано.

Странно. Цялата ситуация бе странна. Флейк — паднал възник, с фенерче, което осветяваше кърваво месо вместо лице. Смътните очертания на трупа на Голдмунсен. Тихата нощ, сенките на дърветата и обляната в лунна светлина Катлин, която пристъпваше с насочен към него пистолет. Бишоп бе прекалено замаян и му трябваша още няколко секунди, за да си даде сметка, че тя наистина може да го застреля. После бавно, с усилие на волята подреди мислите си. Спомни си как се отнесе с нея, какво ѝ причини. Започна да осъзнава, че наистина може да го застреля заради това. Просто да го гръмне.

И Катлин си мислеше така. Реши, че в крайна сметка може просто да му пусне куршум в главата. Със сигурност ѝ се искаше. Та нали преди малко видя сметката на другия — Голдмунсен, и се почувства адски добре. Хрумна ѝ, че ако застреля Бишоп, може да се почувства още по-добре. Явно стрелбата по хора ѝ се отразяваше страхотно. В интерес на истината ѝ бе писнало до смърт да не стреля по хора.

Стисна пистолета здраво, толкова здраво, че ръцете ѝ се разтрепериха. Погледна Бишоп през сълзи.

— Ти си гадняр! — извика тя. — Знаеш ли? — Стоновете почти погълнаха думите ѝ. — Щях да те обичам. Щях да те обичам, а ти... само ме лъжеше. Целият си изтъкан от лъжи. Гадняр!

Бишоп погледна пистолета. После Катлин. Кимна. Стори му се, че това се иска от него.

Сбърка.

— Млъквай! — изкреця Катлин. — Да не си посмял да ми кимаш! Само лъжи чувам от теб. Отвратителен гадняр.

— Виж — каза глухо Бишоп. — Права си. Наистина те излъгах...

— Не ми казвай, че съм права, копеле мръсно! Щях да те обичам. — Тя продължи да пристъпва към него. Приближаваше се, насочила пистолета. Стискаше го толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Пръстът на спусъка също бе побелял. — А ти ми дрънкаше само... лъжи! Как може да си такъв? Как може да причиниш подобно нещо на някого? Представи си, че някой ти стори същото. Ако те убия, няма да ти е много приятно, нали? Трябва да те убия още сега, копеле такова.

Бишоп премигна. Започна да го боли глава. Със сигурност главоболието бе причинено от нещо. Може би от юмука на Голдмунсен в лицето му. Бузата му вече се бе подула и пулсираше. Почувства остра болка, която запълзя навътре в черепа му. Към всичко това се добавяха и крясъците на Катлин. Мразеше тази част. Винаги бе мразил момента, в който жените разбират какъв е всъщност, полудяват и започват да му крещят. А като прибавим и пистолета... Е, пистолетът сам по себе си беше в състояние да му причини главоболие.

И сега... За бога, сега се появи и някакъв нов шум. Идваше откъм гората. Всъщност, може би откъм бивака. Приличаше на силна кашлица, но освен дразнещия звук Бишоп усети и някакво раздвижване във въздуха. Погледна в посоката, от която идваше звукът.

„Мамка му“, помисли си.

— Не се обръщай! Погледни ме в очите! Не смей да се обръщаш, копеле такова, и ме погледни! — изкреця Катлин.

Бишоп разбра, че шумът идва от хеликоптера. Специфичният звук не можеше да бъде от нищо друго, освен от перките на апача.

Катлин направи още една крачка и се застана съвсем близо до него. Достатъчно близо, за да различи чертите на лицето ѝ в мрака. Достатъчно близо, за да види гнева и болката в очите ѝ. Достатъчно близо, за да сграбчи пистолета. Ако е достатъчно бърз. Ако не е

толкова замаян и ако успее да изпревари пръста на спусъка, който вече бе побелял от натискане.

Но точно сега въобще не се чувстваше бърз. Катлин поклати тъжно глава.

— Обзалагам се, че дори не се казваш Франк — каза тя. — Мамка му, щях да се влюбя в теб, а дори не знам истинското ти име.

През главата му премина нова болезнена вълна. Бишоп разтри слепоочието си с една ръка. Въздъхна. Наистина мразеше тази част.

— Бишоп — представи се. — Казвам се Джим Бишоп.

Звукът от хеликоптера се промени. Стана по-равномерен и по-силен. Издигаше се.

— А ти не ме обичаше дори и малко — промълви тъжно Катлин. — Нали?

Бишоп поклати глава и замижа от болка.

— Не — отвърна.

Шумът от апача стана още по-силен.

— Проклет да си — каза Катлин.

От гърдите ѝ се изтръгна сподавен яростен стон и тя сграбчи Бишоп. Хвана го за косата и извърна лицето му към своето. Опря пистолета в корема му. Притисна устни в неговите. Целуна го. Подпухналото му лице запулсира от болка, а и за миг се уплаши, че Катлин ще отскубне кичура коса, който държеше. Усети топлия ѝ език в устата си. Почувства дулото на пистолета да се впира в корема му. Чудеше се дали ще го застреля, дали ще умре така, впил устни в нейните. Вдигна ръка и погали косата ѝ. Всичко наоколо — обляното в звездна светлина блато, труповете на призрачната светлина на фенерчето, въздухът — трепереше от вибрациите на издигания се хеликоптер.

После, с рязко движение, Катлин се отдръпна от Бишоп, откъсна устни от неговите, пусна косата му, все едно искаше да го захвърли. Пистолетът обаче продължи да сочи към него. Тя се вторачи в очите му.

— Защо се върна? — попита. Наложил се да повиши тон, за да надвика шума от двигателите. — Защо се върна за мен?

Бишоп премести очи върху нея. Хеликоптерът пореше въздуха. Слепоочието му пулсираше от болка. Опита да се усмихне с крайчеца на подпухналите си устни.

— Проклет да съм, ако знам — призна.

От гърдите на Катлин се изтръгна нервен смях, който изненада и самата нея. Какво толкова имаше в мъже като него? Какво ги правеше така дяволски привлекателни. Поклати глава.

— Божичко, голям задник си, знаеш ли? — Свали пистолета. Усмихна се отново. — Трябва да ти кажа, че мнозина се опитват да се държат като теб, но ти си оригиналът.

Миг по-късно и двамата вдигнаха очи нагоре. Хеликоптерът плавно се показва над главите им. Повися за миг в мастиленосиньото небе над блатото, черна сянка, осветена единствено от звездите и луната. С въртящите се перки и увисналите под закърнелите крила ракети „Хелфайър“ наистина наподобяваше зловещо насекомо, издигнало се от тръстиките и жабунясалите води на блатото.

Беше на не повече от петдесет метра. Пулсирацията му трясък ги обгърна. Усетиха бръснещите пориви на течението, образувано от перките, по обърнатите към небето лица.

— Мислиш ли, че вътре е Крис? — успя да надвика шума Катлин и хвърли поглед към хеликоптера.

— Предполагам — изкрещя в отговор Бишоп. — Няма кой друг да го кара.

— Мислиш ли, че някога ще го видя пак?

— Нееее... Както и да свърши всичко, той е мъртъв.

— Предполагам, тогава това няма да ми трябва — каза Катлин след миг.

Тя хвърли пистолета на земята.

Двамата останаха рамо до рамо, загледани в огромната машина над главите им. Там вътре, под пилотското кресло компютърът на Бишоп все още търсеше сигнал, все още се опитваше да изпрати предупредителното съобщение до Вайс.

„Всичко, от което се нуждае — помисли си Бишоп, — е малко повече височина.“

В този миг с поразяваща бързина хеликоптерът се издигна в небето, стрелна се далеч от очите им и изчезна в нощта.

61.

Мъжът, наречен Бен Фрай, внезапно отвори очи.

Лежеше на затворническия си матрак. Беше напълно облечен, но завит с одеялото. Спа малко — една минута или може би пет. Сънува кошмар. Присъни му се, че отваря шкаф в къщата на майка си и открива, че е пълен с обезглавени тела. Събуди се с разтуптяно сърце и учестено дишане. Всичко бе наред. Осъзна къде е. Успокои се. Часът му най-сетне настъпи.

Сега изглежда отново бе себе си. Педантичната, бездушна точност на мисълта му отново се появи след дълго прекъсване. Образи като този от кошмара и милиони други, още по-грозни, се върнаха към летаргичното си състояние, разбягали се като плъхове в дупките си при появата на светлина. Сега можеше да слезе от кулата си без страх, че отново ще го обезпокоят. Сега просто трябваше да следва плана.

Първо бе капсулата.

Мъжът, наречен Бен Фрай, погледна часовника — пластмасов хронометър, който бе закрепил на леглото си. Беше го нагласил така, че да измерва времето, през което камерите показват килията му на контролните монитори в охранителната кабина. Четиридесет и осем килии, всяка от тях проследявана в продължение на десет секунди. Целият цикъл траеше осем минути. В едно от посещенията на стаята за свиждане бе зърнал изображението на собствената си килия и бе започнал да брой. Изчака, докато дойде ред на килията му. Изчака да изтекат десетте секунди. После изчака още малко, просто за да е сигурен. Дори и тогава действаше предпазливо, за всеки случай. Обърна се настрани с лице към стената.

Одеялото скриваше ръцете му и той ги пъкна в панталона на затворническата си униформа. Пръстите му опипаха меката плът от вътрешната страна на бедрото. Откри мястото на прореза по белега. Пое дълбоко въздух на няколко пъти, втрънен в бялата затворническа стена. После сграбчи парче от плътта си с палец и показалец и започна да го стиска.

Стискаше силно. Пред очите му се появиха бели мълнии. Болката експлодира, а частици от нея се разпръснаха навсякъде, подобно на фойерверки. Мъжът, наречен Бен Фрай, гледаше упорито стената, скърцаше със зъби, а очите му заплашваха да изскочат от орбитите си. Около капсулата в тялото му се бе образувала гнойна торбичка. Пръстите му изтикваха кистата към повърхността. Усещаше чуждото тяло в плътта си не толкова с пръсти, колкото по движението му.

Чувстваше как остриите му ръбове си проправят път през тъканта към кожата. Натисна още по-силно. Пред очите му се спусна пелена от червена болка. Алените и белите пламъци на страданието заподскачаха весело заедно. Дори и мъжът, наречен Бен Фрай, остана изменен от силата на болката.

После с тих плъокащ звук кожата на бедрото му се разкъса. Оказа се просто — сякаш стискаше пъпка. Той отметна одеялото, за да види какво става. Жълтата гной пълзеше надолу по бедрото му. Тя попи в зеления плат на панталоните и образува нарастващо петно. Мъжът, наречен Бен Фрай, издаде едва чути стон и стисна плътта си с всички сили. Гнойта продължаваше да тече, а пръстите му вече напипваха капсулата. Не можеше да повярва колко много гной се е събрала в тялото му. Най-сетне потече и кръв — светла и водниста. В средата на жълто-червената плът се показа единият край на капсулата.

Мъжът, наречен Бен Фрай, хвана малкото крайче на капсулата с палеца и показалеца на другата си ръка. Бавно издърпа чуждото тяло от плътта си, а от очите му потекоха сълзи.

Капсулата бе влажна и хлъзгава от соковете на тялото му. Той я избърса в чаршафа, за да я хване по-сигурно. После взе предмета с две ръце и го счупи наполовина. Стана лесно. Капсулата бе изработена с идеята да я счупят. Получиха се две парчета — синьо и червено. Всяко от парчетата имаше остър и плосък край. Мъжът, наречен Бен Фрай използва острия край на синята половина, за да издълбае отвор в плоския край на червената и обратно. Все едно че разпечатваше тубичка с лепило.

Разполагаше с още около шест минути, преди камерата отново да покаже килията му на монитора. Достатъчно време.

Пренебрегна парещата болка в бедрото си и се изтърколи от леглото. Приклепна на пода на затворническата килия. Първо вкара в употреба синята половина. Натисна я четири пъти — веднъж там,

където вратата се свързваше с горната част на металната рамка, и по веднъж във всяка връзка с компютризирания механизъм за отваряне. На всяко от местата остави от синята течност. После използва течността от червената по същия начин и на същите места. Червената и синята течност се смесиха.

Мъжът, наречен Бен Фрай, отстъпи в дъното на малката килия. Клекна с гръб към вратата и покри главата и врата си с ръце. В тази поза можеше да наблюдава как жълто-червеното петно на панталона от вътрешната страна на бедрото му се уголемява. Тялото му бе обзето от едва доловима възбуда от очакването, но нищо повече. Не се страхуваше. Планира всичко сам, от началото до края. Плановете му винаги бяха перфектни. Винаги. Сега просто трябваше да го изпълни.

Измина секунда. После нова. Червената и синята течност на вратата се смесиха. Най-сетне се чу разяждащо съскане, нещо като тих взрив. Вратата се освободи от заключващия механизъм.

Мъжът, наречен Бен Фрай, скочи на крака и се спусна към вратата. Хвана я за мрежата и я блъсна навън. Тя не поддаде. За миг остана изумен, объркан. Това не бе по план. Бутна я отново. Този път вратата се откряна, точно както трябваше — съвсем малко. Достатъчно.

Мъжът, наречен Бен Фрай, се мушна през тесния процеп и излезе в коридора.

Беше навън.

62.

По това време Вайс говореше по телефона с Кетчъм. Обичайното сърдито мърморене на бившия му колега се бе превърнало в гневен гърлен крясък:

— И какво, по дяволите, искаш да направя, Вайс? Какво, по дяволите, си мислиш, че мога да направя?

— Поне ги накарай да приведат затвора в някаква по-висока степен на бдителност.

— Вече говорих с тях. Нямаат по-висока степен на бдителност. Винаги са ужасно бдителни. Нали бяхме там заедно? Колко побдителни си мислиш, че могат да бъдат?

— Нямаат ли някаква система, която се задейства при опит за бягство?

— Разбира се, че имат, какво си мислиш? Вратите им се затварят автоматично, пускат аларми, пълна програма. Какво очакваш да направят? Да вдигнат целия затвор на главата си само защото някакъв частен детектив има предчувствие?

Вайс въздъхна шумно. Погледна екрана на компютъра, от който Джули Уайънт продължаваше да го подмамва.

— Могат поне да поставят надзирател пред килията на Бен Фрай — каза отчаяно той.

— Бен Фрай вече си има надзирател — отвърна Кетчъм. — Всички си имат надзиратели. Това е затвор, дявол да те вземе!

Вайс притисна телефонната слушалка към ухото си. Не каза нищо, така че Кетчъм продължи малко по-спокойно. Поне толкова, колкото можеше:

— Виж какво, не разполагат с достатъчно хора, както и всички останали затвори. Какво да им кажа? Може би, ако имаме малко време, ще успеем да ги убедим да поставят този Фрай под двадесет и четири часово наблюдение или нещо подобно, не знам. Но при това положение... Та ти дори не знаеш кога се очаква да се случи нещо.

Вайс кимна и продължи да гледа Джули Уайънт на екрана, без да каже нищо. Вярно беше. Не знаеше. Единственото, което знаеше обаче,

бе, че няма връзка с Бишоп. А също, че според Бишоп операцията ще започне скоро. Скоро.

Чу въздишката на Кетчъм от другия край на линията.

— Проблемът е, че вече си успял да убедиш директора на затвора, че си хахо. Според него няма никакъв начин...

Вайс обаче вече не го слушаше. Просто гледаше образа на Джули Уайънт със замръзнало лице. Подпрял лакът на облегалката на стола, притиснал слушалката към ухото си. Стягането в сърцето му се бе превърнало в постоянна болка, в болка от безсилие и безизходица. Стоеше си тук, в града, говореше по телефона, докато на около петстотин километра от него мъжът, който преследваше момичето от екрана, се подготвяше да разбере как точно да я открие. А Вайс не можеше да убеди никого какво точно се случва...

Някъде в далечината гласът на Кетчъм не преставаше да боботи. Вайс продължи да гледа жената на екрана пред себе си. Докато мислите му политаха в удивителната пропаст на тайнствените ѝ очи, от компютъра се разнесе познатата протичка мелодийка.

Вайс се изправи и премигна изненадано. Отне му още няколко секунди, за да разбере, че е получил имейл.

— ... защото целият затвор е направен така, че да ограничи до минимум вероятността... — продължаваше да бучи Кетчъм.

— Чакай малко, Кетч — прекъсна го Вайс, внезапно усетил слаб прилив на енергия. Натисна иконката на пощата си. Образът на Джули Уайънт изчезна зад новия прозорец. Видя имейла.

— Какво? — попита Кетчъм от другата страна. — Какво става?

— Имам нещо от Бишоп.

— От Бишоп ли? Какво, по дяволите, иска?

„Вайс. Стана. Изритаха Уонамейкър. Взеха ме на негово място. Тази вечер в шест отлитаме към някакво неизвестно място в планината. Когато стигнем, ще ми кажат повече подробности. Ще ти се обадя веднага щом науча нещо повече. С повечко късмет ще успеем да разберем какво става, без да излагаме на опасност... пр150кмсзah-64d“

— Е? — обади се след секунда Кетчъм.

Вайс не отговори. Четеше, мислеше. „Тази вечер в шест. Бишоп сигурно е вече там пр150кмсзаh-64d. Най-вероятно го пазят и не може да пише спокойно пр150кмсз. Приблизително 150 километра северозападно...“

— Какво, по дяволите е АН-64D? — попита гласно Вайс.

— Моля? — извиси глас Кетчъм. — АН-64D? Откъде да знам?

Вайс само поклати глава. Кетчъм обаче продължи:

— Ей? Вайс? Какви ги дрънкаш? АН-64D?

АН-64D. Вайс пушна търсачката си в интернет. Набра буквите. Моментално се отвори някаква страница, озаглавена „Военна техника“. АН-64D — Армейски хеликоптер.

— Проклет да съм — промълви Вайс. Преглътна трудно. Усети, че нещо вътре в него започва да се разпада.

Видя го. Видя целия сценарий. Сглоби пълната картина. Късно. Безполезно и късно.

— Вайс, няма ли да ми кажеш какво, по дяволите, става там? Ало?

— Кетч — обади се най-сетне Вайс. — Мисля, че изпращат хеликоптер натам.

— Какво?

— Мисля...

Кетчъм изсумтя.

— Забрави. Да изпращат хеликоптер в затвора? Няма смисъл. Цялото място е покрито с мрежа против хеликоптери. Машината няма как да кацне...

— Няма да кацат — прекъсна го Вайс. — Това е боен хеликоптер. Сигурно има и ракети. Мамка му. Ето как ще избяга. Просто ще направи дупка в стената.

Кетчъм помълча известно време.

— Вайс — каза тихо. — Сега вече и аз мисля, че си откачил.

Вайс се втренчи в екрана. Притисна слушалката толкова силно до ухото си, че чак го заболя. Усети, че по тила му избива студена пот. Прекалено късно, мамка му.

— Вайс — обади се Кетчъм. — Вайс?

— Да? — изръмжа Вайс.

— Не мога да им кажа, че ще направи дупка в стената с боен хеликоптер, човече. Ще се измъкне от килията си, което не може да направи, ще влезе в килията на Померой, което също не може да направи, и после ще разбие стената на затвора с боен хеликоптер. Не мога да им го кажа, Вайс.

Вайс облиза пресъхналите си устни. Опитва се да преглътне, но гърлото му бе прекалено стегнато.

Последва ново мълчание по линията. После Кетчъм го наруши:

— Кога, по дяволите, се предполага да се появи този хеликоптер?

Вайс се изхили тихо и изнервено. Ако Бишоп е на 150 километра в нищото, значи компютърът му по никакъв начин не може да изпрати съобщение от земята. Ако пък е в самолет, със сигурност ще подаде сигнал в полицията. Вайс се досети, че колегата му е оставил компютъра си в хеликоптера, за да може, когато се вдигне...

— Вече лети нататък — отвърна пресипнало той.

— Какво? — заекна Кетчъм. — Какво?

Вайс обаче вече бе изпаднал в някакъв унес. Остави внимателно слушалката на телефона. Късно. Прекалено късно. Всичко, което успя да открие, се оказа безполезно.

Остана да стои отпуснат на стола, победен.

63.

За Крис това бе звездният му миг. Миналото зад гърба му се бе срутило като къщичка от карти за игра. Чувстваше се свободен като перце, носено от вятъра. Ниско застаналата луна тичаше ръка за ръка е него. Самият хоризонт насреща бе на заповедите му. Звукът от перките над главата му, вибрациите на двигателя в костите му, познатият облик на света от другата страна на пилотския шлем... Нямаше нужда от нищо повече. Всичко, което някога бе искал, бе да е военен пилот. Чувстваше се така сякаш небето го е понесло на ръце.

Хиршорн се бе настанил на седалката на стрелеца, малко пониско и по-напред от Крис. Можеше да вижда отражението на красивото му лице в предното стъкло. Чуваше гласа му в слушалките, когато шефът измърморваше указания за новия курс. Всеки път, когато го погледнеше, гърдите му се изпълваха с нова вълна на признателност към него.

Толкова щастлив се чувстваше, че отново е спечелил доверието на своя благодетел. Само допреди няколко часа седеше и чакаше горилите на Хиршорн да пуснат куршум в тила му. Само преди четиридесет и пет минути падна на колене пред него и изтърпя шамарите му; чу как нарежда на биячите си да отведат и застрелят жена му. Откакто го изритаха от армията, Крис се чувстваше по един и същ начин. Всичко вървеше наопаки, нищо не бе както трябва. Но сега Хиршорн му даде нова възможност. Хиршорн го сложи на пилотското място. Бе готов да умре за него. Обичаше го.

Хеликоптерът се носеше ниско над върховете на дъбовете. Движеха се с добра скорост за нощен полет — около седемдесет и пет възела^[1]. Крис наблюдаваше пейзажа под тях на джиписес монитора.

— Трябва да отидем на около петдесет километра североизточно — каза Хиршорн в слушалките.

— Прието — кимна Крис.

Бяха на половин час разстояние от затвора.

[1] Около сто и четиридесет километра в час. — Б.пр. ↑

64.

В затвора никой не подозираше нищо. Никакви предупредителни сирени не завиха, когато мъжът, наречен Бен Фрай, разби вратата на килията си. Нямаше сензор, който да сигнализира за разбити врати на килии, защото това се смяташе за невъзможно. На един от мониторите в охранителната будка замига малко червено квадратче, което показваше, че има отворена врата на килия. За нещастие дежурният офицер не гледаше този монитор в момента.

Дежурният офицер в охранителната будка се казваше Майк О'Брайън. Имаше сурово, но дружелюбно изражение. Твърда червена коса. Хитри ирландски очи. Беше нисък, набит и мускулист, но около талията му вече имаше натрупан слой тлъстини. Бе на тридесет и четири.

Майк премина на работа в затворническата администрация, след като напусна армията. В началото му бе приятно да сменя поделение след поделение, но после се ожени и се наложи да се хване на по-постоянна и сигурна работа. Затворническата администрация му я даде. Не че бе най-прекрасната работа на света, но му гарантираше сигурност и постоянни доходи. Графикът на смените бе що-годе установен, което пък му даваше възможност да планира времето си и да отделя повече внимание на съпругата и дъщеричката си. Жена му Мора бе дребничка като врабче, но управляваше света на Майк с твърда ръка и той я боготвореше. Двегодишната им дъщеря се казваше Кейтлин и той я обичаше повече от всичко на света.

Когато червеното квадратче светна, Майк бе извърнат на другата страна и чинно вършеше рутинната си работа, като междуременно си мислеше за една кръчма на име „Макгилс“. „Макгилс“ се посещаваше от женените мъже в затворническата администрация, за разлика от „Блинки Мей“, която пък бе предпочитана от ергените. Последните се събираха там с надеждата да забият някое местно момиче за уикенда. „Макгилс“ разполагаше със семейни маси за вечеря, маса за бiliarд и кът с видеоигри. Имаше и караоке. Майк просто бе луд по караоке. Понякога, когато атмосферата в „Макгилс“ се разгорещеше, Майк се

оставяше да го убедят да изкара някое парче под съпровода на машината. Притежаваше прекрасен тенор и въпреки слабостта си към сантименталните ирландски балади можеше малко да се поразкърши, когато трябва. Баща му го научи на това. Нуждаеше се само от няколко бири, две мадами, които да припият, и Майк ставаше рокзвезда. Някои от чернокожите му колеги дори го подкачаха: „Май те бива, ирландско копеле — викаха му те. — Но от друга страна, сигурно си маскиран негър.“ Майк много си падаше по тези неща. Луд бе по тях.

И така, мислеше си за „Макгилс“. Оглеждаше мониторите и се усмихваше сам на себе си. Започна дори да си тананика първия куплет на „Дани бой“^[1]. Червеното квадратче светна, а той го пропусна. Тогава, почти безшумно, се отвори вратата към неговото отделение на затвора.

Мъжът, наречен Бен Фрай, видя унесения в работа Майк в будката. Изчака залепен до стената на килията си, докато надзирателят се обърне на другата страна, и после крадешком се приближи към вратата на отделението. Смеси химикалите и се притисна до стената на коридора, възможно най-далеч от полезрението на Майк. Там отново изчака. Секунда, две...

Майк не чу съскането от химическата реакция. Не видя открянатата врата на отделението. Периферното му зрение обаче долови затварянето. Погледна вратата през прозореца на будката. Бе затворена. Можеше да види през нея цялото отделение. Нищо не помръдваше. (Мъжът, наречен Бен Фрай, вече се бе долепил до охранителната будка, точно под стъклото, от което Майк гледаше.) Надзирателят не откри нищо необичайно.

Извърна се и тогава забеляза малкото червено квадратче — знак, че има отворена врата на килия... почти мигновено замига и ново квадратче, което пък му показваше, че вратата към неговото отделение също е отворена.

Какво, по дяволите, ставаше? Майк присви сините си очи срещу премигващите червени квадратчета. „Сигурно компютърът се е прецакал — помисли си. — Трябва да е грешка.“ За миг изтръпна от мисълта, че може по погрешка да е отключил няколко врати или нещо такова. Замисли се над тази възможност и я отхвърли. Невъзможно. Сигурно е компютърна грешка.

После пак го обзе съмнение. Майк се наведе, за да погледне от друг ъгъл. Възможно ли е вратата на отделението да е леко откряната? Не. И въпреки това му се стори леко откряната.

Вторачи се в мигащите червени квадратчета на монитора, после пак вдигна очи, за да погледне вратата на отделението през дебелото бронирано стъкло на будката.

И тогава вратата на охранителната будка се отвори навън.

Объркан, изумен, Майк се завъртя. Дори и тогава не осъзна какво става; не можа да разбере какво, по дяволите, се случва. Насреща му, на не повече от метър, стоеше затворникът на име Бен Фрай.

Без да мисли, Майк се хвърли към бутона на алармената инсталация. Трябваше просто да го удари с длан, за да задейства сирените в целия затвор. Но закъсня. Мъжът, наречен Бен Фрай, бе бърз като куршум. Прекалено бърз, за да даде на Майк време за реакция. Майк сякаш гледаше цялата сцена от разстояние. Видя как затворникът сграбчва китката му, видя как я дръпва далеч от бутона и я чупи. Толкова бързо стана всичко. Не му остана време дори да усети болката. Преди да успее да разтвори устни и да нададе вик, мъжът, наречен Бен Фрай, се метна отгоре му. Майк видя лице без всякакво изражение, очи без блясък, човек, който си върши работата. После умря.

Мъжът, наречен Бен Фрай, отпусна внимателно трупа на Майк на пода на охранителната будка и клекна до него, така че да не се вижда през прозореца. Той бързо съблече маскировъчната риза и зелените панталони от мъртвото тяло. След това свали затворническите дрехи от себе си. Дрехите на Майк му бяха малко големи, но какво от това. Коланът пристегна панталоните на кръста му, за да не падат. Нямаше нужда от повече.

После мъжът, наречен Бен Фрай, притегли главата на мъртвия надзирател към себе си. Грубите, но приятни черти на Майк бяха сгърчени в безформена гримаса. На мястото, където хрущялът на носа бе влязъл в черепа и проникнал в мозъка, зееше кървава дупка. Сините очи обаче бяха непокътнати — все още отворени, втренчени. Мъжът, наречен Бен Фрай, натисна с палец в края на дясното око. То щеше да му е нужно за ирисовия скенер.

Когато свърши и това, избърса ръце в затворническите си дрехи и се изправи. Обърна се към командния пулт в охранителната будка.

Трябваше му малко време да се ориентира, но вече знаеше плановете на затвора наизуст, така че имаше ясна представа къде иска да отиде. Всичко бе перфектно планирано, както винаги. Мъжът, наречен Бен Фрай, прекрасно знаеше къде ще отиде сега. И нищо не бе в състояние да го спре.

[1] Популярна сред ирландската общност песен, която е нещо като неофициален химн на ирландците, живеещи извън Ирландия. — Б.пр. ↑

65.

И тогава Вайс се премести на края на стола.

Премести се бързо. Изпаднал в безизходица, останал безпомощен в очакване на нещастиято, погледът му падна на нещо захвърлено близо до монитора. Взе го в ръце. Моят доклад. Докладът ми за отец О'Мара. Не му бе обърнал кой знае какво внимание. Бе прекалено зает да разкрива плановете на Сянката. Внезапно обаче го озари прозрение. Начинът, по който не оправдах очакванията му, начинът, по който пропуснах очевидната улика. Начинът, по който седях пиян в стаята си и настоявах упорито, че свещеникът е чист като сълзица... Цялата сцена изплува в съзнанието му, както често става. Осъзна, че съм оправдал очакванията му. Осъзна, че съм се напил не защото не съм разкрил лъжата, а защото съм се справил със задачата и на свой ред съм излъгал.

В момента, в който му хрумна всичко това, го осени идея. Беше още в зародиш, но той нямаше нито време, нито търпение да я развие докрай. Всяка секунда бе от значение. Вайс пак посегна към телефона. Взря се в началото на доклада и бързо набра номер.

Отговори му глас с подозрителни нотки. Собственикът му явно не бе свикнал да получава толкова късни телефонни обаждания и се опасяваше, че това му носи лоши новини.

— Ало?

— Отец Реджиналд О'Мара? — попита тихо Вайс.

— На телефона. Кой се обажда?

Вайс се наклони напрегнато в стола. Светлината на монитора освети отпуснатите черти на лицето му. Останалата част от тялото му тънеше в сумрака на кабинета.

— Името ми е Вайс. Имам детективска агенция.

Последва продължително мълчание.

— Да — каза най-сетне свещеникът. — Преди няколко часа разговарях с един от хората ви.

— Така ли?

— Да.

Вайс задържа дъха си за миг. Щеше да блъфира, но не му оставаше нищо друго. Налагаше се да опита.

— Исках да ви кажа, че решихме да не даваме публичност на малката ви тайна — каза той.

Отсреща не последва отговор. Стомахът на Вайс се сви на топка. Дали не направи грешка?

— Клиентът ни вероятно ще бъде осъден и ще отиде в затвора, където му е мястото — продължи той. — Хората, които искате да предпазите, включително и брат ви, губернаторът, няма да бъдат наранени. Разбирате ли?

— Да — отвърна все още предпазливо отец О'Мара. Не бе сигурен, че чува добра новина. — И какво точно искате в замяна?

— Услуга — отвърна мигновено Вайс. — Моля, не ме разбирайте погрешно. Не се опитвам да ви изнудвам.

— Така ли?

— Да. Знам, че няма да се поддадете. Каквото и да решите, тайната ви е на сигурно място при нас. Приемете го като жест на добра воля.

— Добре — съгласи се свещеникът. Гласът му прозвуча спокойно. — Кажете какво искате?

— Искам да ме изслушате — продължи Вайс с равен тон. — Искам да чуете историята, която ще ви разкажа, и после да ме свържете с губернатора.

66.

Впоследствие Калифорнийската затворническа администрация назначи специална комисия, която да проучи какво се е случило по-нататък. След тримесечна работа обаче нито един от членовете на комисията не бе сигурен каква точно е истината. Мъжът, наречен Бен Фрай, е трябвало да премине покрай още две охранителни будки, за да се добере до килията на Уип Померой. Според данните от вътрешната охранителна система бе успял да измине разстоянието за малко повече от тридесет минути. И въпреки това надзирателят от първата будка (която всъщност е номер четири) упорито твърдеше, че не го е видял. Що се отнася до следващата будка, в най-строго охраняваното отделение на затвора, то до нея можеше да се стигне посредством сложна процедура, включваща ирисов контрол и отключване на две брави. По вратата нямаше следи от взлом, но надзирателят от будката и надзирателят в коридора бяха мъртви. Очевидно мъжът, наречен Бен Фрай, бе използвал ретината на Майк О'Брайън. Как обаче се е добрал до ключовете и как се е придвижвал незабелязано по коридорите, си остана загадка. Заключениета на комисията останаха засекретени „от съображения за сигурност“. Същото се отнасяше и за експлозива, използван от убиеца за взривяване на вратите. Той бе упоменат само в секретната част на доклада. Явно ставаше въпрос за някаква много проста смес и властите се опасяваха да ѝ дадат публичност.

Все пак членовете на комисията постигнаха съгласие да оповестят следното: Веднъж стигнал до строго охраняваната част на затвора, мъжът, наречен Бен Фрай, лесно се е добрал до фалшификатора. Уип Померой спокойно е могъл да не усети приближаването му, ако не го е разбудило отварянето на вратата на килията. Померой стреснато скочил от матрака си. Нежните му пръсти тутакси се разтреперили. Тънките му устни зарецитирали мълчаливия си монолог, а очите му зашарили диво по стените. Сърцето му забило като барабан. Мислите му запрепускали в търсене на обяснение. Обезумял от страх, той се изправил несигурно на крака.

И ето, колкото и невероятно да изглеждало, в килията му се появил мъжът, наречен Бен Фрай. Пристъпил вътре сякаш нямало нищо по-естествено от това, сякаш се разхождал в парка следобед. Изражението на лицето му също било съвсем обикновено — сериозно, спокойно, компетентно. Точно това изражение изплашило Померой повече от всичко. Мъжът, наречен Бен Фрай, просто бил тук и сега щял да свърши работата, за която дошъл. Нямало възможност, нито пък сила на света, която да го спре.

Уип Померой подивял от ужас, изкрещял и се хвърлил към ъгъла на килията си. Свлякъл се по стената на пода, а пръстите му не преставали да се сплитат и разплитат. Устните му зашавали още полудешки, а измежду неразбираемите звуци най-сетне излязъл и един смислен писък:

— Няма да ти кажа! Няма да ти кажа!

— Ще ми кажеш — отвърнал простичко мъжът, наречен Бен Фрай. — Ей сега ще ми кажеш.

Пристъпил към сгърчения в агония затворник.

В този момент по изрична заповед на губернатора началникът на нощната смяна в затвора натиснал бутона за тревога и подал сигнал за избягал затворник. Вратите започнали да се заключват автоматично и навсякъде ревноали оглушителни сирени.

Вайс бе успял.

67.

Тъкмо тогава хеликоптерът наближи затвора. Крис провери радара, който осигуряваше точното прицелване на ракетите, и насочи хеликоптера така, че кръстовидната сграда на затвора да попадне в центъра на екрана. Хвърли поглед към джиписеса. Хиляда и петстотин метра, хиляда и двеста, хиляда. Огледа хоризонта и забеляза сградата с невъоръжено око. Бялото здание на затвора се намираше на не повече от километър и половина от тях и изпъкваше на фона на тъмните сенки на дърветата наоколо и нощното небе.

Крис задържа голямата метална птица на място, намали скоростта и натисна бутона за кръжене. Хеликоптерът се подчини безпрекословно и увисна ниско в небето, почти на височината на луната.

Хиршорн погледна часовника в кабината.

— Имаме още две минути — каза той.

— Ще прехвана целта — отвърна Крис.

Хиршорн кимна. Седеше на мястото на стрелеца, но не бе такъв. Нямаше какво да прави. Беше дошъл дотук единствено по заповед на мъжа, наречен Бен Фрай. Така щеше да запази операцията в тайна до последно и щеше да се увери със собствените си очи, че всичко се движи по план.

Но когато ставаше въпрос за изстрелване на ракети, Крис трябваше да се оправя сам. Наложил се да се пресегне към мястото на стрелеца, за да активира ракетите и да ги подготви за прехващане на целта преди изстрелването им. Когато свърши това, му остана единствено да седи в креслото си и да гледа през монокъла на пилотския шлем. За Крис монокъла на шлема в апачите бе най-хубавата им част. Отне му цели осемнадесет часа обучение, за да разбере как точно се използва уредът, но след като веднъж го разбра, просто се вцепени от респект. Монокълът бе свързан директно със системата за разпознаване и прехващане на цели в хеликоптера, така че на пилота му оставаше само да погледне целта през него и да натисне копчето. Ракетите вършеха всичко останало. Прицелването ставаше

така естествено, както и гледането. Това караше Крис да се чувства като мозък на някакво гигантско митично същество, на огнедишащ дракон, който е готов във всяка секунда да сграбчи жертвата с ужасните си нокти.

Имаше дума, която точно описваше чувствата на Крис в момента, но той не можа да се сети коя е. В гърдите му се разливаше топлина. Не се бе чувствал така от времето в армията. Не. Никога не се бе чувствал така. Никога. Не и досега.

Крис вдигна глава и насочи монокъла към затвора. Прицели се в североизточната вишка.

— Прехванах целта — каза след малко.

— Още минута — отвърна Хиршорн.

Зачакаха. От това разстояние и от бръмченето на хеликоптера не можеха да чуят виещите долу сирени. Но изведнъж видяха как ореолът от светлини около затвора стана по-ярък, по-силен. Лъчите лъкатушеха, навлизаха в тъмнината и я опипваха.

Крис чу отново гласа на Хиршорн в слушалките.

— Прожектори.

Така беше. Виждаха ги през предното стъкло. Опипваха всеки сантиметър наоколо. Широките светли лъчи се местеха на всички страни и осветяваха целия двор около сградите на затвора.

— Какво, по дяволите, става? — попита Крис.

Хиршорн не отговори. Не знаеше. Светлината на прожекторите опропасти възможността на ФЛИР да идентифицира каквото и да е движение по земята. Не виждаха, че охраната вече бяга към постовете, които трябваше да заеме в случай на тревога. Не знаеха, че оръжието за защита вече е извадено. Предупредени за приближаващия хеликоптер, специално обучени офицери вече бяха нарамили преносими ракетни установки, а други обхождаха хоризонта с уреди за нощно виждане в търсене на натрапника. Но Крис и Хиршорн не го знаеха.

Хиршорн нервно погледна часовника в кабината.

— Тридесет секунди — каза той.

— Божичко — обади се Крис, втрещен в светлините на прожекторите под тях. — Струва ми се, че търсят...

— Стреляй! — изкрещя Хиршорн. — Стреляй! Стреляй!

Крис се поколеба. Имаше още време. Но после заповедта проникна в мозъка му. Той бързо погледна през монокъла и натисна бутона за изстрелване. Хеликоптерът се разклати, сякаш изненадан от пускането на ракетата. Крис изстреля втора още преди първата да е достигнала целта.

Експлозиите дойдоха една след друга. Ярък оранжев пламък плъзна нагоре по краката на затворническата вишка. Почти мигновено пламна ново огнено кълбо, което разкъса най-вътрешната ограда. При вида на попаденията Крис забрави всичко друго. При втората ракета очертанията на затворническата вишка тежко се сринаха и постройката избухна в пламъци. Крис изстреля трета ракета, после и четвърта. Разполагаше с още четири. Сърцето му все едно пращаше електрически ток по вените. От гърдите му се изтръгна вик, рев, смях. Беше най-щастливият момент в живота му.

— Какво, по дяволите?... — започна да казва Хиршорн.

Крис все още се смееше, когато една топка ослепителна светлина се откъсна от пламъците на земята и полетя над върховете на дърветата право към тях.

68.

— Господин Вайс?

— Да — отвърна дрезгаво Вайс в слушалката.

— Обажда се Норман Камен, от кабинета на губернатора.

— Да — повтори Вайс и затаи дъх.

— Губернаторът помоли да ви предам, че алармената инсталация в случай на бягство от затвора е задействана. Очевидно хеликоптер на Националната гвардия е потвърдил присъствието на непознат обект в района. Охраната е въоръжена така, че да отблъсне нападението.

Очите на Вайс светнаха срещу монитора. Той стисна здраво слушалката с потна длан.

— И затворът е обезопасен?

— Абсолютно. Повярвайте ми, тази вечер никой няма да избяга оттам.

Вайс кимна, загледан в нищото. Гледаше втренчено в екрана, без да вижда нито него, нито подмамващото го оттам момиче.

— Господин Вайс — продължи Норман Камен, — губернаторът ви изказва благодарност за информацията.

Вайс продължи да кима, но без да възприема думите. Когато остави слушалката, все още седеше на ръба на стола. Потната му длан се сви в потен юмрук. По увисналата му физиономия пробяга лека усмивка.

— Пипнах те, копеле такова — прошепна той.

69.

Измина още една дълга секунда, преди мъжът, наречен Бен Фрай, да проумее истинските размери на катастрофата. Беше му доста трудно да приеме факта, че този план може да се провали, че единственото нещо, което някога е искал истински, може да се изплъзне от пръстите му в последния момент.

Той втренчи изгарящ поглед в жертвата си, свита в ъгъла — в Уип Померой, единствения човек, който можеше да го заведе до Джули Уайънт. Гледаше го, но пред очите му като призрак, като мимолетно привидение премина друго лице, нейното. Присмиваше му се.

Нямаше думи да опише чувствата си към нея — какво му бе сторила, как се бе променил от мига, в който за пръв път я зърна. Още помнеше този миг, беше като мечта, която не знаеше, че е мечтал — изтръгната от него и превърната в същество от плът и кръв. От пръв поглед разбра, че през всичките тези години образът ѝ се е оформял в съзнанието му и сега изведнъж е излязла на бял свят, и той самият има пръст в създаването ѝ. В известен смисъл тя бе нещото, което най-много обичаше и което същевременно най-много искаше да разкъса и да хвърли в кошчето за смет. По някакъв начин то бе едно и също — омраза и любов.

Нямаше думи да го опише. Просто усещаше нещата, които тялото му искаше да причини на нейното. Письците, които копнееше да изтръгне от нея. Сълзите. Да я наранява, да я кара да плаче и да събира сълзите ѝ в бутилка, а после да ги инжектира във вените си. После щеше да се скита самотен високо в планините, и да живее от болката и сълзите ѝ до края на дните си.

Веднъж опита. Един път, когато не успя да се сдържи, опита да ѝ разкаже всичко това. Не му достигнаха думи. А тя му се изсмя. С ангелското си лице, което той бе довел на бял свят, и с червените си устни. Разплакана, разкъравена, гола и пребита в краката му, пак му се изсмя. Това влоши нещата още повече. Накара го още по-силно да я обича и да иска да я нарани. Изправи се пред нея, самият той гол, унижен от голотата и желанието си, а тя му се присмя.

Померой чу смеха. Померой бе в съседната стая и чу всичко.

Ето го сега и него. Свил се в ъгъла на килията. Мъжът, наречен Бен Фрай, знаеше, че му трябват не повече от тридесет секунди, за да измъкне информацията, която желае. Ще вземе всичко, което му е необходимо, и после ще го унищожи, а заедно с него и спомена за присмеха на Джули. Мъжът, наречен Бен Фрай, ще изчезне, за да я намери и да я има отново. Този път ще я отведе някъде, някъде далеч. Този път ще я задържи, докато задоволи всичките си желания, докато стане дебел и отпуснат, и упоен от болката ѝ. И тогава всичко ще свърши. Тя отново ще е част от него и безпомощното, унижително желание ще изчезне. Тридесет секунди. Тридесет секунди и ще има всичко, за което е дошъл.

Но воят на сирените и алармената инсталация наоколо, из целия затвор, навсякъде, му подсказа, че мъжът, наречен Бен Фрай, разполага с много по-малко от тридесет секунди.

Звукът от затръшващите се метални врати, които отрязват пътя за бягство през коридорите, вече дразнеше слуха му. Надзирателите грабнаха оръжието си и заставаха по места. Осъзна, че сигурно са разбрали кой всъщност е и сега кроят планове как да го хванат. Ако не тръгне веднага, на секундата, ще изпусне срещата с хеликоптера и въжетата, които ще му хвърлят отгоре. Ще изпусне възможността за бягство и ще остане в това място на вечна пустота до края на дните си. Сам, изоставен, единствено с образа на присмехулното ѝ лице.

Откъсна очи от Померой и хукна.

Сирените виеха оглушително. Писъкът им сякаш се разширяваше в главата му и превръщаше мислите му в облаци прах. Пробяга покрай будката на най-строго охраняваното отделение на затвора и прескочи трупа на надзирателя, убит преди малко. Зави зад ъгъла.

Ето ги и тях, стоманените плъзгащи се врати, на не повече от петнадесет метра от него в празния коридор. Движеха се плавно една към друга.

Колко разстояние има помежду им? Метър и петдесет? Метър и двадесет? Все по-малко и по-малко с всяка изминала секунда. Писъкът на сирените го блъсна в главата, мислите му се разпръснаха. Докато тичаше, чу взрива от ракетите в стените на затвора. Знаеше, че часът му е настъпил. Ако успее да мине през постоянно стесняващия се

отвор, ще има шанс да стигне до хеликоптера. Ако вратите се затворят... Знаеше какво следва. Ще си остане тук с жилещата отрова на мислите си. Отчаяно ще се опитва да си представи високата бяла кула ден след ден, ще бяга в нея от ужасяващите спомени, които настъпват като глутница плъхове с оголени зъби и искат да го оглозгат до кости.

Стоманените врати продължаваха да се движат една към друга. Мъжът, наречен Бен Фрай, тичаше като за световен рекорд. Сирените... задъханото му дишане... разтуптяното сърце. Процепът стана съвсем тесен. Стори му се, че е прекалено тесен, за да успее да се провере през него.

Хвърли се между двете врати. Навря тялото си в процепа. Напрегна мишници, за да се издърпа от другата страна. За секунда бе сигурен, че ще го разполовят. Но после се проверя. Ръката и кракът му останаха отзад. В крайна сметка успя да измъкне всичко, освободи се от клещите и се строполи на пода. Остана там, за да чуе трясъка на затръшващите се метални врати.

Следващият взрив разтърси целия коридор. Мъжът, наречен Бен Фрай, успя да чуе срутването на стената въпреки оглушителния вой на сирените. Скочи отново на крака. Хукна. Зави зад следващия ъгъл.

Пред очите му, точно по план, се появи дупката в стената на затвора. Дупка, през която се стигаше до нощта отвън, до двора, до свободата.

Мъжът, наречен Бен Фрай, се хвърли натам, препъна се, прескочи димящите развалини. Нощният ветреца докосна лицето му. Светът наоколо бе обхванат от пламъци и бъркотия. Ослепителни светлини, оглушителни сирени. Паднала вишка. Огнени езици. Въоръжени надзиратели, хукнали към позициите си в опит да отрежат пътя за бягство. Картечните в оцелелите вишки се въртят, опипват двора, търсят някого. Търсят него.

Как е възможно? Откъде са разбрали? Никой жив човек нямаше смелостта да го предаде. Някой все пак трябва да се е досетил, да го е надхитрил, да е помислил с няколко хода напред. Невъзможно. За пръв път му се случваше подобно нещо.

Мъжът, наречен Бен Фрай, замръзна сред развалините наоколо, втренчен в нощното небе в търсене на единствената си надежда.

Видя го. Хеликоптерът. Видя светлините му, увиснали над гората на около километър далеч.

— Хайде! Хайде! — изръмжа той.

Все още бе рано за срещата. Целият график бе отишъл по дяволите. Но не можеше просто да стои тук и да чака. Хукна към хеликоптера. Хукна към двора и светлините на прожекторите с риск да го забележат от вишките, с риск да го забележат плъзналите навсякъде надзиратели.

Силните лъчи на прожекторите го принудиха да засенчи очите си с длан. Сирените продължаваха да вият като обезумели. Пламъците, подпалени от ракетите, изскачаха от невероятни места, от всички страни. Мъжът, наречен Бен Фрай, продължи да бяга, вдигнал очи към хеликоптера. Повече от всичко на света искаше апачът да тръгне към него, да дойде на мястото на срещата, да го измъкне.

Първата ракета се отдели от земята още докато бягаше. Той изгледа ужасено как опашката ѝ от зелено-бял пламък описва спирали по пътя си към черните сенки на дърветата и осветява върхарите им. Мина покрай хеликоптера и изчезна в небето. Втора ракета пресече траекторията на първата и също пропусна целта.

Мъжът, наречен Бен Фрай, се спря стреснато. Видя, че хеликоптерът се обръща и поема обратно. Нима го изоставят? Обезумелите му очи проследиха изстрелването на трета ракета. Тя се заби право в основата на перките на хеликоптера. Пламъкът от експлозията освети разчленените ротори, които наподобяваха прекършените крила на гигантско насекомо. Апачът се взриви.

— Нееее! — изкрещя убиецът, но мощните сирени погълнаха гласа му.

Вцепени се. Силите го напуснаха. Хеликоптерът се замята като ранен кит и заби нос в гората под него. Не успя да чуе трясъка от сгромолясането, но огненото кълбо, изблъвано от дърветата, бе достатъчно красноречиво. Небето почервения.

Мъжът, наречен Бен Фрай, стоеше с отворена уста и наблюдаваше смъртта на хеликоптера. Лъчите на прожекторите претърсваха небето над главата му. Воят на сирените заплашваше да пръсне главата му на парчета. Въоръжени надзиратели хукнаха към него от всички посоки. И въпреки това всичко му изглеждаше абсолютно неподвижно — сякаш бе застанал на ръба на безбрежна

долина, в която няма живи същества, нищо не се променя, а си остава
същото во веки веков.

На около петстотин километра от затвора, на осмия етаж в бетонната кула с червен покрив, в кабинета със сводестия прозорец Вайс се разхождаше бавно в полумрака, заслушан в шума от булеварда под него. Телефонът иззвъня отново и той се спусна към слушалката.

— Свърши — изръмжа Кетчъм.

— Хванаха ли го? Хванаха ли го?

Вайс чу тракането на трамвая по булеварда и продължителното мълчание насреща. Прекалено дълго. Сърцето му се сви.

— Там всичко още е нагоре с краката — отвърна най-сетне Кетчъм. — Не са сигурни какво точно става. Не мога да открия никой, който е в състояние да ми разкаже какво се е случило.

— Искаш да кажеш, че се е измъкнал? Как, по дяволите, може да се измъкне?

— Искам да кажа, че не знам, Вайс. Разбра ли? Никой не знае.

— Мамка му.

— Носел, е униформа на надзирател — продължи Кетчъм. — Убил е един от надзирателите и му е взел дрехите. Има вероятност просто да се е смесил с другите в цялата лудница. Може някак да се е измъкнал.

Вайс замълча и след известно време Кетчъм заговори сърдито:

— Няма къде да отиде. Убил е надзиратели. Всички там са бесни. В момента районът се претърсва от кучета и хеликоптери. Нали видя на какво прилича мястото? Само дървета, камъни и пущинак. Къде може да отиде?

— А Померой? — попита Вайс.

— Спасил си го. Успя, Вайс. Не може да си каже и малкото име от страх, но Фрай не го е докоснал и с пръст.

— Изкопчил ли е някаква информация от него?

— Нито думичка. Уип се кълне, че не му е казал нищо. Сирените се разнищели тъкмо навреме.

Гърдите на Вайс се издигнаха и спуснаха тежко. И това е нещо. Може би дори всичко. Където и да бе мъжът, наречен Бен Фрай, той не

знаеше повече отпреди. Не знаеше повече от Вайс.

— И все пак ще продължи да я преследва — каза тихо Вайс, по-скоро на себе си. — Няма да се спре пред нищо, докато не я открие.

След това в кабинета се възцари продължително мълчание, прекъсвано единствено от шума на булеварда.

— Виж какво ще ти кажа, Вайс — обади се най-сетне Кетчъм. — Обзалагам се, че ти ще я намериш пръв.

Вайс изсумтя. Остави слушалката. Отпусна се в стола. Загледа се в монитора, който единствен продължаваше да разпръсва мрака в кабинета му. Красивата жена със златисто червена коса все още го подканваше с пръст да иде при нея. Облечена все така в дантелена дреха с висока яка, едновременно целомъдрена и еротична, тя се приведе към него. Вайс погледна бездънните очи, замечтаното, отвлечено изражение. Наклони се бавно към нея. Сиянието от монитора очерта ясно набръчканото му, отпуснато, грозно лице. Продължи да гледа образа още доста време.

„Ще я намеря пръв“, помисли си той.

Протегна ръка и нежно погали компютърното изображение.

ЕПИЛОГ

Когато на следващата сутрин се появи в агенцията, заварих Вайс на бюрото му. Все още гледаше компютъра. Но сега вече зачетен в имейл. Бишоп го бе изпратил от компютър в управлението на щатската магистрална полиция в Дрискол.

„Вайс. Радвам се, че новината за хеликоптера е пристигнала навреме. Наложил се да остана още малко в гората, за да не убият Катлин. Сега трябва да отговарям на полицейски въпроси заради трупите. Ще те видя след ден-два, Дж.Б.“

Докато четеше съобщението, устните на Вайс се разтегнаха в доволна усмивка. Бишоп бе рискувал да провали мисията, за да спаси момичето. Тази новина му достави неимоверно удоволствие, макар да не бе сигурен защо.

В интерес на истината, Бишоп не само спасил Катлин, но я извел от гората. Хората на Хиршорн охранявали известно време пистата и самолета, както им наредил Хиршорн. После обаче времето напреднало, те се отегчили и се върнали обратно в бивака при Алекс Уелман, който напрегнато чакал завръщането на шефа си. Бишоп и Катлин дебнели наблизко и се възползвали от възможността. Бишоп запалил самолета и излетели. Стигнали в Дрискол малко преди зазоряване.

По това време първите емисии новини вече предавали за нападението над затвора „Норт Уилдърнес“. И така, когато Бишоп се появил в авиобазата на щатската магистрална полиция в близост до летището, ченгетата били повече от любопитни да чуят разказа му. Бишоп открил динамитения път на топографската карта и отвел ченгетата до пистата. Арестували Уелман и другите хора на Хиршорн още преди изгрев-слънце.

Бишоп бе убил трима души в гората, а Катлин един. Това създаде известни грижи на полицията, но не се задълбочили много. Задържали ги за разпити още два дни. Повечето от времето Бишоп и Катлин прекарвали заедно, затворени в стаята, която той обитавал. Когато цялата история се разплела, станало ясно, че убийствата са извършени при самоотбрана. Казали им, че са свободни и няма да им предявят обвинения.

Бишоп се сбогувал с Катлин без излишни емоции, метнал се на мотора си и отпрашил към залеза.

Няколко седмици след събитията новинарите продължиха да се занимават с „Норт Уилдърнес“. В края на краищата се оказа, че при безредиците са загинали петима надзиратели и един затворник. Мъжът, наречен Бен Фрай, бе заподозрян в убийството на трима. Другите трима, включително затворникът, заключен в килията си, станали жертва на ракетите.

Още двама мъже се простиха с живота онази нощ — пилотът на хеликоптера и човекът в седалката на стрелеца до него. Минаха още ден-два, преди да ги идентифицират като Крис Уонамейкър и Бърнард Хиршорн.

След смъртта на Хиршорн и с течение на времето криминалното естество на бизнес организацията, ръководена от него, стана публично достояние. Оказа се, че феодалното му господство над Дрискол е само малка част от нея. Занимавал се бе активно с трафик на наркотици, оръжие и хора по цялото северозападно крайбрежие на Тихия океан. Организацията му бе изградена върху трупове — поне двадесет и пет, някои от които на доста могъщи престъпни босове, осмелили се да застанат на пътя на Хиршорн. Вайс остана убеден, че Сянката е извършил голяма част от убийствата и по този начин се е превърнал в единствения човек, който е в състояние да унищожи империята на Хиршорн, а и самия него. Знаел е къде са заровени труповете, така да се каже, и е използвал информацията си, за да убеди Хиршорн да му помогне.

Както и да е, въз основа на показанията на Алекс Уелман щатските и федералните власти успяха да разрушат голяма част от мрежата на Хиршорн, простряла се от Дрискол, та чак до канадската граница. Което, по ирония на съдбата, превърна Рей Грамблинг в герой — честният предприемач бе наел частни детективи, за да открие какво

прави Хиршорн със самолетите му. Самите детективи отказаха да дават пространни изявления, така че пресата бързо загуби интерес към тях.

Уип Померой се самоуби. Вайс го предвиди с присъщата си прозорливост. Опита се да убеди управата на затвора да му назначат специален надзирател, който да го пази да не посегне на живота си. Пробва сам да говори с него. Директорът на „Норт Уилдърнес“ обаче бе бесен, че частният детектив е предупредил губернатора за нападението на хеликоптера през главата му. Това, че Вайс се оказа прав, още повече влоши нещата. Не го послуша за Померой и десетина дни след нападението доброволният затворник прегриза вените си и умря от загуба на кръв. „Напрежението просто му дойде в повече“, помисли си Вайс. Знаел е, бил е напълно убеден, че ако остане жив, убиецът рано или късно пак ще се появи в килията му.

Що се отнася до убиеца, мъжа, наречен Бен Фрай, той изчезна безследно. Хора, кучета и хеликоптери претърсваха околността на затвора в продължение на две седмици, но не откриха и следа от него. Снимката му се появи по вестници и телевизии, но никой не го бе виждал. След известно време властите лансираха версията, че затворникът със сигурност е мъртъв — или е умрял от глад в гората, или се е удавил в океана в опит да се спаси. Това, което пропуснаха да споменат, беше, че колкото повече се ровеха из документите, толкова по-ясно ставаше, че мъж, наречен Бен Фрай, никога не е съществувал. Самоличността, отпечатъците, дори и лицето му изглеждаха фалшифицирани. Нямахше значение. Версията за смъртта му скоро се превърна в официална. Голяма част от журналистите я възприеха.

С едно изключение. Джеф Блум — репортерът от „Кроникъл“, човекът, публикувал първата статия за Сянката след убийството на децата в Саут Бей. Джеф твърдеше, че според неназован източник, Бен Фрай и Сянката са един и същи човек, или поне така смятат хора, които са го познавали лично. Написа статия, пресъздаваща инцидента в затвора като част от извратена любовна история — опит на убиеца да се добере до жената, пленила чудовищното му сърце.

Издателите на „Кроникъл“ не му повярваха и за секунда. Статията си остана в чекмеджето на бюрото му.

И така, това явно е краят на всичко. Има обаче и още една случка, която си струва да разкажа. Нека читателите сами решат дали тя е част от това повествование.

Няколко седмици след инцидента в „Норт Уилдърнес“ в Сан Франциско се почувства ранно затопляне. В продължение на три дни температурите се покачиха до над сто градуса^[1]. Мъжете вървяха прегърбени до работа, сякаш понесли огромен товар на плещите си. Жените тръгнаха безсрамно разголени, а кожата им блестеше от пот.

И тогава, една нощ, когато жегата ни бе затиснала като скала, когато си мислехме, че никога повече няма да се отървем от нея, дойде благословената мъгла. Затъркаля се на кълбета и завладя улица след улица като божествена кавалерия, която разпръсква райски хлад с безшумните си копита. Погълна улични лампи и сгради, а температурата падна с тридесет^[2] градуса ей така, от само себе си.

— Слава богу — въздъхна проститутката в апартамента на Вайс. Изправи се пред отворения прозорец само по сутиен и бикини. Позволи на хладния ветреца да я помилва. Дръпна назад косите на червената си перука, за да изложи врата си на благодатната хладина. — Слава богу.

Вайс седеше в люлеещия се стол до прозореца и прикрепяше чаша уиски на облегалката му. Усмихна се бегло на момичето. Много бегло. Искаше му се вече да си тръгва.

Но когато проститутката наистина си тръгна, го налегна меланхолия, което често му се случваше след подобни преживявания. Вдигна бутилката „Макалън“ от пода и допълни чашата си. Поредната проститутка с поредната перука. Чувстваше се някак принизен и омърсен.

Продължи да седи на стола и да пие. Остави бутилката на пода. Мъглата се стелеше покрай прозорците. Хората по улицата приличаха на призраци. Колите отминаваха с размазани светлини. Поднесе чашата към устните си.

Ръката му замръзна във въздуха. По тялото му премина силна тръпка. Изневиделица по врата му изби студена пот. Стана му студено, сякаш го е втресло.

Но не беше треска. Бе нещо друго, странно. Страх. Вайс се страхуваше без причина. Влажният, мокър страх сякаш заглосга костите, разпростря се по цялото тяло, изпи силите му. Нещо, нещо в

периферията на зрението му, доведе усещането за смърт в стаята. Вайс бавно и някак неохотно отмести поглед, сякаш се страхуваше от гледката.

На отсрещния ъгъл на улицата, под мъждивата светлина на лампата успя да различи неясните очертания на мъжка фигура. Носеше тъмен шлифер и стоеше неподвижен като статуя. Гледаше към прозореца му. Към него.

Въздухът заседна в гърлото му. Втренчи се в сянката, неспособен да извърне очи. Устата му пресъхна. Бавно прокара език по устните си и преглътна. Усети вкус на пепел. Опита се да подпре чашата на облегалката на стола, но тя се изплъзна от пръстите му. Падна на килима с глух звук и остатъците от уискито се разляха в петно с формата на пламък.

Мъжът в мъглата го гледаше упорито и не сваляше очи от него. Вайс на свой ред също не извърна глава и продължи да гледа като хипнотизиран. Помисли си за пистолета в чекмеджето, останал там още от работата му в полицията. Нямаше сили да стане, да направи трите крачки до бюрото и да го вземе. Беше като в кошмар — мозъкът ти крещи да бягащ, но мускулите ти са се превърнали в кашкавал и не си в състояние да мръднеш. Не можеше да си обясни какво се случва. Продължи да седи, втренчил поглед в неясния силует отсреща, а вълните страх го заливаха една след друга, напрежението в гърдите му се покачваше и покачваше, докато стана нетърпимо и тогава...

Тогава телефонът иззвъня. Внезапният остър звук го стресна. Развали магията, макар и само за секунда, но Вайс я използва, за да скочи от стола.

Отиде до бюрото. Сграбчи слушалката с една ръка, а с другата издърпа чекмеджето. Извади пистолета дори още преди да проговори:

— Вайс — каза той.

— Здравейте, господин Вайс — обади се нисък и топъл женски глас от другата страна на линията. Чуваше го за пръв път.

Вайс се огледа объркано и завъртя пистолета колебливо на всички посоки. Тилът му още бе мокър от пот, но страхът се разсея толкова внезапно, колкото и дойде. Чувстваше се замаян, сякаш наистина е сънувал кошмар и току-що се е пробудил от него. Зачуди се дали пък не се е случило точно това. Може да се е унесъл в люлеещия се стол и да му се е присънила някаква гадост.

— Кой се обажда? — попита дрезгаво.

— Исках само да ви благодаря, господин Вайс — отвърна меко жената. Думите ѝ прозвучаха някак неестествено, приказно, сякаш идваха от друго измерение, от друга реалност. — Може би някой ден ще ми се удаде случай да го направя лично.

Вайс поклати глава и се опита да подреди мислите си.

— Кой... Коя сте вие?

— Сега не мога да ви посетя. Разбирате ли? Прекалено опасно е. Вие също не може да дойдете. Разбирате ме. Нали?

— Не... не разбирам...

— Само ще го доведете със себе си. Така ще стане. Той ще ви следи непрекъснато. Всяка секунда. Ако ме откриете, ще дойде с вас и ще се добере до мен пръв.

Вайс вече дишаше тежко, учестено. Внезапно откри смисъла в думите.

— Може би ще успея да ви помогна — изстреля той. Гласът му бе нежен, почти умолителен. — Може би...

— Моля ви — каза жената. — Моля ви, послушайте ме. Не можете да дойдете. Не бива. Не ме търсете. Той ще ви проследи. Ще ме открие.

— Но...

— И внимавайте, моля ви. Бъдете много, много внимателен, господин Вайс.

Връзката прекъсна. Край. След миг се чу сигнал „свободно“. Вайс несигурно остави слушалката. Огледа се. „Сигурно съм задрямал“, помисли си отново. Така е станало. Заспал е и е сънувал лош сън. Стори му се дори, че продължава да сънува.

Посегна да прибере пистолета в чекмеджето, но се поколеба. Погледът му се стрелна към прозореца. Стисна пистолета. Прекоси стаята. Приближи се до прозореца и огледа улицата и мътната светлина на уличната лампа.

Вън нямаше никой. Нищо. Само сенки. Само мъгла.

[1] Има се предвид по Фаренхайт, т.е. около тридесет и осем градуса. — Б.пр. ↑

[2] Около седемнадесет градуса. — Б.пр. ↑

Издание:

Андрю Клаван. Пътят на динамита

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2006

Редактор: Олга Герова

Компютърна обработка: Иванка Нешева

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.